

நட்சத்திரங்கள் நாற்பது

5478

பண்டிதர் சி. அப்புத்துரை

4.5

யு

வெளியீடு
தெல்லிப்பளைக் கலை இலக்கியக் களம்
இலங்கை

நற்சிந்தனைகள் நார்பது

பண்டிதர் சி. அப்புத்துரை

தெல்லிப்பளைக்
கலை இலக்கியக்கள வெளியீடு
2000 . 11 . 02

நாள்	294.5	- நற்சிந்தனைகள் நாற்பது
ஆசிரியர்		- பண்டிதர் சி. அப்பத்தரை
உரிமை		- ஆசிரியருக்கு
முதற்பதிப்பு		- 200.11.02
கணனி வடிவமைப்பு		- கீதா பப்ளிகேஷன்ஸ்
அட்டைப்படம்		- திரு. குணபாலசிங்கம்
பதிப்பகம்		- நிஷான் பிரிண்டேர்ஸ்
வெளியீடு		- தெல்லிப்பளைக் கலை இலக்கியக் களம்.
விலை		- 100 /=-
Title		- Natsinthanaikal Natpathu
Author		- Pandit s. Apputhurai
Copy Right		- Author
First Edition		- 2000.11.02
Type Setting & Designing		- Keethaa Publication
Cover Design		- Mr. Kunapalasingam
Printers		- Nisan Printers.
Publication		- Lyceum of Literary & Aesthetic Studies, Tellippalai.
Price		- 100/=-

உ
சுவமயம்

சுப்பையா கணேசலிங்கம்

செய்யவுள்ள சுப்பையா செந்திரு தில்லைமுத்து
கைமுகத்திறை வணங்கிக் கருவயிர்த்த கணேசலிங்கம்
மெய்யான தம்பி யெந்தன் மேன்மை பெறுமனைக்கு
ஐயன் நினைவாகச்
சொக்க வளவிலுறை கமுகன் தாள்களிலே
உய்திபுற இம்மலரை உவப்போடு சூட்டுகின்றோம்.

- ஆசிரியர் -

உ
சீவமயம்
பொருளடக்கம்

01. நல்லை ஆதீனம் ஸீலஸ் சுவாமிகள் ஆச்சிச்சய்தி	01
02. சீவஸ் பா. சண்முகேஸ்வரக் குருக்கள் ஆச்சிச்சய்தி	02
03. பதிப்புரை	04
04. அணிந்தரை	06
05. முகவுரை	11
06. விநாயகர் வணக்கம்	13
07. வித்தக விநாயகர் விரைகழல் சரண்	15
08. கற்பக விநாயக் கடவுளே போற்றி	17
09. வந்தே அருள்புகுவாய்.	19
10. குறைவிலா நிறைவு	21
11. தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவன்	23
12. பாவியேன் உன் அடைக்கலம்	25
13. நின்னை வந்திப்பதோர் நெறியறியேன்	27
14. நின் திருவடிக்காம் பவமே அருளுகண்டாய்	29
15. ஆசை அறமின்	31
16. ஈர அன்பினர்	34
17. மாலறியா நான்முகனுங் காணா மலை	36
18. சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்	38
29. திருவெம்பாவை	40
20. திருவெம்பாவை - 1	42
21. திருவெம்பாவை - 2	44

22. திருவிவம்பாவை - 3	46
23. திருவிவம்பாவை - 4	48
24. திருவிவம்பாவை - 5	50
25. திருவிவம்பாவை - 6	52
26. திருவிவம்பாவை - 7	54
27. திருவிவம்பாவை - 8	56
28. திருவிவம்பாவை - 9	58
29. திருவிவம்பாவை - 10	60
30. நவராத்திரி	62
31. நவராத்திரி - வீரம்	64
32. நவராத்திரி - செல்வம்	66
33. நவராத்திரி - கல்வி	68
34. தருமம் என்றொரு பொருள்	70
35. நாமார்க்குங் குடியல்லேம்	72
36. மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம்	74
37. குரு வழிபாடு	76
38. சரீரத்தின் பயன்	78
39. உணர்வொன்றிய வழிபாடு	80
40. மனிதப் பிறவி	82
41. மனிததப் பிறவியும் வேண்டுவதே	84
42. பிறவிப்பயன்	86
43. சிவசுதி பெறுவோம்.	88
44. பாதி மாதொடுங் கூடிய பரன்	90
45. குட முழுக்கு என்னும் கும்பாபிஷேகம்.	92

உ
சீவமயம்
குருபாதம்.

நல்லை திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனம்
ஸ்ரீலஹீ சோமசுந்தர ஞானசம்பந்த பரமாசார்ய
சுவாமிகள்

இரண்டாவது குருமகா சந்நிதானம்
வழங்கிய

அருளாசிச் செய்தி

இலங்கை வானொலியினர் சைவ நற்சிந்தனை என்னுந் தலைப்பிலமைந்ததொரு நிகழ்ச்சியினை நாளாந்தம் அதிகாலை வேளையிற் பல்லாண்டு காலமாக ஒலிபரப்பி வருகின்றனர். ஐந்து நிமிடங்கள் மட்டும் நடைபெறும் அந்த நிகழ்வு, அனைவரையும் குறிப்பிட்ட நாளின் தொடர்ந்த முயற்சிகளுக்கு இட்டுச் செல்வதாக, உற்சாகமுட்டுவதாக அமைந்துள்ளமையை நாம் பார்க்கின்றோம்.

இந்தத் தொடர் நிகழ்விற்கு கலந்து கொண்டவர்களுள் ஒருவராய் பண்டிதர் சி. அப்புத்தரை அவர்கள் நல்லை திருஞான சம்பந்தர் ஆதீன நிகழ்வுகளுடனும் நெருங்கியதொடர்புடையவர். கல்வி பயிற்றும் போதனாசிரியராகிய அவர் மாணவருடன் பெற்ற அனுபவங்கள், நல்லை ஆதீனச் சமய நிகழ்வுகளுடனாகிப் பெற்ற விளக்கங்கள் என்பவற்றின் வெளிப்பாடே அவர் நற்சிந்தனைப் பேச்சுக்களாயின. அவற்றுள் நாற்பதைத் தொகுத்து "நற்சிந்தனைகள் நாற்பது" என்னும் பெயருடையதான நாலாக்க முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. வானொலியில் கேட்டவர்களும் இவற்றை வாசித்துப் பயன்பெற முடியும். எதிர்காலத்திய உறுப்பினர்களும் பயன்கோட வாய்ப்பாகும். ஆகவே நாலாக்க முயற்சி பாராட்டிற்குரியது. இதே போன்று தொடர்ந்தும் நால்கள் வெளிவரப் பண்டிதரின் முயற்சி உதவுவதாக என்று திருவருளைச் சிந்தித்து எமது நல்லாசிகளை வழங்குகின்றோம்.

“ என்றும் வேண்டும் இன்ப அன்பு ”

ஸ்ரீலஹீ சுவாமிகள்.

2000. 07. 05

உ
சீவமயம்

**கொழும்பு கொட்டாஞ்சேனை
றீ முத்துமாரியம்பாள் தேவவந்தான ஆலோசகரும்
விசேஷ குருவுமான
பிரம்மறீ யா. சண்முகேஸ்வரக் குருக்கள்
வழங்கிய
ஆசீச் செய்தி.**

சீவ நெறிச் செம்மல், பண்டிதர் சி. அப்புத்தரை அவர்கள் அவ்வப்போது இலங்கை வானொலியில் ஆற்றிய சைவ நீதிச் சிந்தனைகள் நாற்பதைத் தொகுத்து வெளியிடும் “நற்சிந்தனைகள் நாற்பது” எனும் நாவலுக்கு ஆசீ வழங்குவதில் யான் பெருமையடைகின்றேன்.

கசடறக் கற்று அதற்குத் தக நிற்கும் கொள்கை யினைக் கடைப்பிடித்து வாழ்வாங்கு வாழும் பெருந்தகை யாம் பண்டிதர் அவர்கள் நற்சிந்தனைகளை வழங்குவதற்கு மிக மிகப் பொருத்தமுடையவரே! இவர் வழங்கிய சைவ நற்சிந்தனைகள் ஓரளவாவது நல்ல வழி காட்டக் கூடியனவாக அமைந்தவை என்பது திண்ணம். பாடசாலைகளிற் கல்வி பயிலும் மாணவர்களுக்குச் சிறப்பாக வேண்டப்படுவன இவை. மாணவர் எண்ணங்களைத் தாய்மைப்படுத்த வல்லன இவை என்று துணிந்து கூறலாம்.

இவ்வாறு உணர்ந்து வாழும் உத்தமர், தாம் பெற்ற இன்பம் இவ் வையகமும் பெறவேண்டுமென்ற அவா வுடனாகிச், சந்தர்பங்கிடைக்கும் போதெல்லாம் சைவ நற்சிந்தனைகளை வானொலி மூலம் வழங்கி வந்தார்கள். அப்போதும் அவர் மனம் திருப்தியடையவில்லை. காரணம்

இலங்கை வானொலியில் அந்த அதிகாலை வேளை நடைபெறும் நற்சிந்தனை நிகழ்வை எல்லோரும் கேட்க வாய்ப்பிருப்பதில்லை என்பது ஒன்று. மற்றொன்று எதிர்காலத்தினருக்குத் தெரியாது போய்விடுமே என்பது. இந்தக் காரணங்களால் தாம் வானொலி மூலம் வழங்கிய நற்சிந்தனைகளுள் நாற்பதைத் தொகுத்து “நற்சிந்தனைகள் நாற்பது” எனும் பெயருடன் நாலாக வெளியிடுகின்றார்கள். இஃதொரு காலத்தின் தேவை என்று துணிந்து கூறலாம்.

இச் சிந்தனைகள் சைவ உலகத்திற்குப் பெரும் பெருஞ் வேவையாக அமைவது மாத்திரமன்றி ஒரு முன்னுதாரணமாகவும் அமையும். இந்த ஆசிரியரது சேவை தொடர வேண்டும். இறைவன் இவருக்கு நல்ல உடல் நலத்தையும் நீண்ட ஆயுளையும் கொடுக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்து ஆசீ கூறுகின்றேன்.

சுபம்!

பா. சண்முகேஸ்வரக் குருக்கள்.
2000 . 10 . 05

பதிப்புரை

கலை இலக்கியக் களத்தின் முக்கிய உறுப்பினரும் ஆத்மீகவாதியும் ஆகிய பண்டிதர் அவர்கள் இலங்கை வானொலியிற் பேசிய சைவநீதிச் சிந்தனைகள் நூற்பதை உள்ளடக்கிய இந்நூலை வெளியிடுவதில் பேருவகை கொள்கிறோம். ஆழமான சமயக் கருத்துக்கள் குன்றிவரும் இக்காலத்தில் மாணவ மலர்களும் இளம் சிறார்களுமே இலகுவாக அறியும் வகையில் மேற்படி கட்டுரைகளை ஆசிரியர் அவர்கள் வரைந்தள்ளார்.

சிறிய சிறிய, கனதியான வசனங்களிற் கவர்ச்சியான முறையில் கட்டுரைகள் அமைந்தள்ளன. எந்தவொரு விடயத் தையும் எவரும் பேசவிடலாம், எழுதிவிடலாம். ஆனால் சமயம் சம்பந்தமான உண்மைகளை, வழிபாட்டு முறைகளை, விரத விளக்கங்களை, அநுபந்தான முறைகளைத் தக்க மேற்கோள்கள் காட்டி முறைப்படி ஆக்குவது இலகுவான விடயமன்று. பண்டிதர் அவர்கள் கீரிமலைச் சிவன் அலயச் சூழலில், மயிலங்கூடல் எனும் ஊரில் சைவ மக்கள் வதியும் பின்னணியிற் பிறந்து, சிறந்த அறிஞர்களிடத்துச் சைவசித்தாந்தம் கற்று உணர்ந்து சைவத்தமிழன் என உணரும் வகை உதாரண புகழ்நாயக வாழ்பவர். கோவிற் றொண்டு, விரத அநுபந்தானம் இவரது நாளாந்த வாழ்வில் மேலெழுந்து நிற்பவை.

இவரது ஆக்கங்களை ஆர்வத்துடன் படித்தபோது, இவர் போன்ற சான்றோர் சமயவிடயங்களைக் கையாண்டு எழுதும்போதுதான் உண்மைத்துவம் பிறக்கிறது என உணர்ந்தேன். சுமமா பேச்சுக்காக ஆக்கம் செய்யப்படுவதைவிட, ஒரு அநுபந்திமான், சதா தெய்வ சிந்தனையும் வாழ்வும் உள்ளவர், இப்படியான கட்டுரைகளைத் தீட்டும்போது நால் மந்திர சக்தி பெற்று மனிதன் மனிதனாய் வாழத் துணைபுரிகிறது எனலாம். இன்று சமயத் துறையிற் கூடப் போலிகள்தான் அதிகம். அநுபந்தானம் இல்லை. ஆனால் பிரசங்கத்துக்குப் பெருவிருப்பு. இந்நூலாசிரியர் கருத்துக்கள் கடவுள் வழிநடந்த நன்மனத்தில் ஒழுக்கிய தீவ்ய சிந்தனைகளாய்த் தெரிகின்றன. விநாயக வணக்கம், வித்தக விநாயகர் விரைகழல்கள், நவராத்திரி-வீரம், நவராத்திரி-செல்வம், நவராத்திரி - கல்வி, மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம், குரு வழிபாடு, தருமம் என்றொரு பொருள், ஆசை அறியின், சீர்த்தின் பயன், உணர்வொன்றிய

வழிபாடு, மனித்தப்பிறவி, மனித்தப்பிறவியும் வேண்டுவதே, குறைவிலா நிறைவு, பாவியேன் உன் அடைக்கலம், நாமார்க்கும் குடியல்லேம், நின்னை வந்திப்பதோர் நெறியறியேன், நீன்திருவடக்காம் பவமே அருளு கண்டாய் எண்ணுந் தலைப்பில் அமைந்த கட்டுரைகள் முதலாக திருவெம்பாவைத் தொடர் கட்டுரைகள், வந்தே அருள் பரிவாய் ஈறாக அத்தனையும் வாசகருக்கு ஆத்மீகத் துறையின் அவசியத்தை உணர வைப்பனவாய், மாணவர்க்குப் போதனையாயும் சாதனையாயும் அமைவதை உணர முடிகின்றது.

மனிதனை மனிதானாக வாழவைக்க - உருவாக்க இசை நடனம் நாடகம் போன்ற கலையாக்கங்கள் உதவவேண்டும். இயற்றமிழ் ஆக்கங்களும் இரசனையுடன் மட்டும் நின்றவிடாது வாழ்வியலில் வளமாந்து திகழ உதவ வேண்டும் என்பதில் அத்த அக்கறையுடைய தெல்லிப்பழைக் கலை இலக்கியக் களம் பண்டிதர் சி. அப்புத்தரையின் நற்சிந்தனைகள் நூற்பது என்னும் நூலை அச்சுவாகனமேற்றி, அரிய நற்பணிபுரிந்த திருப்தியுடன், தொடர்ந்தும் பணிபுரிய விழைகிறது.

கலாயுஷணம் கலைப் பேரரசு
ஏ.பி. பொன்னுத்தரை
இணைச்செயலர்,
கலை இலக்கியக்களம்,
தெல்லிப்பழை.
2000.09.25

அணிந்துரை

சிந்தனைகள் எனப்படுபவை சித்தத்தைக் குறித்த நெறியிற் செயற்படுத்தி நிற்கும் முயற்சிகள். இவ்வாறு நெறிப்படுத்தும் முயற்சிகளில் சமயம் அல்லது ஒழுக்கம், அறம் என்பனசார் எண்ணக் கருக்கள் தொழிற்படும் நிலையில் அவை “ நற்சிந்தனைகள் ஆகின்றன.” நான் தொறும் உதயகாலத்தில் இத்தகைய நற்சிந்தனைகளை வழங்கும் முறைமையைப் பல்லாண்டுகளாக இலங்கை வானொலியினர் பேணிவந்துள்ளனர். இவ்வாறு வழங்கப்பட்ட நற்சிந்தனை களில் ஒருபகுதி இங்கு நாவலுவிற் பதிவு பெறுகின்றது.

சிந்தனைகளின் ஆசிரியர் தமிழறிஞர் பண்டிதர் சி. அப்புத்துரை அவர்கள். ஆசிரியர், அதிபர் ஆகிய பதவி நிலைகளில் கல்விப் பணி ஆற்றி ஓய்வு பெற்றுள்ள பண்டிதர் சி. அ. அவர்கள், தான் சார்ந்துள்ள சமூகத்தின் “ கலை -பண்பாடு” சார்ந்த செயற்பாடுகளில் தன்னை நெருக்கமாகப் பிணைத்துக் கொண்டவர். தெல்லிப்பழையை மையமாகக் கொண்டு இயங்கிவரும் “ கலை இலக்கியக் களம்” என்ற அமைப்பின் மூலத்தாண்களில் ஒருவர். ஸ்ரீலங்கை ஆறுமுக நாவலரைத் தலைமைக் குரவராகக் கொண்டு தழைத்து வந்துள்ள ஈழத்துச் சைவ பாரம்பரியத்தில் இன்றும் நம்மத்தியில் வாழும் பண்பாட்டுச் சிந்தனையாளர்களுள் ஒருவராகவும் அவர் திகழ்கிறார். அவர் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் வழங்கிய சிந்தனைத் தேறல்கள் இந்நூலாகத் தொகுநிலை எய்தியுள்ளன.

இத்தொகுப்பிலுள்ள நற்சிந்தனைகள் பொதுவாக இருவகை எண்ணக்கருக்களிடையாக உருவானவை. சைவம் சார்ந்த விழுமியங்கள் ஆகியவற்றினிடையாக உருவான சிந்தனைத் தெறிப்புக்களாக உருவானவை ஒருவகை. சைவ வாழ்வியலோடு தொடர்புடைய சிறப்புத்தினங்கள் -விரத நாள்கள்-சார்ந்த நம்பிக்கைகளையும் கதைகளையும் மையப்படுத்தியவை இன்னொரு வகை. முதல் வகையைப் பொதுநிலை எனவும் பின்னையதைச் சிறப்பு நிலை எனவும் கொள்ளலாம்.

விநாயகர் வணக்கம், வித்தக விநாகன் விரைகழல் சரண், முதலியனவாக அமைவன முதல் வகையான, பொது நிலையின. நவராத்திரி, திருவிெம்பாவை முதலியனவாக அமைந்தவை இரண்டாவதான சிறப்பு நிலையின. இவ்விருநிலை சார்பான விடயங்களையும் அவற்றுக்குரிய தொல்லிலக்கியச் சான்றுகளை மையப்படுத்திப், பொருத்தமான மேற்கோள்களையும் இணைத்து நம் கவனத்தை ஈர்க்கிறார் ஆசிரியர். சராசரி வாசகர்களின் மனதில் இலகுவாகப் படியத்தக்க வகையில் நேர் நின்று உரைப்பவர் போன்ற உத்தியில் இச்சிந்தனைகள் அமைகின்றன.

இந் நற்சிந்தனைகளின் தலைப்புக்கள் சைவமரபு சார்ந்தவர்களுக்குப் புதியனவல்ல. பலராவும் பலமுறை பேசப்பட்டவை, எழுதப்பட்டவையுங்கூட. எனவே இவற்றின் சிறப்பு என நாம் கவனிக்கவேண்டியவை இவற்றை எடுத்துரைக்கும் முறையில் உள்ள சிறப்பேயாம். குறிப்பாக வாழ்வியலோடு இணைத்துக் காட்ட முயலும் பாங்கும் ஒவ்வொரு நற்சிந்தனையிலும் குறித்த ஒரு எண்ணக் கருவுக்கு

அல்லது சொற்றொடருக்கு அழுத்தம் கொடுத்து மனதிற் பதியவைக்கும் முறைமையை இத்தொகுப்பில் அவதானிக்க முடிகிறது.

விநாயகர் வணக்கம் என்ற தலைப்பில் அமைந்த முதலாவது சிந்தனையிலே பொதுவாக விநாயகப் பெருமானின் முதன்மை பற்றிய எண்ணங்களைத் தொகுத்துத் தருவதோடு “விரும்பியவற்றை வேண்டித் செய்யும்” காமியபூசை ஏற்பட்ட காரணமும் சிந்திக்கப் பட்டுள்ளது. “சக்தி வழிபாட்டைச் சார்ந்த நவராத்திரி” தொடர்பாக அமைந்த நவராத்திரி-வீரம், நவராத்திரி - செல்வம் நவராத்திரி கல்வி என்ற சிந்தனைகளிலே வள்ளுவமும் பெரிய புராணமும் நமது கவனத்திற்கு முன்வைக்கப் படுகின்றன. வள்ளுவம் சுட்டும் பேராண்மையும் நாயன்மாரது வீரமும் விளக்கம் பெறுகின்றன. “தருமம் என்றொரு பொருள்” என்ற சிந்தனையிலே “நினைவு நல்லதாக இருந்தால் மனம் புனிதமடையும். அவ்வழி செயலும் நல்லதாகவே அமையும்” என்ற கருத்து அழுத்தம் பெறுகிறது. வள்ளுவத்தின் “மனத்துக் கண் மாசிலன் ஆதல்” என்ற தொடர் இங்கு விளக்கம் பெறுகின்றது. “ஆசை அறமின்” என்ற சிந்தனையிலே “பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றுக” என்ற வள்ளுவ நெறியுடன் மணிவாசகரின் மனப்பக்குவமும் (ஆசைப்பத்த) பொருத்தமுற இணைகிறது. “குறைவிலா நிறைவு” என்ற சிந்தனையிலே இறைவனின் முழுமை-பரிபூரண நிலையை மணிவாசகர் பேசும் திறன் நயக்கப் படுகிறது. கோயிற்றிருப்பதிகத்தில் அமைந்த “குறைவிலா நிறைவே கோதீலா அமுதே” எனத் தொடங்கும் திருவாசகம் சுட்டப்பட்டு அதில்

குறைவிலா, கோதீலா, ஈறிலா என அமைந்த தொடர்கள் எதிர்மறை நிலையில் முழுமைக்கு அழுத்தம் தருவது எடுத்துரைக்கப் படுகிறது. “நாமார்க்குங் குடியல்லேயம்” என்ற தலைப்பில் அமைந்த சிந்தனையிலே அப்பர் பெருமானின் “அஞ்சாமை” க்கு அடிப்படை யாதா? என்ற வினாவுக்கு விடைகாண முற்படுவது தெரிகின்றது. இறைவனின் அருட்கூலில் திளைக்கும் அவரைப் புறநிலையான - உடலை நோக்கிய- தண்டனைகள் எதுவும் செய்ய வல்லன அல்ல என்ற கருத்து அழுத்தம் பெறுகிறது.

விரதங்களைப் பற்றி அமைந்த சிந்தனைகளில் பொதுவாக விரதங்கள் தோன்றிய சூழ்நிலைகள் அவற்றின் பேணுகை என்பன தொடர்பான புராணச் செய்திகள், திருமுறைப் பாடற் சான்றுகள் என்பன எடுத்துப் பேசப்படுகின்றன. அவ்வவ் விரதங்களின் பயன்பாடுகள் பற்றிய மரபுசார் செய்திகளும் எடுத்தாளப்படுகின்றன. இவற்றுள் “திருவெம்பாவை” தொடர்பாக அமையும் சிந்தனைகளிலே மேற்படி பாவைப் பாடல்களுக்கு உரைவிளக்கம் தரும் முறைமை பயில்கின்றது. இவ்வாறு உரைவிரிப்பதோடு அமையாமல் ஒவ்வொரு பாடலிலும் பயிலும் ஒரு தொடரை மையப்படுத்தி அழுத்தம் தரும் பண்பும் அமைந்துள்ளது. “அரும்பெரும்சோதி”, “ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்”, “பேதித்த நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை”, “கண்ணைத் தாயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே”, “கேழில் விழுப்பொருள்கள்”, “உய்வார்கள் உய்யும்வகை”, முதலிய தொடர்களை இவ்வகையிற் சுட்டலாம். விரித்தப் பேசப்பட வேண்டிய இவை பாடல்களின் பொருள் தொடர்புக்கு ஏற்கச் சுட்டியுணர்த்தப்பட்டுள்ளன.

இத்தொகுப்பில் அமைந்த நற்சிந்தனைகள்

அனைத்தினதும் தொனிப்பொருள் “அறம்சார் வாழ்வியல்” ஆகும். “இந்த அறவாழ்வியல்” சைவம் என்ற சமய நம்பிக்கைத் தளத்தில் நின்று சிந்திக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வகையில் “நற்சிந்தனைகள் நாற்பது” என்று இத் தொகுப்பு பெயர் பெறவது சாலப் பொருத்தமே. அவ்வழி சைவசமய நற்பரப்பும் வள்ளுவம், நாலடியார் முதலான அறநாற்பரப்பும் ‘அபேதமாகப்’ பின்னிப் பிணைந்தமைந்த பொருட்கவையையும் சொற்கவையையும் இதில் பெற்றுக் கொள்ளமுடிகின்றது. ஆசிரியர் அறிஞர் பண்டிதர் சி. அப்புத்துரை அவர்கள் தாம் பேணிநிற்கும் மரபினர் விழுமியங்களைப் பற்றிய தமது கணிப்புக்களை நால் வடிவிற்பதிகு செய்ய முயன்றமை மூலம் அடுத்து வரும் தலைமுறையை நெறிப்படுத்த முயன்றள்ளமை தெரிகின்றது. வாழ்வியலோடு ஒட்டி விளக்கம் தர முயன்றமை அவரது சமூகச் சார்பையும் புலப்படுத்தவதாகும். இச்சமூக நோக்கு தொடர்வது அவசியம். காலத்தின் கட்டாயமும் கூட

அவரை வாழ்த்த எனக்கு வயதில்லை. வணங்கி நிறைவு செய்கிறேன்.

பேராசிரியர்
கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன்
தமிழ்த்துறை யாழ். பல்கலைக்கழகம்,
யாழ்ப்பாணம்.
இலங்கை.

2
சிவமயம்

முகவுரை

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தினர் தினமும் அதிகாலை வேளையில் நடைமுறைப்படுத்தும் நற் சிந்தனை நிகழ்ச்சி இந்த நூலமைவிற்கு மூலமாகின்றது.

இந்த நற்சிந்தனை நிகழ்வில் நாமும் பங்குகொள்ள வேண்டும் நல்ல கருத்துக்களை, சிந்தனைகளை வானொலியிலே சொல்ல வேண்டும் அவற்றைத் தேவைக் கேற்ப உருவாக்கம் பெற வைக்க வேண்டுமென்று அடிக்கடி ஊக்குவித்து, எம்மை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்தின் முன் கொண்டு சென்று நிறுத்திபவர், இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனக் கலைத்தறை அவ்வலர் சேதுபதி கோணேஸ்வரன் அவர்கள். இந்த நூலில் இடம்பெற்றுள்ள கட்டுரைகள் ஆக்கம் பெறவதற்குத் தோன்றாத துணையாக விருந்த அவர்களுக்கு என் நன்றி.

சைவ நற்சிந்தனைகள் என்றைத் தேவைக்காக எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் நாற்பது தொகுக்கப்பெற்று ‘நற்சிந்தனைகள் நாற்பது’ என்னும் பெயரில் நாலாக வேண்டுமென்றும், சிறப்பாக, மாணவர் நல்லவகையிற் பயன்படுத்தி தம் அறிவை விருத்தி செய்ய அது உதவும் என்றும், அடிக்கடி ஊக்குவித்து, எமக்கு ஏந்தவகைத் தொல்லையுமில்லா வகை இவ்வகை, நாவருவிற் காண வைத்தவர் இளவாலை சைவப்புலவர் சு. செல்லத்தரை அவர்கள். எல்லா நலங்களும் பெற்று அவர்கள் பல்லாண்டு வாழவேண்டும்.

இந்தச் சிறிய நூலை முழுமையாக வாசித்து, எம்மீது கொண்ட அன்பு காரணமாக புகழ்ந்து ஆசி வழங்கியுள்ள

நல்லை திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனம் , ஸ்ரீலங்கை சோமசுந்தர தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசர்ய சுவாமிகள், கொட்டாஞ்சேனை முத்தமாரி அம்பாள் தேவஸ்தான விசேஷ ஆலோசகர் சிவஸ்ரீ பா. சண்முகேஸ்வரக் குருக்கள், நாலின் முழுமையை வெளிகொணரக் கூடிய வகை அணிந்துரை வழங்கியுள்ள யாழ் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் நா.சுப்பிரமணியன் என்போர்க்கு என் பணிவன்புடன் கூடிய வணக்கம்.

இதனைப் பதிப்பித்து வெளியிடுவது மூலம் எம்மைக் கௌரவப்படுத்தியுள்ள தெல்லிப்பளையை மையமாகக் கொண்டிருக்கும் கலை இலக்கியக் களத்தினைச் சிறந்த காழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

ஆதீனமாதமாக அழகுற இதனை அச்சிட்டுவிய கொட்டாஞ்சேனை கீதா அச்சப்பதிவாளர்களுக்கு, நன்றி கூறி அமையாது.

எல்லோரது சிறப்பான வாழ்விற்குப் பொருந்தும் வகை திருவருள் பாலிக்க வேண்டுமென எல்லாம் வல்ல வரதராஜ விநாயகனை வேண்டுகின்றேன்.

சி. அப்பத்தரை
மயிலங்கூடல்,
இளவாலை.

18/1, 9th Lane,
Wasala Road,
Colombo - 13.

உ
சிவமயம்

விநாயகர் வணக்கம்

விநாயகனே வெவ்வினையை வேறுக்க வல்லான்; விநாயகனே வேட்கை தணிவிப்பான்; விநாயகனே விண்ணிற்கும் மண்ணிற்கும் நாதனுமாம், என்பதெல்லாம் “திருவாக்கும், செய்கருமம் கைகூட்டும் செஞ்சொற் பெருவாக்கும், பீடும் பெருக்கும் உருவாக்கும்” என்னுஞ் சிந்தனைகளுடனாகும் போது விநாயகர் வழிபாட்டின் முதன்மை தெளிவாகின்றது. வழிபாடு இயல்பாக நிகழ வேண்டியது. எந்த விதமான பின்னணியுந் தொக்கு நிற்பது பொருத்தமில்லை. தேவைகளின் நிறைவு காரணமாகக் கோரிக்கைகளை முன் வைத்து வழிபாடு அமையக்கூடாது. இவ்வகை வழிபாடு வர்த்தகப் போக்கில் அமைந்துவிடும்.

சாதாரண உலகியல் வாழ்வில் எதை நாம் செய்யத்தொடங்கும் போதும் அங்கு அதைச் செய்வதால் என்ன பயன் கிடைக்கும்; என்ன ஊதியம் பெறலாம் என்பதைத்தான் முதலில் எண்ணுகின்றோம். பண்டமாற்று அடிப்படைக் கொள்கையில் நம் வளர்ச்சி சென்று கொண்டிருக்கிறது. மாணவப் பருவத்திற் பிள்ளைகள் கல்வி வளர்ச்சி, பரீட்சையிற் சித்தி என்பவற்றை வேண்டி வழிபடுகின்றனர். தொடரும் வயதிலில் உத்தியோகம், நல்ல வருவாய், சிறந்த வாழ்க்கைத்துணை, உயர்வான மக்கட்பேறு, முதலியவற்றை எதிர்பார்க்கும் வழிபாடு அமையும். தனந்தரும், கல்விதரும், ஒரு நாளுந் தளர்வறியா மனந்தரும், நல்லன எல்லாந் தரும் என்றுதான் அபிராமிப்பட்டரும் பாடியிருக்கிறார். தும்பிக்கையான் பாதத்து நம்பிக்கை வைத்தவர்களுக்கு “வாக்குண்டாம் நல்ல மனமுண்டாம் மாமலராளர் நோக்குண்டாம்” என்று ஓளவையாரும், “நற்குஞ்சரக்கன்று நண்ணில் கலைஞானம் கற்குஞ்சரக்கன்று” என்று உமாபதி சிவாச்சாரியாரும் எம்மை வழிப் படுத்துகின்றனர். இங்கே ஒரு நல்ல கருத்தைப் பெறுகின்றோம். புதிதாக ஒரு கட்டிடத்தை அமைக்கத் தொடங்கும் போது கட்டிடத்தை உயர்த்து வதற்காய்

பல தடிகளை உயர்ந்து நிற்கக் கூடியதாகவும், ஏறி நின்று சுவர்களை வளர்க்கக்கூடிய வகை குறுக்காகவுங் கட்டி முயற்சியை நிறைவாக்குகின்றோம். கட்டிடம் பூர்த்தியானபின் தடிகள் அப்பிறப்படுத்தப்படும். உரிய தேவை அடைவிற குரியதாகும் போது சார்பாக இருந்தவை தேவையற்றுப் போகும். வழிபாட்டு வளர்ச்சியின் ஆரம்ப நிலையில் நாம் விரும்பியவற்றை வேண்டுகல் செய்துவழிபடும் முறைமை வேண்டியதுதான் என்பது இப்போ தெளிவாகின்றது. காமிய பூசை என்று ஒருவகை ஏற்பட்டமைக்கு இதுவே காரணம் என்று தெரிகின்றது.

எங்கள் முழுமுதல் சிவன். அவர் மூத்த புதல்வர் விநாயகர். அதனால் மூத்த விநாயகர், மூத்த பிள்ளையார் என்றும் அவர் குறிப்பிடப்படுவர். விநாயகரைப் பிள்ளை என்று குறிப்பிடும் முறைமை ஒன்றும் இருக்கிறது. அப்பெயர் “ஆர்” என்னும் கௌரவத்திற்கான பன்மை விசுதி பெற்று பிள்ளையாரென அமைந்துள்ளது. “தந்தையார் போயினார் தாயாரும் போயினார்” என்னுமிடத்துத் தந்தை தாய் என்னும் பெயர்கள் “ஆர்” என்னுங் கௌரவப் பன்மை விசுதி சேர்ந்து தந்தையார் தாயார் என நின்றமை போலெனக் கொள்ளலாம்.

விநாயகனை வழிபடுவது மிக இலகுவானது. பசுவின் சாணம், அல்லது மஞ்சள் மா, அல்லது சந்தனம் என்பவற்றுள் ஒன்றைக் குழைத்துத்திரட்டி அறுகம்புல்லையும் சொருக்கிவிட்டால் வழிபாட்டிற்கான பிள்ளையாரைக் காண முடியும். ஆற்றங்கரை, குளக்கரை, மரநிலைகள் ஆய எந்த இடத்திலும் விநாயக வழிபாடு நடைபெறலாம். முக்கனிகள், மோதகம், இளநீர், வெற்றிலை பாக்கு முதலியன நிவேதிக்கப் படலாம். விநாயக வழிபாட்டின் போது அர்ச்சிக்கப் பயன் படுத்தப்படும் மலர்களுடன் அறுகம்புல்லும் சிறப்பிடம் பெறவேண்டும். சீர்காழிக்கு நீர்வளம் வேண்டியதொரு சந்தர்ப்பத்திற் காக உருவில் வந்த விநாயகர் கங்கையின் புனித நீருடன் இருந்த அகத்தியரின் கமண்டலத்தைச் சரித்து ஓடச்செய்தாரென்றும் அதுவே காவேரி என்னும் புனித நதி என்னுள் சொல்வர். விநாயகன் அருட்பிரவாகத்தில் நாமும் திளைப்போமாக.

வித்தக விநாயகன் வீராகழல் சரன்

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் வெள்ளை யானையிலும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் குதிரையிலுமாகக் கைலாயம் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர். இவர்கள் இருவரும் கைலாயம் நோக்கிச் செல்கின்றனர் என்னுள் செய்தி விநாயகருக்குப் பூசை செய்து கொண்டிருந்த ஓளவையார் காதிற் பட்டது. பூசை வேகமாகியது. தவத்திலும் யோகத்திலும் முதிர்ந்தவர் ஓளவை. இந்த உலகியலில் இருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொண்டவர் ஓளவை. பூசையை விரைவாக நிறைவு செய்து கொண்டு அவர்களுடனாகித் தாமும் கைலைக்குச் சென்றுவிட வேண்டுமென்பது ஓளவையின் விருப்பம். பூசை மேலும் வேகமாகியது. அந்த வேளை ஒரு குரல் கேட்டது. “ஏன் அவசரம்; அமைதியாக உன் பூசையைச் செய்; உன் எண்ணம் நிறைவேறும்.” என்பன ஓளவையாரின் காதிற்பட்ட வார்த்தைகள். சுற்று முற்றும் பார்த்தார் யாரையுங் காணவில்லை. விநாயகப் பெருமானது அருள் வாக்குத்தான் இது எனத் துணிந்து கொண்டார். பூசையிற் கருத்தைச் செலுத்தினார். ஈடுபாடு கூடிய பூசை தொடர்ந்தது. தன்னை மறந்தார். விநாயகன் பிரவாகத்திலேயே மூழ்கினார். உணர்வு வயப்பட்டார். விநாயகன் கருணைப் பொழிவுள் அமிழ்ந்து பேராணந்தப் பெருவாழ்வு பெற்றார். உள்ளம் பொங்கியது. உள்ளம் முழுவதும் விநாயகன் திருவருட்டிறம் நிறைந்தது. அவன் அற்புதக் கோலம், அணிகள், அங்கங்கள் அத்தனையும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வந்து கொண்டிருந்தன. அவரை அறியாமலேயே அவர் வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் வெளியாயின. அவை ஒரு பாடலாகி - அருமந்த பாடலாகி - அற்புதமான கருத்தைத் தருவனவாகி - தத்துவங்களின் திரண்டதொரு உருவைக் காட்டுவனவாகி வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. விநாயக வடிவின் கோலங்கள் அங்கு நர்த்தனஞ் செய்கின்றன. ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும் பாதச் சிலம்பு கண்ணிலே படுகின்றது. இறை வழிபாட்டுடனாகும் போது திருவடி வழிபாடு தானே முதன்மையானது. அந்த நிலையிற் காலணியாகிய சிலம்பு கண்ணிற் படுவது பொருந்துவதுதானே! பொன்வண்ணம் காட்டும்

அரைஞாண் பின்னால் காட்சி தர அழகியதும் பொலிவுடன் கூடியதுமாகிய உடை கூடுகின்றது. அவயங்களுள் முதற் கண்ணிற் படுவது பேழைவயிறு; பின்னர் எழுத்தாணியாகிய கொம்பும், பிரணவத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் வேழமுகமும், நுதலிடையான சிந்துரமும் , அஞ்சு கரம், அங்குசபாசம், நீலமேனி, தொங்கும் வாயொடு நாலிரு புயங்களும், மூன்று கண்களும், இரண்டு செவியும், முப்புரிநூல் திகழ் ஒளிமார்பும் ஒளிர மூஷிக வாகனனாகி நிற்கின்றான். இந்த வடிவியைபுடைய கற்பகக்களிறு தாயாகி வந்து என் உள்ளத்தை இடமாகக் கொண்டு மயக்கத்தை நீக்கி ஐந்தெழுத்துண்மையைத் தெளிய வைத்து வினைகளைப் போக்கி, என்னை யாரென்று எனக்குத் தெரியச் செய்து ஆனந்தத்துடனாகச் செய்து, மெய்த்தொண்டர் குழாத்துடன் கூட்டி ஆண்ட வித்தக விநாயகன் திருவடிமலர்கள் சரண் ஆவன ஆகுக என்று நிறைவு காண்கின்றார். அப்போது விநாயகர் தும்பிக்கையால் தூக்கி எங்கள் தமிழ்க் கிழவியை, பாலும் தெளிதேனும் பாகும் பருப்பும் கலந்து சுவைக்கச் சுவைக்க அருத்திய பாட்டியை, “சீதக்களபச் செந்தாமரைப் பூம் பாதச் சிலம்பு பலவிசை பாட” என்றெடுத்து “வித்தக விநாயக விரைகழல் சரணே” என்று பெருமிதத்தோடிருந்த ஔவையை விநாயகன் துழிக்கையினாலே எடுத்துக் கைலாயத்துச் சேர்த்தார். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான் ஔவை. அங்கு யாரையுங் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. சிறிது பொழுது செல்ல அவ்விடம் வந்த சேரமான்பெருமாள் நாயனார் ஔவையாரைக் கண்டு எப்படி வந்தீர்கள் என வினவுகின்றார்.

இனிய மொழியைப் பேசுவளாகிய உமை மைந்தன் விநாயகனைச் சிக்கெனப்பிடிக்க வல்லார்க்கு இது அரிய காரியமாகுமா? அவனை உள்ளன்போடு வழிபடுபவர்க்கு அதிர வருகின்ற யானையும் தேரும் குதிரையும் பின்னேதான் மன்னவா! உமை புதல்வனைப் பூசித்தவளாகிய எனக்கு இது கூப்பிடு தொலைதான், என்று நிலைமையைத் தெளிய வைக்கிறாள் கிழவி. அந்த வித்தக விநாயகன் கழலினை இறுகப் பற்றி நாமும் மேலான வாழ்வு பெற முயற்சிப்போமாக.

கற்பக விநாயகக் கடவுளே போற்றி

விநாயகன் அருள் பெற்ற ஔவை, நம்பியாண்டார்நம்பி, அகத்தியர் வரிசையிற் பாரதியாரும் இடம் பெறுகின்றார். சக்தி வழிபாட்டில் ஈடுபாடுடையவராகி நின்ற பாரதியார் அவ்வழி விநாயகன் அருளையும் பெற்றார். வித்தைக்கிறைவன் கணபதி; வித்தக மருப்புடையவன் கணபதி; அவனை உபாசித்து, தன் பாட்டுத் திறத்தாலே விநாயகன் அருளைப் பெற்றவர் அவர். வாழ்நாள் பூராவும் தன்னைக் கணபதியிடம் அடைக்கலப் பொருளாக வைத்து தம்மை தம் குடும்பத்தை அவன் காப்பான் என்ற வைராக்கியத்துடன் பணிந்து நின்றார். சக்திக் கனல் புறக்கும் அவர் பாடல்களில் விநாயகர் நான்மணி மாலையும் ஒன்று. வெண்பா, கலித்துறை, விருத்தம், அகவல் என்ற வரிசையிற் பாடல்கள் அமைந்தபோதும் , வழமையான பாடற் பாணியை விடுத்துப் புதுமையான கருத்துச் செறிவுக் கோலத்தைக் கையாண்டிருக்கிறார். விநாயகனிடம் வரம் கேட்கின்றார்கள். விநாயகனை வாழ்த்துகின்றார்கள். “வித்தைக்கிறைவா கணநாதா மேன்மைத் தொழிலிற் பணி” என்று வேண்டி நிற்கின்றார்கள். நாமகள் கல்வித் தெய்வமென்றும் பூமகள் நிதித் தெய்வமென்றும் எப்பொழுதும் போற்றப்படும் முறைமை ஒன்றுண்டு. விநாயகக் கடவுளோ திருவுங் கல்வியும் சீருந் தழைக்க நிற்பவர். அதனாலேதான் வித்தைக்கிறைவாவென்று பாரதியார் அழைக்கின்றார். அழைத்துத் தன்னுடைய வேண்டுகோளைச் சமர்ப்பிக்கின்றார். புதறாத காரியம் சிதறாது என்ற கொள்கை உடையவர்கள் ஞானிகள். தெய்வகாரியத்தைப் பதறிப் போட்டடிக்க மாட்டார்கள். பண்படுத்திய நிலத்தில் வித்தைக் காலமறிந்து நாட்டி நீர் விட்டு அது முளைத்துப் பயன் தரும்வரை அமைதியுடனும் அவதானத்துடனும் பொறுமையுடனும் ஆர அமர இருந்து பராமரிப்பது போன்று தெய்வ காரியங்களிலும் காலமறிதல், வேண்டுவன செய்தல், அமைதியாக வேண்டி நிற்பல் முதலியன கைக்கொள்ளப்பட வேண்டும். மந்திரத்தால் மாங்காயை உண்டாக்குவது போன்று இறை யருளைப் பெற்றுவிட முடியாது. வித்தினை முளைக்கச் செய்து பயன் காண்பது போலவே இறையருளைக் காணவும் முன்

வந்தேயருள் புரிவாய்

பால், தெளிதேன்,பாகு, பருப்பு என்பவற்றைக் கலந்து நிவேதனமாக்கி வழிபாடு செய்கின்றார் ஒளவையார். நான்குமே தனித்தனி சுவை மிகுந்தவை. அத்தகு சுவை மிகு பொருள்களைக் கலந்து விட்டால். . . ! சொல்ல வேண்டுமா? அந்தச் சுவை மிகு கலவையை நிவேதித்துச் சங்கத் தமிழ் மூன்றையுந் தரும்படியாக வேண்டுகின்றார். நான்கைக் கொடுத்து மூன்றைப் பெற விரும்பும் ஒளவைப்பாட்டியின் சிந்தனையில் ஏதோ தொக்கிருக்க வேண்டும்மென எமது நெஞ்சு குடைகின்றது. சுட்டபழம் வேண்டுமா? சுடாத பழம் வேண்டுமா? என்று கேட்டு, முருகன் கூர்த்தமதிபுடைய பாட்டியை ஆட்டங்காண வைத்ததும் யாமறிவோம். “கருங்காலிக் கட்டைக்கு நாணாத கோடாவி இருங்கதலி வாழைக்கு நாணும்” என்று, சிறுவனிடம் தோல்வி கண்ட ஒளவை, பின்னர் தன் பின்னடைவை ஏற்றுக்கொள்கின்றார். ஒளவையாரே ஏற்றுக் கொண்டபின் நாமேன் குழம்பவேண்டும்!

இந்தக் கருத்தினை நன்றாக உள்வாங்கிக்கொண்ட வரதராஜ விநாயகர் இரட்டை மணிமாலை ஆசிரியர்,

பணிந்தே பருப்பமுது பால்தெளித்தேன் பாகு
துணிந்தகரும்புகனி தூபம் - திணிந்தவிருள்
சிந்துமொளித் தீபம் சிறக்கவமைத் தேன்திருமுன்
வந்தேய ருள்புரி வாய்.

என்று பாடிப் பணிந்து நிற்கின்றார். குடமுழுக்குச் சிறப்புகளிற் தோய்ந்து நிற்கும் மக்கள் வெள்ளத்துடனாகியுள்ள வரதராஜ விநாயகர் முன் பருப்பு, அமுது, பால், தெளிதேன், பாகு, கரும்பு, கனி என்னுஞ் சுவைமிகு பொருள்களை நிவேதித்துத் தூப தீப அஞ்சலி நிகழுகின்றது. இந்த நிவேதனத்துடனான கருத்தொன்று பளிச்சிடுகின்றது.

ஆலயங்களிற் பொங்கல் போன்ற நிகழ்வுகள் நடைபெறும்போது இறுதியிற் பொங்கலைப் படைத்துச் சுற்றிவர நல்ல பலகார வகைகள் கனிவகைகள் எல்லாவற்றையும்

முயற்சிகள் வேண்டப்படும். விந்து முளைக்கவில்லையே என்று அதனைப் பிடுங்கி ஆய்வு செய்யக் கூடாது. நீர் ஊற்றுகலைத் தவிர்த்தலாகாது . துணைச்செயல்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். இந்த வகையிலேதான் இறையருளை வேண்டியவர்களது முயற்சியும் இருக்க வேண்டும். விநாயகன் தொடர்புவழி நிற்பவர்களும் இந்த முறைமைகளைக் கையாண்டால் துன்பமேது; துயரமேது. இதே கேள்வியைப் பாரதிதான் கேட்கின்றாள். விநாயகனை அண்டினர்க்குக் குறைவில்லை. காரணம் அவன் குறைவிலா நிறைவு. குறைவிலா நிறைவை அணைந்துவிட்டால் குறையேது.

கற்பக விநாயகக் கடவுளே போற்றி
சிற்பர மோனத் தேவன் வாழ்க

மணக்குள விநாயக வான்மறைத் தலைவா
தனைத்தான் ஆளும் தன்மை நான் பெற்றிடில்
எல்லாப் பயன்களும் தாமே எய்தும்.

இன்புற்றிருக்க வேண்டி நின்னிருதான்
பணிவதே தொழிலெனக் கொண்டு
கணபதி தேவா வாழ்வேன் களித்தே.

ஒரு கையில் எழுதுகோல்; மறு கையில் உருத்திராக்கம் . இத்தோற்ற அமைதிக்குரியவரே வித்தைக்கிறைவர் என்பது தெரிகிறது. உமைக்கிரியை மைந்தனே மனதிற் சலனமில்லாமல் மதியில் இருட்டிறம் இல்லாமல் இருக்க வேண்டுமென அவன் அருளை வேண்டி

“ஓமெனும் பொருளை உளத்திலே நிறைத்து
சத்தியைக் காக்குந் தந்திரம் பயின்று
யார்க்கு எனியானாய் யார்க்கும் வலியனாய்
யார்க்கும் அன்பனாய் யார்க்கும் இனியனாய்
வாழ்ந்திட விரும்பினேன்”

என்னை ஏற்றுக்கொள்வாயாக. இன்பச் சூழலை எளிதடையச் செய்வாயாக. போற்றி போற்றி சுமகா போற்றி.

நிவேதிப்பர். நிவேதனமாகுவை ஏதோ ஒரு வகையில் உயர்வாக இருக்கும். பெரியவையாகவோ , அழகு மிகுந்தவையாகவோ, சுவையானவையாகவோ, இருக்கலாம். இது நிவேதனமாக்கும் மக்கள் உள்ளத்துயர்வைக் காட்டும். இவ்வழி சுவை மிகுதியுடைய பொருள்களை நிவேதித்து நிற்கும் மகனொருவனை இப்பாடலிற் காண்கின்றோம்.

ஒவையார் நிவேதனம் போன்றதரகாததொரு நிலைமையையும் இங்கு பார்க்கின்றோம். இத்தனை பொருள்களையும் நிவேதனமாக்கியுள்ளோன்; வரதராஜ விநாயகரே, இவற்றை அங்கீகரித்துக் கொண்டுபிரதி உபகாரமாக எனக்கு அருளவேண்டும் என்ற கருத்து இங்கு வைக்கப்படவில்லை. வேறொரு உயர்ந்த உள்ளத்தை இங்கு காண்கின்றோம்.

வெளியே சென்றிருந்த தந்தை வீடு திரும்பும்போது வாங்கிக் கொண்டுவந்த இனிப்புப் பொதியைத் தன் குழந்தையிடம் கொடுக்கின்றார் பெருமகிழ்வுடன் பெற்றுக் கொண்ட குழந்தை பொதியைப் பிரித்து முதலில் எடுப்பதைத் தந்தையின் வாயில் வைத்து அவர் அதை ஏற்று உண்பதை ஆசையோடு பார்க்கின்றது. அப்பா அதனை ஏற்றுக் கொள்வது குழந்தைக்கு எல்லையில்லாத மகிழ்வைத் தருகின்றது. இங்கே இந்தப் பாவலன் உள்ளமும் வரதராஜ விநாயகன் ஏற்றுக் கொள்வதையே எதிர்பார்க்கின்றது. கண்ணபிரானிடம் சென்ற குசேலர், கொண்டு சென்ற பழந்துணியிற் கட்டப்பட்டிருந்த அவலைக் கண்டுகொண்ட கண்ணன் அதனை ஆர்வத்தோடு பெற்று இரண்டு முறைமட்டும் வாயிற் போட்டுச் சுவைத்தவுடன் குசேலர் வீட்டுச் சூழல் எப்படி எப்படியெல்லாம் ஆயிற்று என்பதையும் இலக்கியஞ் சொல்ல அறிந்துள்ளோம். கொட்டாஞ்சேனை வரதராஜ விநாயகன் திருவடி மலர்களை எமதுள்ளத்து நிறைத்து நிறைந்தவாழ்வு காணவோண்டும். அதற்காக அவனிடம் அது தா இது தா என்பது முறையல்ல. எமக்கு வேண்டியது எது என்பதை அவனறிவான். வரதராஜ ஐங்கரன் என்னும் என் எண்ணத்தினிக்கும் இறை, வேண்டிய போது வேண்டியது தந்து எம்மை ஏற்றுக்கொள்வான்.

குறைவிலாநிறைவு

நீதி நிர்வாக நடைமுறையில் மரண தண்டனையும் ஒன்று. பண்டை நாள்களில் அதனைத் தூக்குத் தண்டனை என்று குறிப்பிடுவர். கயிற்றிற் தொங்கச் செய்வது மூலம் அந்தத் தண்டனை அன்று நிறைவு செய்யப்பட்டமையினாலேயே அந்தப் பெயர்வழக்கு உண்டாயது. தூக்குத் தண்டனையை நிறைவு செய்யும் ஏவலன் ஒருவன் ஒருமுறை குற்றத்திற்குரியவனைத் தூக்கிலிட்டு அவிழ்த்துவிட்டான். தண்டனைக் குரியவன் பிழைத்துக் கொண்டான். ஏவலன் குற்றக் கூண்டிற்குச் செல்ல வேண்டிய நிலை வந்தது. அவனுக்காக வாதாடிய நியாயவாதி, தூக்குத் தண்டனைதானே விதிக்கப்பட்டது. ஏவலன் அதைச் செய்யத் தவறவில்லையே! எனவே அவனிடத்து குறை காண முடியாதே! என்று வாதிட்டான். தீர்ப்பிலே உள்ள பொள்ளல் அப்போதுதான் நீதிபதிக்கு விளக்கமாகியது. மரணிக்கும் வரை தூக்கு என்று எழுதப்பட்டிருந்தால் அந்தக் குற்றவாழி தப்பியிருக்க முடியாது. அதாவது எடுத்துக் கொள்ளப்படும் கருத்து எந்த வகையாலும் புரட்டப்பட முடியாது என்ற எண்ணத்துடன் சொற்களின் உபயோகம் அமையவேண்டும். இந்த விடயத்தில் மணிவாசக சுவாமிகள் மிக ஆழமானதும் நூணுக் கமானதுமான சிந்தனையுடனேயே சொற்களையும் சொற்றொடர்களையும் பயன்படுத்தி இருக்கிறார்கள் என்று உணர்ந்து சுவைக்கமுடிகிறது.

இறைவன் நிறைவானவன் ; பரிபூரணன். நீக்கமற எங்கும் நிறைந்தவன் ; எல்லாம் வல்லவன் ; எல்லாம் அறிபவன் என்னும் இந்த இயல்புகள் பற்றி எந்தவொரு ஐயம் உண்டாவதற்கும் இடமில்லை. இந்தக் கருத்துக்களை உடன்பாட்டிலோ அல்லது எதிர்மறையிலோ மட்டும் சொல்லிவிட்டாற் போதுமானதாகாது என்று அவர்கள் கருதியிருக்க வேண்டும். இறைவன் நிறைவானவன் என்று சொல்லி அமைந்திருக்கலாம். அங்கே அவர்களுக்கு நிறைவு பிறக்கவில்லை. எதிர்மறைப் பொருளாகிய குறைவிலா என்னுந் தொடரையும் சேர்த்துக் குறைவிலா நிறைவே என்று சொல்லிப் பூரணத்தை அனுபவித் திருக்கின்றார்கள்.

தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவன்

“அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி” தெய்வம் , என்னும் புனிதமான கருத்தை முன்மொழிந்த தமிழக்கீழ்வி ஓளவை “தாயிற் சிறந்ததொரு கோயிலும் இல்லை” என்று அதே கொன்றை வேந்தன் என்னும் நூலிற் பின்னோரிடத்துக் குறிப்பிடுகின்றார். அன்னையையும் பிதாவையும் தெய்வமெனக் கொண்டு காட்டிய பாட்டி பின்னர் அன்னையை மட்டுங் கோயிலாகக் கொண்டு காட்டுகின்றார். நாமெல்லாம் குடியிருந்து வந்த உயர் மதிப்பிற்குரிய கோயில், சிறப்புக்குரிய தோற்றங்களுக்கெல்லாம் இடமாக - ஆறுமுக நாவலர், ஞானப் பிரகாச முனிவர், காசிவாசி செந்திநாதைர், மகாவித் துவான் கணேசையர், பண்டிதமணி சி. கணபதிப் பிள்ளை இலக்கணவித்தகர் நமசிவாய தேசிகர் போன்ற மாகாண்களின் தோற்றத்திற்கு இடமாயமைந்த உதரம் கோயில் என்று போற்றப்படத்தானே வேண்டும். இந்த வகையில் எண்ணற்ற புனிதர்கள் உலகின் பல்வேறு பாகங்களிலிருந்தும் எமது சீந்தனைக் குள்ளாகியுள்ளார். பூசும் வெண்ணீறு போன்று உள்ளமும் வெண்மையாய் அமைந்த புனிதர்கள். காந்தியடிகள், வினோபாஜி போன்ற வெவ்வேறு வழியில் நின்றவர்கள் எல்லோருமே எம் எண்ணத்தில் உயர்ந்து நிற்பவர்கள் . அந்த வகையில் அந்த மகான்களது தோற்றம் நிகழ்வதற்கு காரண மாயமைந்த உதரம், அதற்கு உரிமையாளராகிய அன்னை கோயில் என்னும் புனிதம் பெறுவதற்கு உரித்துடையவர்தான்.

இஃதீப்படியிருக்க “தாயிற்சிறந்த தயாவான தத்துவனே” என்று திருவாசகம் சிவபுராணம் என்னும் பகுதியில் மணிவாசக சுவாமி பேசுகின்றார். “தாயில்” என்னும் போது தாயைப் போன்று என்று பொருள் கிடைக்கிறது. தாயைப் போன்று சிறந்த அன்பைப் பொருந்தியவர். என்று இறைவனை நாங்கள் உணர முடிகிறது. தாயன்பை நாமெல்லாம் உணர்ந்துள்ளோம். அறிந்ததைக் கொண்டு தானே அறியாததை விளங்க வைக்க வேண்டும் என்ற நியதி காரணமாக சுவாமி எம்மால் அறியமுடியாத இறையன்பை விளக்கத் தாயன்பை உவமைப் பொருளாக்கியுள்ளார். இதேயிடத்து மற்றொரு சிந்தனை எந்தவித எதிர்பார்ப்புமின்றித் தாய் பிள்ளைக்கு வேண்டியது எதையும் கொடுப்பாள் என்பது. குழந்தையை

தித்திக்கும் சிவபெருமானைக் கண்டவர் மணிவாசகர். தித்திக்கும் சிவபதத்தை உணர்ந்தவர் அவர். அவர் காரணமாக அடிபட்டவர் சிவபெருமான். அவரும் அடிபட்டார். எவ்வளவு பொருளாதார வசதி படைத்தவராக இருந்தாலென்ன? எவ்வளவு வினைத்திறம் படைத் தவராக இருந்தாலென்ன? நினைத்ததை நிறைவு செய்யக்கூடிய டெளதீக வசதிகள், வளங்கள் நிறைந்தவராக இருந்தாலென்ன? மனிதன் மனிதன்தான். அவனுக்குரிய வல்லமைகள் எல்லைக்குட்பட்டவையே என்பது கருத்திலிருக்க வேண்டும். ஈறிலாப் பதங்கள் யாவையுங் கடந்தவன் இறைவன் ஒருவன்தான்.

தீர்வு காண்பட வேண்டிய எண் பிரச்சனை ஒன்று. அந்தத் துறையில் வல்லமை பெற்ற ஒருவர் அதற்கான தீர்வைக் காண முடியும். அதனிலும் கூடிய சிக்கல் நிறைந்த மற்றொரு பிரச்சனையை அந்தத் துறையில் வல்லமை பெற்ற மற்றொருவர் தீர்வு காணலாம். இப்படி பிரச்சனைகள் மேலே மேலே செல்ல அவற்றை விடுவிப்பவர்களும் வெவ்வேறான வர்களாக மாற வேண்டிய நிலைமை உண்டு. இறுதியிற் தீர்வு காண்படாத நிலையும் உண்டாகலாம். எந்தவித சந்தேக விபரீதமுமில்லாத தெளிந்த அறிவுடைய ஒருவராற்றான் பிரச்சனைக்கு ஒழுங்கான தீர்வு காண முடியும். அப்படிப்பட்டவர் சிவபெருமான் ஒருவர்தான் எனக் காட்கிறார் மணிவாசகர்.

குறைவிலா நிறைவே கோதின அமுதே ஈறிலாக் கொழுஞ்சுடர்க் குன்றே மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்திதன் மனத்திடை மன்னிய மன்னே சிறைபெறா நீர்போல் சிந்தைவாய்ப் பாயும் திருப்பெருந் தறையுறை சிவனே இறைவனே நீயென் உடலிடங் கொண்டாய் இனிபுண்ணெ யென்னிர்க் கேனே. என்று பணிந்து நிற்கின்றார்கள். குறிப்பாகச் சொன்னால் இறை சிந்தனையில் எல்லாம் அதியுயர் சிறப்பினவாகப் பார்க்கப்படல் வேண்டும். அதனாலேதான், “ஈறிலாக் கொழுஞ்சுடர்க் குன்றே”, என்றும், “ஈறிலாப் பதங்கள் யாவையுங் கடந்த இன்பமே”, என்றும், “குணங்கள் தாயில்லா இன்பமே” என்றும், “உணர்விற்குந் தெரிவரும் பொருளே” என்றும் பேசும் நிலை வந்தது. அந்த வழி சிந்தித்து மணிவாசகனார் திருவடிகளுடனாகி இறையின்பங் காண முயலுவோம்

பாவியேன் உன் அடைக்கலம்

புனிதமானவர்கள் என்று காட்டும் வகையில், கழுவித் துடைத்து, வாசனைப் பொருள்கள் பூசிப் பொருத்தமற்ற மணங்களை மறைத்து, எம்மை நாமே ஏமாற்றிப், பார்ப்பவர்களையும் ஏமாறச் செய்து வாழும் வாழ்க்கை முறைதான் இப்பொழுது எம்முடையதாக இருக்கின்றது. எப்படித்தான் நாம் தூய்மை காண முயன்றாலும் எமது உடம்பு தூய்மையடைவதில்லை. “சீவார்ந் தீமொய்த் தழுக்கொடு திரியுஞ் சிறுகுடி லிது” என்றும், “மிடைந்தெலும் பூத்தை மிக்கழக் கூறல் வீறிலி நடைக்கூடம்” என்றும் மணிவாசக சுவாமிகளே சொல்லுவார்கள். தூய்மையற்ற நிலையொன்று நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் வளர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. அது காரணமாக “எல்லாப்படியாலும் எண்ணினால் இவ்வுடம்பு பொல்லாப் புழுமலிநோய்ப் புன்குரம்பை” என்று பேசப்பட வேண்டிய நிலைமைக்குள்ளாகிறது.

உடம்பு அந்தவகை அமைந்து விட்டது. பிறப்பிலேயே அந்தவகை இயற்கையை அது பெற்றுவிட்டது. அதே வேளை மனமும் அழுக்குடையதாக இருக்கின்றது. இருப்பினும் பக்குவஞ் செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கை உண்டாகின்றது. அதற்காகிய ஒரே வழி, உயர்ந்த வழி, கடவுள் வழிபாடுதான். தெய்வ நம்பிக்கையை எமதாக்கிக் கொள்ளவேண்டும். வேறு எத்தனையோ தேவைகளுக்குக் கூட அந்த நம்பிக்கை மூலமாயமைந்துவிடும். கடவுளை நம்பினோர் களவு செய்ய முடியாது. கடவுளை நம்பினோர் பொய் பேச முடியாது. கடவுளை நம்பினோர் உயிர்க் கொலை செய்ய முடியாது. உயிர்க்கொலை தவிர்க்கப்பட்டால் புலாலுண்ணல் தவிர்க்கப்படும். அவற்றின் புண் என்று உணரப்படும் தசையை எப்படி உண்பது? தொடர்ந்து வஞ்சனை, பொறாமை, ஏமாற்றுதல், கொள்ளையடித்தல் என்றித் தொடக்கத்தன அனைத்தும் தவிர்க்கப்படும். இவ்வண்ணமாகும் போது எண்ணம் முழுவதும் இறைபற்றியதாயிருக்கச், சிந்தனை சைவந்தியிற் தோய்ந்துவிடும். மனத்துக்கண் மாசிலனாந் நிலை கைகூட உடம்புந் தூயது என்ற சிந்தனைக்குள்ளாகும். அழுக்கு அகத்தூய்மையுடன் மிகுதியுந் தொடர்புடையது.

வளர்த்தெடுக்கும் நிலையில் தாய் எந்தவொரு பிரதிபுக்கார தீதையும் எதிர்பார்ப்பவளாக இருப்பதில்லை இஃதொரு தெய்விக இயல்பு. தாய்மையின் உயர்நிலை அது. அதனாலேதான் தாயன்பைத் தெய்வ அன்பிற்கு உவமையாக் கினார். ஆனால் , எல்லாச் சந்தர்ப்பத்திலும் உதவக் கூடிய நிலை பொருத்தமான வகை குழந்தைக்கு உதவக்கூடிய நிலை - ஒரு தாய்க்கு அமையுமென்று எதிர் பார்க்க முடியாது. அதனாலேதான் தாயிற் சிறந்த என்பதற்குத் தாயினும் மேலான கருணை கொண்டவர் என்று தெய்வ நிலையை உயர்வாக்கிச் சிந்திப்பது முறை என்று கண்டனர் அறிஞர். தாயாகி வந்து பன்றிக் குட்டிகளுக்குப் பாலூட்டிய இறை இயல்பினை எல்லோரும் சிந்திக்க வேண்டியவர்களாக உள்ளோம். அதே உண்மையைப் போற்றித்திருகவில்லை, “தாயேயாகி வளர்த்தனை போற்றி” என்றும் திருக்கோத்தும்பியில், “தாயுற்று வந்தெனை ஆண்டு கொண்டதன் கருணை”, என்றும், “செய்பணிகள் கொண்டருளும் தாயான ஈசற்கே” என்றும், திருப்புவல்லியில், “தாயிற் பெரிதும் தயாவடைய பெருமான்” என்றும், பிடித்த பத்தில் , “பால் நினைந்தாட்டும் தாயினும் சாலப் பரிந்து” என்றும், ஒப்புமை காட்டிய மணிவாசக சுவாமிகள் அந்த நெறியில் நிறைவு காணவில்லை. இறைவனைத் தாயாகவே கண்டு ஆனந்திக்கின்ற நிலையில் “தாயாய் முலைப்பால் தருவானே” என்றும், “தாயே என்றுள் தாளடைந்தேன்” , என்றும் ஆனந்தமாலை என்னும் பதிகத்துப் பேசி இறும்புதெய்து கின்றார்கள். கையாற் தீண்டப்பட வோ கண்ணாற் பார்க்கப் படவோ முடியாததொன்று அன்பு. “ஆர்வலர் புன்கணீர் பூசல் தரும்” என்னும் வள்ளுவர் குறியீடு கொண்டு உள்ளத்தால் அனுபவிக்கப்பட வேண்டியது அது என்பது தெளிவாகின்றது. அது உள்ளத்தினுடைய ஒரு அகவுறுப்பு. உயிர்நிலை அன்பின் வழியது என்பது வள்ளுவர் தரும் உறுதியான கருத்து.

தமிழ் மூதாட்டி ஓளவை பாடிய விநாயகரகவலில் “தாயா யெனக்குத் தானெழுந்தருளி”, என்று விநாயகனைக் குறிப்பிடு கிறார்கள். திருநெறிய் தமிழ் தந்த திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள் , “தாயினும் நல்ல தலைவர்” என்று தாயினுஞ் சிறந்த தலைவராகக் காட்டுகின்றார்கள். எந்த வகையிலும் தாய்மையின் தெய்வீகமான இயல்பு பரிமளிப்பது தெரிகின்றது. அந்தத் தெய்வீகத் துடனாகி நாமும் இன்புறுவோம்.

நன்னை வந்தீப்பதோர் நெறியறியேன்

உயிரினங்களை ஓரறிவுயிர், ஈரறிவுயிர், மூவறிவுயிர், நான்கறிவுயிர், ஐந்தறிவுயிர் என ஐந்து பிரிவுள் அடங்கக்கூடிய வகை பிரித்துப் பார்த்த மனிதன் தன்னை மட்டும் ஆறாவது பிரிவுடக்கி வைத்துக் கொண்டான். அப்படிப் பகுப்பதற்கு அவன் பகுத்தறிவென்னும் சுயசிந்தனைத் தெளிவே வழி செய்தது என்பது உண்மைதான். கிடைக்கின்ற கருத்துக்களைத் தொகுத்து ஆய்வு செய்து முடிவுகளைக் கண்டுகொள்ளக் கூடிய பக்குவ நிலையொன்று அவனுக்கு இருந்ததென்னவோ உண்மைதான். ஆனால் அந்த ஆய்வு நெறிக்கும் ஒரு எல்லையுண்டு. ஒரு நிலைக்கு அப்பால் அந்த ஆய்வு நெறிகள் செல்லுபடியாகா. உலகியலைச் சார்ந்த ஆய்வுகள் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கலாம். அதே வேளை இறையுணர்வு பற்றிய சிந்தனைகள் வளர்வதற்கிடமில்லை. சிந்தையும் மொழியும் சொல்லா நிலைமையதான அப்பகுதி வாழ்வியலின் ஏனைய பகுதிகள் கொண்டு ஓரளவு சிந்திக்கப்படலாம்.

எல்லாப் படியாலும் எண்ணினால் இவ்வுடம்பு பொல்லாப் புழு மலி நோய்ப் புண்குரம்பை; நல்லார் அறிந்திருப்பார். அதனால் இந்த உடம்புடனாய் தொடர்பினின்றும் பிரிந்திருப்பார்கள். வேறெதுவுஞ் செய்ய அவர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. பெருமழை பொழிக்கின்ற போது வெள்ளத்திலே தோன்றுங் குமிழிகள் நாம் பார்த்திருக்கவே ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தோன்றுவதையும் மறைவதையும் பார்க்கின்றோம். அந்த நீர்க் குமிழிகளின் தோற்றமும் மறைவும் போன்றதுதான் எமது வாழ்வு. அதனாலேதான்,

“யாக்கையை யாப்புடைத்தாய்ப் பெற்றவர் தாம்பெற்ற யாக்கையா லாய பயன்கொள்க”

என்று வற்புறுத்தினார் நாலடியார் என்னும் நூலுடையோர். யாக்கை உறுதியுடையதாக இருக்கும் போதே அதனாற் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய பயனைப் பெற்றுவிட வேண்டும். ஏனெனில், மண்ப்பறையாய் ஒலித்த ஒலி பிண்ப்பறையாய் ஒலிக்கும் நிலை விரைவில் வரும். சுற்றத்தார் கூட்டத்தினராக அழும் நிலை ஒன்று

“கல்வி ஞானமிலாப் பொல்லா அழுக்கு மனத் தடியேன்” என்று மணிவாசக சுவாமிகள் துன்புறுதலைப் பார்க்கின்றோம். மனந் தூய்மை பெற - புனிதமடைய - கல்வி ஞானமும் வேண்டும் என்று தெரிகிறது. கல்வியறிவிருந் தாற்றான் மனம் பக்குவமடைய முடியும். உன்னைவிட்டு நீங்குதலை அறியாத அடியவர்கள், அருளைப் பொழிக்கின்ற நின் தாளிணைக் கீழ் வந்து மீட்டும் பிறவிக்குத் திரும்புதலை அறியாத செல்வத்தைப் பெற்றுள்ளார்கள். யான் அழுக்கு மனத்தடியேன்; இழிவானவன்; இரக்கப்படக்கூடியவன் என்று துன்பமடை கின்றார் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள். தன்னுடம்பு புழுக்கணுடைப் புண்குரம்பை என்றும் வருந்துகின்றார்கள். ஆன காரணத்தாற் பாவத்தையுடையவனானேன்; கொஞ்சங்கூடக் கல்வியறிவுமில்லை; எனக்கு அவர்கள் பெற்றது போன்ற நிலை கிடைக்கப்போவதுமில்லை என்றெல்லாம் வருந்துகின்றார்கள்.

பக்குவ நிலை அடைந்தவர்கள் பழுத்த மனத்தடியார், தூய்மையானுயர்ந்தவர்கள்; யானோ உடல் உணர்வுகளுடன் வளர்ந்தவன்; பல வழிகளிலும் வெறுப்பை உண்டாக்கக் கூடிய இழிவான செயல்களைச் செய்வன். உன் பெருந்தன்மையால் அவற்றைப் பொறுத்துக்கொண்டு என்னை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். நீ என்னையும் உடையவனாகவே இருக்கின்றாய். ஆகவே நீ என்னை விட்டுவிட முடியாது. விட்டுவிட வழி வேண்டாம். அதாவது என் சுதந்திரம் எல்லாம் இழந்து சுயமுனைப்பின்றி நிற்கின்றேன் என்பது.

செழுக்கமலத் திரளானின் சேவடிசேர்ந் தமைந்த பழுத்தமனத் தடியருடன் போயினாயான் பாவியேன் புழுக்கணுடப் புண்குரம்பைப் பொல்லாக்கல்வி ஞானமிலா அழுக்குமனத் தடியேன் உடையாய் உன் அடைக்கலமே.

உடலைத் தான் என்று கருதும் மயக்கத்தை விட்டுவிடும் போது பரத் துடனாகும் நிலை சாத்தியமாகும் என்பது. அதற்கு எல்லாவற்றையும் இழந்த சரணாகதி நிலை அவசியம். நாமும் மனந் தூயராகிச் சரணாகதி நிலையடைய முயற்சிப்போம்.

வந்து சேர்ந்து விடுமென்பதால் பயன் கொள்ள முடியாததொரு நிலை உருவாகும். அதன் முன் அதைத் தக்கவாறு பயன்படுத்த வேண்டுமென்பது தெளிவாகின்றது.

இது இவ்வாறாக, உளத்தின் நிலை சிந்திக்கப்பட வேண்டியது. சுருள்புரி கூழையர் சூழலிற் பட்டு, மின்கண்ணிளர் நூல்குமிடையார் வெகுளி வலையிற் பட்டு, மாழைமைப் பாவிய கண்ணியர் வன்மத்திட் வுடைந்து இளைந்துவிட்ட நிலை. வாழத் தெரியாத, வாழக் கருதாத நெஞ்சமே நீ கேடுகளுக்குச் சூழ்கின்றாய்; உன் பாழாய்ப்போன வாழ்வு இல்லா தொழிக்கப்பட வேண்டுமெனில் மதுகர முரலும் தாரோயை வாழ்த்து : வணங்கு. ஒரே வழி சிவாயநம என்று சிந்தித்தல், என்பது ஓளவையார் அறிவுறுத்தல்.

சிவாய நமவென்று சிந்தித் திருப்போர்க்கு
அபாய மொருநாளு மில்லை - உபாயம்
இதுவே மதியாகும் அல்லாத வெல்லாம்
விதியே மதியாய் விடும்.

புத்திசாதாரியமான செயல் இஃதொன்றுதான் என்பது அவர் முடிபு. அது சரிதான் என்பதை உறுதி செய்வதாக சிந்தனை நினைக்கக்காக்கி நாயினேன்றன் கண்ணினை நினைத்திருப்பாதப் போதுக் காக்கி வந்தனையும் அம்மலர்க்கே ஆக்கி வாக்குள் மணிவார்த்தைக்காக்கி ஐம்புலன்கள் ஆர வந்தனை, என்று மணிவாசகர் சிவமயமாதலைக் காணுகின்றோம். தந்தது உன்தன்னை ; 'கொண்டது என்தன்னை சங்கரா யார்கொலோ நிறமை மிக்கவர் என்கின்றார்கள். காலமல்லாத காலத்திற் பழுத்த வம்புப் பழம் போன்று பொருத்தமற்று, அதாவது பக்குவமடைய முன்பாக உன்னிடமாகிவிட்டேன். செம் பொருட்டுணிவே, சிவபெருமானே, எம் பொருட்டுன்னைச் சிக்கென்ப பிடித்தேன். செம்மை யேயாய சிவபதமளித்த செவ்வமே, செப்பதற்கரிய செழுஞ்சூர் மூர்த்தி, உன்னை வந்திப்பதோர் நெறியறியேன், உன்னை வழிபடும் முறை தெரியவில்லை, உன்னையே அறியவில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலான புதுமை உன்னை அறியக்கூடிய அறிவு என்னிடம் இல்லையே என்பதுதான்! என்று துன்புறுகின்றார்கள். அவர்கள் திருவடிமலர்களைச் சார்ந்து இறையின்பம் பெறுவோம்.

நீன் திருவடிக்காம் பவமே அருளுகண்டாய்

அறநெறி வழிச் செலுத்தப்படவேண்டியது மனித வாழ்வு. அதனாலேதான் தருமம் தலைகாக்குமென்றனர் நம் முன்னோர். அறஞ்செய வரும்பு என்றார் ஓளவைப்பிராட்டியார். அறம் இருவகையினது. ஒன்று மனையாளொடு கூடி வீட்டிலிருந்து செய்யப்படுவது. மற்றையது எல்லாவற்றையும் துறந்து ஐம்புல இன்பங்களை ஒதுக்கிய நிலையிற் செய்யப் படுவது. பொருத்தமான இல்லத் தலைவி, பிள்ளைகள், வேண்டியவராயமைந்த சுற்றத்தவர், வீடு வாயில், பொருள் பண்டம் என்பவற்றுடன் கூடியது தான் இல்லற வாழ்வு. வீட்டு வாழ்விற்குரிய ஒழுங்கான நெறியில் எமது வாழ்வை அமைத்தால் அது இல்லற வாழ்வு எனப்படலாம். இந்த உலகியலில் நம் கண்ணிற் படுவன எல்லாம் பொய்; பூமி பொய், எனவே பூமியிற் காணப்படும் தோற்றங்களும் பொய், என்று கண்டு தாமரை இலை நீர் போற் பட்டும் படாமல் வாழ்வதுதான் துறவறம். இவற்றுக்குமேல் இன்னொரு நிலையும் உண்டு. ஞானியராய் வாழ்வது அது. மேலான தூய உணர்வுடையவர்களாகி அகக் கண்ணால் இறைவனைக் கண்டு தரிசிக்கும் நிலை அது எனலாம். எல்லோர்க்கும் பொதுவான குறிக்கோள் ஒன்று அமைய வேண்டியது அவசியம். அதுதான் வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்தலாம். அதாவது இல்லற நெறியில் நிற்போர், துறவறநெறியில் நிற்போர், மேலான ஞானநெறிப்பட்டோர் என்றிவர்களெல்லாம் தத்தமக்கு விதிக்கப்பட்ட வாழ்க்கை முறையில் மாறுபடாதவராகச் சென்று கொண்டிருக்க வேண்டும். எந்த நிலையில் நின்றாலென்ன சிவ சிந்தையுடன் எல்லாம் நடைபெற வேண்டும் எனச் சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்து வாழ்ந்தால் அவர் இல்லறத்தாராயினும், இறுதியில் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகவே காணும் நிலையொன்று உருவாகும். எல்லாம் இறைவன் உடைமை என்ற எண்ணம் பதிவாகும் நிலையில் ஓடு வேறு செம்பொன் வேறு என்று தெரிவதற்கில்லை. இறைவன் அருட்செயல் வழிதான் எல்லாம் என்று உணரும் நிலை கைவரும்போது தாழ்வு உயர்வு என்று மாறுபடுத்திப் பார்க்கும் இயல்பு மறைந்துவிடும். கயிற்றின் வழிப் பம்பரங்கள் சுழல்வது போன்று நாழும் அவன் வழிக் கயிற்றிற்

சுழல்கின்றோம். வல்லவன் பம்பரம் மணலிலும் சுழலும்ல்லவா! அந்த வல்லவன் சுழற்றலில் - திருப்பெருந்துறையில் ஒன்று சுற்றத்தொடங்கியது. வேகம் தளரா வகை அது சுழன்று கொண்டே இருந்தது. இருக்கின்றது.

புலையனேனையும் பொருளென நினைந்துள் அருள் புரிந்தனை. பொருத்தமற்றவனாகிய என்னை ஒரு மனிதனென்று மதித்து அருள் புரிந்துவிட்டாய். அந்தக் கிடைத்தற்கரிய நிலை கிடைத்ததும், அதை அறிந்து கொள்ள முடியாத யான் இது எனக்குக் கிடைக்கக் கூடியதா இல்லையா என்று தரப்படுத்திப் பார்க்கக்கூடிய அறிவு வளம் இல்லாத யான் - உணர்வின்றித் தலையால் நடக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். அற்புதக்குப் பவுசு வந்தால் அர்த்த 'இராத்திரியிற் குடைபிடிப்பர்' என்னுங் கருத்தமைதி போன்று யானுந் தலைகால் தெரியாது நடந்துவிட்டேன்.

தவமே புரிந்திலன் தண்மல ரிட்டுமுட் டாதிறைஞ்சேன்
அவமே பிறந்த அருவினை யேனுனக் கன்பளுள்ளாஞ்
சிவமே பெறுந்திரு வெய்திற்றி லேன்நின் திருவடிக்காம்
பவமே யருளுகண் டாய்அடி யேற்கெம் பரம்பரனே.

என்று வருந்துகின்றார் மணிவாசகர். தவஞ் செய்யவில்லை. பூ வைத்து வணங்கவில்லை. மிகுந்த வினையுடையவனாகி யான் வீணாகப் பிறந்துவிட்டேன். இல்லை தெரியாத் தனமாகப் பிறந்துவிட்டேன். மங்கள கரமான உயர்ந்த செல்வத்தையும் பெற்றதில்லை. நான் நாயிற் கடைப்பட்டவன்தானோ!

நாயிற் கடையாம் நாயேனை நயந்து நீயே ஆட்கொண்டாய்
மாயப் பிறவி உன் வசமே வைத்திட்டிருக்கும் அதுவன்றி
ஆயக் கடவேன் நானோதான் என்ன தோவிங் கதிகாரம்
காயத்திருவாய் உன்வடைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே

குறைந்தது உன் திருவடிகளை வழிபடக் கூடிய பிறவிகளையாவது அருளுவாயாக என்று மிகுதியாகத் துன்புற்ற நிலையில் வேண்டுகின்றார்கள். யாமும் அவர்களுடனாகி இறை திருவடி மலர்களைப் பணியும் பெரும்பேறு பெறுவோம்.

ஆசை அறுமின்

மோகத்தைக் கொன்றுவிடு - அல்லாலெந்தன்
மூச்சை நிறுத்திவிடு.
தேகத்தைச் சாய்த்துவிடு - அல்லாலதிற்
சிந்தனை மாய்த்துவிடு.

என்பது மகாகவி பாரதியார் முழக்கம். மோகம் - ஆசைப் பெருக்கம். அதனை இல்லாமலாக்கிவிட வேண்டும். முடியவில்லையென்றால் மூச்சையே நிறுத்திவிட வேண்டும், என்பது அவர் வேண்டுகோள். "வெள்ளக் கருணையிலே இந்நாய் சிறு வேட்கை தணியாதோ" என்றும் வினயமாகக் கேட்கின்றார்கள். பிறவித் தொடருக்குக் காரணம் ஆசைதான் என்று கண்டுகொண்ட அறிஞர்கள் அதனை நீக்கவேண்டும் - இல்லையென்றாகும்படி செய்ய வேண்டும் - என்று விரும்பினர். அந்த வகையில் எழுந்ததுதான் திருமந்திரம் தரும் செய்தி.

ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள்
ஈசனோ டாயினும் ஆசை அறுமின்கள்
ஆசைப் படப்பட ஆய்வருந் துன்பங்கள்
ஆசை விடவிட ஆனந்த மாமே.

என்பது திருமூலர் சொல்லும் அனுபவ மந்திரம். தேவைகள் பெருகப் பெருகத் துன்பங்களும் பெருகிக்கொண்டே போகும். நூறு வைத்திருப்பவன் இருநூறுக்கு ஆசைப்படுகின்றான். இருநூறு வைத்திருப்பவன் நாநூறையும், நாநூறு வைத்திருப்பவன் எண்ணூறையும் எதிர்பார்க்கின்றனர். உள்ளதை வைத்துக் கொண்டு திருப்தி அடைபவர் யாரையுங் காண முடிவதில்லை. எவ்வளவு பெற்றாலும் மனம் நிறைவடைவதாக இல்லை. இந்த உலகம் முழுமையாகக் கிடைத்தாலும் அடுத்த உலகமும் எமதாக வேண்டும் என்னும் பேய்மனம் படைத்தவர்கள் நாங்கள். போகப் போக ஆவலும் உயர்ந்து கொண்டே போகிறது. அவற்றுடனாகித் துன்பங்களும் உயிரைக் குடிக்குமளவிற்குப் பெருகின்றன.

"ஈட்டிலுந் துன்பமற் ஈட்டிய ஒன்பொருளைக்
காத்தலு மாங்கே கடுந்துன்பம் - காத்தல்
குறைபடிற் துன்பம் கெடிற்றுன்பம்"

நிலையுடனாகி இருந்தல். புனிதமான உள்ளத்தொடு புனிதன்தான் போற்றி புண்ணியம் காண்போம். என்று ஒரே துன்பத் தொடர்ச்சியைத்தான் பார்க்க முடிகிறது. ஆசைப் பெருக்கங் காரணமாக, யாம் அளவைமீறி எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்க விரும்புகிறோம். அவை எத்தனை வகையினவான தொல்லைகளை வளர்த்து விடுகின்றன. மன அமைதியையும் கெடுத்து விடுகின்றன. எந்த நேரமும் செத்துக் கொண்டே இருக்கவேண்டிய நிலை உருவாகிவிடும்.

அவ்வளவிற்குப் பொல்லாத ஆசை ஈசனொடு கூட இருக்கக் கூடாது என்று ஒரு புலமையாளன் சொல்ல, “மீண்டும் பிறப்புண்டேல் உன்னை என்றும் மறவாமை வேண்டும்” என்று வேண்டுகல் செய்கின்றார் காரைக்காலம்மையார். ஆசையினின்றும் தவறிக்கொள்ள வேண்டும் என்று தன் இளமையான அழகிய உருவிலேயே மாற்றம் நடைபெறச் செய்த உயர்ந்த சிந்தனையாளர் அவர். இறைவனிடத்து ஆரா அன்பு பெருக்கெடுத்தோடிய மாணிக்கவாச சுவாமிகள் ஆசைப்பத்து என்னும் பெயரில் ஒரு பதிகமே பாடி எம்மைத் திணறடிக்க வைத்துவிட்டார். எல்லையற்ற அமுதக் கடலாய மாணிக்க வாசக சுவாமிகளின் உள்ளத்திலே பாய்ந்து கொண்டிருந்த தித்திக்கும் சிவ பெருமானை எல்லோரும் அனுபவிக்க வேண்டுமென்று விரும்பினாரோ என்னவோ,

“..... வாவென் றங்கே கூவும்
அருளைப் பெறுவான் ஆசைப்பட்டேன்”
“..... என்னா ரமுதேயோ
அப்பா காண ஆசைப்பட்டேன்”
“..... சிவனே சிறிதென் முகநோக்கி
ஆவா வென்ன ஆசைப்பட்டேன்”
“..... உன்திரு மலர்ப்பாதம்
அடைந்து நின்றிடுவான் ஆசைப் பட்டேன்”
“எளிவந் தென்னை ஆண்டு கொண்ட என்னா ரமுதேயோ
அளியன் என்ன ஆசைப் பட்டேன்”

“முத்தா உன்தன் முகவொளி நோக்கி முறுவல் நகைகாண
அத்தா சால ஆசைப்பட்டேன்”
“பேரா யிரமும் பரவித் திரிந்தெம் பெருமான் என ஏத்த
ஆரா அமுதே ஆசைப்பட்டேன்”
“ஐயா என்றன் வாயா லரற்றி அழல்சேர் மெழுகொப்ப
ஐயாற் றரசே ஆசைப்பட்டேன்”
“படிதா னில்லாப் பரம்பரனேயுன் பழவடி யார்கூட்டம்
அடியேன் காண ஆசைப்பட்டேன்”
“பஞ்சே ரடியாள் பாகத் தொருவா பவளத் திருவாயால்
அஞ்சேல் என்ன ஆசைப்பட்டேன்”

என்று பத்து வகையினவான ஆசைகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். சிவத்துடனாகிய ஆசைகள்; சிவத்திற்கே சமர்ப்பணமாகின்றன. தான் சிவனைக் காணவும், சிவன் தன்னைக் காணவும், அவன் அருளைப் பெற்றுக் கொள்ளவும், பரவி ஏத்தவும், ஏத்தி உருகவும் விளைந்த ஆசையை இந்தப் பதிகத்திலே மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சொல்லியுள்ளார்கள். அதே சுவாமிகள் “வேண்டத்தக்க தறிவோய் நீ” என்றும், “வேண்டும் பொருளொன் றுண்டென்னில் அதுவும் உன்தன் விருப்பன்றே” என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு.

என்பது வள்ளுவர் பொதுமறை தருங் கருத்து. வயிற்றினுட் சென்ற நஞ்சாம் அழுக்கை அவசர அவசரமாக வெளிக் கொணருவதற்கு மற்றொரு அழுக்கு நீராகிய சவர்க்காரக் கரைசலை மிகுதியாக வயிற்றினுள்ளே செலுத்துவர். இந்தச் சவர்க்காரக் கரைசல், முன்பாகவே அங்கு நின்ற அழுக்கையும் கொண்டு வெளியேறிவிடும். பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றுவதன் மூலம் முன்னைய பற்று நீக்கம் பெறும் என்பது. அற்றுது பற்றெனில் உற்றுது வீடு என்பதைத் தெளிந்து வாழ்வோமாக.

ஈர அன்பினர்

ஆசைகளினூடாகி அவற்றின் பின்னே மனிதன் நெடுந்தூரம் சென்றுவிட்டான். இந்த உடம்பு ஏன் கிடைத்தது என்பதை, அதன் நோக்கத்தை அவன் அறிய முயற்சிக்கவில்லை. “இந்த உடம்பு எமக்குக் கிடைத்தது நாம் இறைவனை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறும் பொருட்டேயாம்.” என்று எங்கள் நாவலர் பெருமான் சொன்ன கருத்தையும் அறிந்து கொள்ளவில்லை. தன் சொந்த அபிப்பிராயங்கள் கொண்டு உலகியல் ஆசாபாசங்களுக்கு அடிமையாகிவிட்டான். கடவுட் பற்றில் ஊன்றி நிற்க வேண்டியவன், அதை விடுத்து உலகியலுடனாகிய தனது சிந்தனைகளைக் கடவுளின் சிந்தனைகளென்றும் சொல்லத் தொடங்கியுள்ளான். எந்த வகையிலும் தனக்குத் தொடர்பில்லா தவற்றை யெல்லாம் தன்னுடையவையாக்கிப் பார்க்க விரும்புகின்றான். இறைவழிபாட்டுச் சிந்தனையினின்றும் அவன் விலகிக் கொண்டிருக்கின்றான். இறை வழிபாடு செய்வதையும் தன் வருவாய்க்கு ஆதரவு தரக்கூடியதென்று கண்டால் அந்த வழியிற் பயன் படுத்தத் தவறவும் மாட்டான். அந்த அளவிற்கு மனித மனம் வளர்ந்துள்ளமை எமது சிந்தனைக்குரியதாக வேண்டும்.

ஆசை வளர வளரத் துன்பங்கள் மலிந்து கொண்டே இருக்கும். பற்றுக்களை அடக்க வேண்டும். அதற்குரிய ஒரேயொரு வழி, ஆசைகளைத் துறக்க வேண்டும். இல்லை அவை அவையாகவே அடங்க வேண்டும். அதற்குரிய ஒரேயொரு வழி, “சிவாயநம ” வென்று சிந்தித்துப் பற்றுக்களைச் சிவ நெறியிலே, தர்ம வழியிலே செலுத்துவது. மாணிக்கவாசகம் சொல்லுகின்றது.

குதுகுதுப் பின்றிநின் றென்குறிப் பேசெய்து நின்குறிப்பில் விதுவிதுப் பேனை விடுதிகண் டாய்விரை யார்ந்திசிய மதுமதுப் போன்றென்னை வாழைப் பழத்தின் மனாங்கனிவித் தெதீர்வதெப் போது பயில்விக் கயிலைப் பரம்பரனே

ஆள்வாரிலி மாடு என நின்ற என் மனம், கட்டுப்பாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டு உலகியலையே தஞ்சமெனக் கொண்டு உழன்ற என்

சிந்தை. இப்போது வயமாகியுள்ளது. என்னை விட்டுவிடாதே என்கின்றார் மணிவாசகர். கயிலையில் எழுந்தருளியுள்ள எல்லோர்க்கும் மேலாவதுவே, உன்னைச் சார்ந்திருப்பதற்கு கொஞ்சங்கூட விருப்பமில்லாதிருந்த யான் என் மனதிற்கு நோன்றியதை யெல்லாம் செய்தேன். அனைத்தும் ஈசன் செயல் ; எனவே அதுவும் உன் திருவுளக் குறிப்பு என்று உணருகின்றேன். இப்படி முரணான சிந்தையுடைய என்னை நீ விட்டுவிட வேண்டாம். வாழைப்பழம் போன்று என் மனதை நன்கு கனியச் செய்து, வாசனை பொருந்திய தெளிந்த இனிய தேனை அப்பழத்துடன் கலப்பதால் உண்டாகும் அரிய சுவையைப் போன்றதொரு நிலையில் நீ எதிர்ப்படுவது எப்போது என்பதாக அத்திருவருட்பாடல் தரும் செய்தியைக் காணுகின்றோம்.

தரும வழி, அது நீண்ட தொலை தூரமான வழி; அதன் முடிவிடம் சுவர்க்கமாகத்தான் இருக்க முடியும். பொய்ச்சார்புகள் விடுபட மெய்ச் சார்புணர்ந்து ஒழுகுவதற்குரிய இடந்தான் அது. இந்த முடிவிடந்தான் அறத்திற்குரியது. மனத்துக்கண் மாசிலணாந் தன்மையதான இடம் என்று சொல்வதும் பொருந்தும். புன்னெறியதனிற் செல்லும் போக்கினை விலக்குதல் தருமநெறி; மேலாகிய நன்னெறிக்கண் செல்வது அறம். அறவழி செல்பவர்களுக்குப் பொய் எது, மெய் எது என்ற வேறுபாடு தெரியும். அவர்கள் தூய்மையையே காண்பர். பொய்யில் காட்சி அவர்கள் காண்பது. உண்மைப் பொருளையே அவர்கள் கண்டு கொண்டிருப்பர். அப்பொருளை, இமைப்பொழுதும் பிரிந்திருக்க மாட்டாதவர்கள்;

ஆரங் கண்டுகை ஆடையுங் கந்தையே பாரம் ஈசன் பணியல தொன்றிலர் ஈர அன்பினர் யாதுங் குறைவிலர் வீரம் என்னால் விளம்பும் தகையதோ

இறைவனைச் சிக்கெனப் பிடித்தவர்கள்; சிந்தை முழுவதும் அவனையே காண்பவர்கள். ஈர அன்பினர்; மறப்பு நினைவு இன்றி அவனாகவே இருப்பவர்கள். அந்த நிலையிற் படிந்து மேலான வாழ்வு காண முயற்சிப்போம்.

மாலநியா நான்முகனுங் காரணா மலை

பணம் பதவி போன்றவை மனித மனத்தை மாசுபடுத்திக் குற்றத்திற்குள்ளாக்கக் கூடிய வல்லமை வாய்ந்தவை. எவ்வளவு உயர்ந்த ஆற்றல், தற்றுணிபு உடையவர்களும் பதவி காரணமாகவோ பணம் காரணமாகவோ சலனமடைவதுண்டு. “செல்வம் வந்துற்ற காலைத் தெய்வமுஞ் சிறிது போனார், சொல்வன அறிந்து சொல்லார், சுற்றமுந் துணையும் நோக்கார்” என்பதொரு பாடற்பகுதி செல்வத்திற்கு முதன்மை கொடுப்பவர்கள் நிலை பற்றிக் கூறுகின்றது. “புல்லுக் கட்டும் விறகும் சுமந்த பேர் பூர்வ காலத்துப் புண்ணிய” வசத்தினாற் சொல்லுக் கட்டும் பணக்கட்டும் வந்தபின் மற்றையோர்க்குப் பழிச்சொல் வரக்கூடிய வகை எதையுஞ் செய்யத் தயங்கமாட்டார்கள் என்று மற்றொரு தனிப்பாடல் பேசுகின்றது. பொருளுக்கு முதன்மையளித்தால், அல்லது பதவிக்கு முதன்மையளித்தால் அவற்றின் வழிதான் நாம் செல்லவேண்டியிருக்கும். அதனால் நாம் நம் நிலைமையை மறந்து நடக்கத் தொடங்குவோம். அவற்றுக்கு முதன்மை கொடுக்காது அவற்றைப் பின்னாக்கி, தேவைகளுக்கு மட்டும் பயன்படுத்துவோராக நாம் மாற வேண்டும். சங்க இலக்கியமெனும் புறநானூற்றில் உள்ளதொரு பழந்தமிழ்ப் பாடல் “சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பமும் அறத்து வழிப்படுஉம் தோற்றம் போல” என்று பேசுகின்றது. இதனைப் பாடிய கோவழ்கிழார், பயன்படுத்திய தேவை வேறு எனினும், காட்டிய உண்மை பொதுவானது ; உயர்வானது. எமது சிந்தனைக்கு அமுதாவது. உறுதிப் பொருள்கள் பற்றிய வரிசையில் நூலமைத்த வள்ளுவர் அறத்தைப் பொருளின்பங்களுக்கு முன்னதாகத்தானே வைத்தார். அறத்தை உள்ளீடாகக் கொண்டு பொருளின்பங்கள் இயங்க வேண்டுமென்பதைத் தமது செயல் கொண்டு உணர்த்தி யுள்ளார்கள். தரும் சிந்தனையுடன் பதவியையோ பணத்தையோ அணுகும்போது அங்கு தவறேதும் நிகழ இடமில்லாது போய்விடுகிறது. நீதி, நேர்மை பணியிற் பற்று என்பவற்றை உடையவன் தன் நிலைமையைத் துஷ்பிரயோகம் செய்யமாட்டான். தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகும். நீதி ! நீதி தெய்வந்தானே ! “பங்கயத்தயனு மாலநியா நீதியே” என்று மணிவாசக சுவாமி விளிக்கின்றார்களே. கடவுளைத்தானே

விளிக்கின்றார்கள். “அறத்தாறிதுவென வேண்டா; சிவிகை பொறுத்தானோ ஞர்ந்தானிடைக் காணவேண்டு மென்கின்றார் வள்ளுவர். சிவிகை சுடப்பவன் தொழிலாளி. கை வருந்தி உழைப்பவர் தெய்வம் என்பது பாரதியார் அறிவுறுத்தல்.

பிரமா விஷ்ணு இருவருக்கும் படைத்தல் காத்தல் எனும் செயல்களுடனாகிய பதவிகள் கிடைக்கின்றன. பதவி அவர்களை ஆட்கொண்டு விட்டது. தனித்தனி தாந்தாம் முழுமுதல் என்று எண்ணத் தலைப்பட்டனர். பித்தேறிய நிலையிலே தலையால் நடக்கத் தொடங்கினர். அவர்கள் உள்ளத்தில் வெளிப்பு வரவேண்டுமே என்ற எண்ணத்தால் இறைவன் சோதிவடிவினானாகி அடிமுடி காணும்படி பணிபு வழங்கினார். அங்கேசூட தன் முனைப்பு மிகுதியால் நான் முந்தி நீ முந்தி என்று செயலில் இறங்கி ஆற்றாமையுடனாகி இறைவனைப் பணிகின்றனர். படைத்தற் கடவுள் காத்தற் கடவுள் என்ற உயர்நிலை பெற்றவர்களாயிருந்தும் பதவிக்கு அடிமையாகிய காரணத்தால் இறைவன் அடியையோ முடியையோ காண அவர்களால் முடியாது போய்விட்டது.

அவனருளாலேதான் அவன்தான் வணங்க வேண்டும். அந்தச் சிந்தனை பிரமாவிற்கோ விஷ்ணுவிற்கோ இல்லை. அவர்கள் செருக்கு அப்படி எண்ண அவர்களை விடவில்லை. இந்த நிலையை உலகம் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற உயரிய சிந்தனைக்குள்ளாகிய சம்பந்தப் பெருமான் தமது தேவாரத் திருப்பதிகங்களின் ஒன்பதாவது பாடல்கள் தோறும் பிரம விஷ்ணுக்களின் செயலைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். ஏனையோரும் அங்காங்கு கூட்டிக் காட்டியுள்ளார்கள். குஞ்சரமீதும் பஞ்சனை மீதும் குலவிய காலமோ காலம் என்று அவற்றின் கழிவில் பழைய நிலைமைக்குள்ளாகி விடுவோம்.

அ.:தொரு பெரும்மலை. கண்டெரியாதவன் கண்ணிற் கூட பட்டுவிடக் கூடியது. அந்த மாபெரும் மலை நான்முக னுக்குந் கிருமாலுக்குந் தெரியாது போனமை புதுமைதான். மணிவாசக சுவாமிகள் “மாலநியா நான்முகனுங் காண மலை” என்று காட்டிய இறையை வாழ்த்தி வணங்குவோம்.

சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்

தமிழ் மூதாட்டி ஓளவை நான்கைக் கொடுத்து மூன்றைக் கேட்டவர். அதுவுஞ் சுவையிருந்த நான்கைக் கொடுத்து மூன்றைத் தரும்படி வேண்டியவர். கூர்த்த மதியுடைய கிழவி முருகக் கடவுளிடம் சுட்டபழம் பெற்றுத் தோல்வி கண்டதென்னவோ உண்மைதான். இங்கே விநாயகனிடம் நான்கு தருகிறேன் மூன்றுதா, என்னும் போது ஏதோ சிந்தனை செய்யத்தான் வேண்டும்.

அதே கிழவி, அவசர அவசரமாகப் பூசை செய்த போது, பொறுமையாகப் பூசையை நிறைவு செய்யுமாறு பணிக்கப்பட்டாரே! அதன் பயன் கைலை நோக்கிய பயணத்தில் பாட்டி எந்தவித பிரச்சினையையும் அநுபவிக்க வில்லை. மாறாக, மிக இலகுவான வகை, விரைவாகத் தமக்கு முன்னே பயணிக்கத் தொடங்கியவர்களையும் முந்திக் கொண்டு கைலையை அடைய முடிந்தது.

சீர்காழியில் தோணியப்பர் கோயிற் குளக்கரை யிலிருந்து அழுத குழந்தைக்கு ஞானப்பாலாட்டி ஞானக் குழந்தையாகக் கண்டமையால் துன்பந் தாளாநிலையிற் பொற்றளம் கொடுக்க நேர்ந்தது. தொடர்ந்து முத்துப் பல்லக்கு, முத்துக் குடை, முத்துச் சின்னம் முதலானவையுங் கொடுக்க வேண்டி வந்ததே.

திலகவதியாரின் ஓயாத வேண்டுகூலால், தருமசேனர் என்னும் பெயருடன் சமண மதத்தைச் சார்ந்துள்ள மருணீக்கியார் சூலை நோயினாற் பாதிக்கப்படுகின்றார். சிவன் திருவிளையாடலாக வந்த நோயெனவே, அக்கா திலகவதியார் திருநீறிட நோய் குணமாகியது. எனவே சூலை நோயினால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவர் என்பது தெரிகின்றது. அதனால் அப்பரைச் சார்ந்து நின்றறையில் வெந்து போகும் நிலையும் கல்லூடனாகிக் கடலில் அமிழும் அனுபவமும் பெறவேண்டியதாயிற்று.

வயது முதிர்ந்த கிழப் பிராமணராகிப் புத்தூர் சடங்கவி சிவாசாரியார் வீட்டின் திருமணப் புத்தருள் மணமகனாகி வந்திருந்த நம்பியாசுரரைத் தம் அடிமையென அழைத்துச் சென்று

திருவெண்ணைய் நல்லூர் கோயிலுளான்தான் தாமென உணர்த்துகின்றார்கள். உலக புத்தத்துள் ஈடுபட விடாது தடுத்தாட் கொண்டமையால் பின்னர் திருவாசூரில் நட்புநடு நிசியில் பரவையாரிடம் நடந்து திரிய வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. தூதுவராகித் துணிந்து நிற்க வேண்டியதாயிற்று.

திருப்பெருந்துறையிற் குருமந்தமர நீழலிற் குருவாகித் தன் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசம் செய்கின்றான் இறைவன். பாண்டியன் முதன் மந்திரியாகிச் சேவுகஞ் செய்த மணிவாசகர் திருப்பெருந்துறை வருகின்றார். குருமந்தமர நீழல் உபதேசத்திலே தன்னையிழந்தார். அந்த உபதேசத்தினால் தம் கூட்டத்துள் அகப்படுத்தியுள்ளார். இந்த நிலைமை நரிகளைப் பரிகளாக்கி அவமானப்பட வைத்தது; செம்மனச் செல்வியாரின் உதிர்ந்த பிட்டிற்சாகாகப் போய் வைகைக்கரையில் அடி வாங்கவும் நேர்ந்தது என்பது நாமெல்லாம் அறிந்ததுதான்.

அவை ஒரு புறமாக, மணிவாசக சுவாமிகளே கேட்டு விடுகிறார்கள், “அன்றே என் தன் ஆவியும் உயிரும் உடமையெல்லாம் குன்றே அனையாய் என்னை ஆட்கொண்ட போதே கொண்டிலையோ! இன்றோர் இடையுறெனக் குண்டோ” என்றவர் “தந்தது உன் தன்னைக் கொண்டது என் தன்னை; சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்” என்று பெருமிதத்தோடு கேட்கின்றார்கள். உன்னை யான் பெற்றதால், “அந்தமொன்றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்; யாது நீ பெற்ற தொன்றென்பால்” என்று தன் பேராணந்தப் பெரும் பேற்றினைச் சொல்லி மகிழுகின்றார்கள். இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்படும் ஒவ்வொருவரும் இவ்வண்ணம் பெரும் பேரின்பப் பேற்றில் திளைக்கின்றனர் என்று தெரிகின்றது.

“கல்லால் ஒருவன் அடிக்க உடல் சிலிர்க்கக் காலிற் செருப்பால் ஒரு வேடன் வந்தே உதைக்க வில்லால் அடிக்க அந்தவேளை யாரை நினைத்தீரோ ஐயா” என்பதொரு பாடற் பகுதியும் நம் காதிற் ஒலித்த வண்ணமே இருக்கிறது.

திருவெம்பாவை

மார்கழி மாதத்தில் நோற்கப்படும் சிறப்பானதொரு விரதம் திருவெம்பாவை. மார்கழித் திருவாதிரையை இறுதி நாளாகக் கொண்ட பத்து நாள் கள் இதற்குரிய காலமாகும். கன்னியர்களின் நீராடலையே மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவெம்பாவை என்னும் பெயரிற் பாடிவைத்தார் என்ற கருத்தும் உண்டு. மார்கழி நீராடல் மார்கழி முழுமையாக நிகழ்வது என்பதொரு கருத்தும் உண்டு.

அதிகாலையில் மார்கழி நீராடச் சென்ற கன்னியர்கள் பார்வதி தேவியை ஈர மணலில் உருவாக்கம் செய்து வழிபட்டனர். பார்வதிப் பாவையை வழிபட்டு அனுட்டிக்கப்பட்ட நோன்பு பாவை நோன்பு என்றாயிற்று. பாவை என்றது பார்வதிப் பாவையை. உயர்ந்த குணநலம் பொருந்திய கணவர் கிடைக்க வேண்டும் என்று வேண்டுகலை செய்து கன்னியர்கள் இந்த நோன்பை அனுட்டிப்பர்.

திருவெம்பாவை பற்றிய திருவாசகத் திருவுள்ளக்கிடை, அப்பகுதியின் உள்ளடக்கமான உயிர்ப்பொருள் எனச் "சக்தியை வியந்தது" என்று குறிப்பிடுகின்றது. சக்தி என்றது பார்வதிதேவியாரை. பார்வதிதேவியாரைப் பாவையாக முன்னர் கண்டோம். எனவே பார்வதிதேவியை வியந்த பாடல் பாவைப்பாட்டு என்று வழங்கியது.

அம்மையப்பனாகிய இறையை அடைவதற்கு அன்பு வழிச் செல்ல வேண்டும். அன்பு நெறி கைகூட வேண்டுமெனில் அன்னையின் திருவருள் நோக்கைப் பெற வேண்டும். அன்னை உபகாரியாக அப்பனை அணுகுவதுதான் எளிதான முறைமை. இறைவன் திருவருட்பார்வையைப் பெறுவதற்கும் தேவியாரின் அனுசரணை வேண்டும். எனவே சக்தியை வழிபட்டுச் சிவானந்தப் பேற்றினை அடையவேண்டுமென்பது புலானாகின்றது. "அம்மையே அப்பா" என்று அம்மைக்கு முதலிடங் கொடுத்துப் பிரார்த்தனைப்பத்தில் திருப்பாடல் செய்தது மூலம், மணிவாசக சுவாமிகளே அதனை அநுவதித்துமுள்ளார்கள்.

திருவெம்பாவை என்னும் இப்பகுதியிலுள்ள ஒவ்வொரு பாடல் இறுதியிலும் எம்பாவாய் என்றிருக்கும் முடிவிடத்தைப் பார்க்கின்றோம். அப்பகுதி தெய்வீகத்தை உணர்த்தும் திரு என்னும் அடையைப் பெற்றுத் திருவெம்பாவை என்று நிற்கின்றது. திருவாசக உண்மை என்னுந் தலைப்பிலமைந்த பாடல்களுள் திருவெம்பாவை பற்றிக் குறிப்பிடுவ தொரு செய்யுள்,

மலவிருளும் றுறங்காமல் மன்னுபரி பாகருள்

செலமுழுக வருகவெனச் செய்பல்திரு வெம்பாவை

என்று குறிப்பிடுவது கொண்டு எமது சிந்தையிற் படவேண்டிய கருத்துக்கள் சில உண்டெனத் தெளியலாம். பக்குவமடைந்த ஆன்மாக்களே கன்னியர்களெனக் கருதப்பட்டனரென்றும் இறைவன் தலைவன் எனக் கொள்ளப்பட்டானென்றும், மலப்பிணிப்பு னாகிக் கிடக்கும் ஆன்மாவின் நிலை துயிலுதல் என்றும், அந்தப் பிணிப்பிலிருந்து விடுபடுதல் துயிலெழுப்புதல் என்றும், பக்குவமடைந்த ஆன்மாக்கள் பக்குவமடையாத ஆன்மாக்களை நன்றெறிப்படுத்தல் நீராட அழைத்தல் என்றும் உணர வேண்டும்.

பண்டைத்தமிழர் கலாச்சாரப்படி ஐந்து முதல் பன்னிரண்டு வயது வரையிலான பெண்கள் எட்டுப் பிரிவுள் அடக்கப்பட்டனர். திருவெம்பாவை முதல் எட்டுத் திருப்பாடல் களும் முன்னே காட்டிய பகுப்பின் மூத்தவரானோர் ஏனையோரை வரிசைக் கீரமாக எழுப்புவதாக அமைந்துள்ளன. மூத்தவர்கள் முதலில் துயிலுணர் ந்துவிடுவர். அவர்கள் தம்மோடொத்தவரையே முதலில் எழுப்புவர். அதன் பின்னர் இருவருமாகவும், தொடர்ந்து பின்னர் எழுப்பப் பட்டவர்களுடனுஞ் சேர்ந்து எழுப்புவர். ஒன்பதாவது திருப்பாடலில் எல்லோருமாக இறைவனைப் பாடிப் பரவி வேண்டுகலை செய்தல் பேசப்படுகின்றது. இருபதாவது திருப்பாடல் நீராடல் நிறைவாகியதும் தம்மைக் காத்தருளுமாறு இறைவனை வேண்டுவதாக அமைகிறது. இறைவனைப் புகழ்ந்து வழிபட வாய்ப்பாயமைந்த மார்கழி நீராடலையும் வேண்டுவதாக இதற்கு கருத்துண்டு. ஆதியந்த மில்லாதவனே யாம் அடைக்கல மாவதற்கும் பொருத்தமானவன் என்பது அறிவுறுத்தப்படுகிறது.

திருவெம்பாவை - I

ஆதியு மந்தமு மில்லா அரும்பெருஞ்
சோதியை யாம்பாடாக் கேட்டேயும் வாட்டலங்கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்மறந்து
போதா ரமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டிங்ஙன்
ஏதேனு மாகாள் கிடந்தாளென் னேயென்னை
யீதேயெந் தோழி பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

தொடக்கம் முடிவு என்பன இல்லாத அரிய பெரிய சோதி வடிவானவர் சிவபெருமான். அவர் இயல்புகள் நாம் பாராட்டுதற்கு எளிதா எனவையல்ல. எப்படியோ எமக்குத் தெரிந்த அளவில், எமது வல்லமைக்குள் அகப்படுத்தி யாம் அவரைப் பாடுகின்றோம். எம்மால் முடிந்த அளவில் நாம் செய்யும் வாழ்த்துதலைக் கேட்டும் நீ தூங்குகின்றாயே! உன் செவிகள் செவிடானவையாக இருக்கலாமோ! சிவபெருமானைப் புகழ்ந்து நாங்கள் தெருவில் நின்று வாழ்த்திய வாழ்த்தொலியைக் கேட்டு, மலர் போன்ற படுக்கையிலிருந்த இவள் பக்தி மேலிட்டமை காரணமாக விம்மி விம்மித் தன்னிலை இழந்து அழுதாள். வேறேதுவுஞ் செய்ய அவளால் முடியவில்லை. அவள் நிலை இப்படியாக எம் தோழியாகிய உன் நிலை இப்படி ஆயிற்றே! அட! இன்னமும் தூங்குகிறாயே! என்னே வியப்பு!! என்று சிந்திக்க வைக்கின்றார் மாணிக்க வாசக சுவாமிகள்.

திருவெம்பாவை விரதம் அனுட்டிக்கும் கன்னிப் பெண்கள் வைகறையில் நித்திரைவிட்டெழுந்து கடமைகளை நிறைவு செய்து நீராடும் பொருட்டு நீர்நிலைக்குச் சேர்ந்து செல்வோம் என்பதாக ஒரு திட்டம் போட்டிருந்தனர். குறிப்பிட்டபடி குறிப்பிட்ட மத்திய இடத்துக்கு வாராத சிலரை, முன்னே துயிலுணர்ந்தவர்கள் சென்று எழுப்புவதாக இத் திருப்பாடற் பொருளை நாம் பார்க்கின்றோம். பிரம விஷ்ணுக்கள் தேடியுங் கண்டுகொள்ள முடியாததாகிச் சோதிப்பிறம்பாக நின்ற அந்த நிலையைச் சிந்திக்க வைக்கின்றது

“ஆதியும் அந்தமு மில்லா அரும்பெருஞ் சோதி” என்னுந் தொடர். எம்போன்றவர்களது அறிவால் உணர்ந்து கொள்ளப்படவும் முடியாதவன் என்பது தோன்ற நிற்கின்றது. “அரும்பெருஞ் சோதி” என்னும் பகுதி.

பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பாய் இராப்பகல்நாம்
பேசும்போ தெப்போதிப் போதா ரமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனையோ நேரிழையாய் நேரிழையீர்
சீசி யிவையுஞ் சிலவோ விளையாடி
யேசு மிடமீதோ விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக்
கூசும் மலர்ப்பாதந் தந்தருள வந்தருளுந்
தேசன் சிவலோகன் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்
ஈசனார்க் கன்பார்யாம் ஆரேலோ ரெம்பாவாய்.

என்னும் இரண்டாவது திருப்பாடலில், பெண்ணே, இரவுபகலாக நாம் பேசியபோதெல்லாம், என் அன்பு பரஞ்சோதிக்கு என்றாயே! இப்போது மலர் போன்றதாகிய படுக்கையை விடமுடியாத நிலையில் இருக்கின்றாயே! எனவே படுக்கையில் அன்பு வைத்துவிட்டாயோ? என்று துயிலெழுப்ப வந்தவர்கள் வினவ, சீசீ, இப்படிப்பட்ட சிறுமை வார்த்தைகள் பேசும் முறைமையும் உங்களிடம் இருக்கிறின்றதோ! விளையாட்டாகத் தானும் இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகள் பேசுவதற்கு இதுதானா இடம்!! என்று நித்திரைவிட்டெழுந்து கொண்டிருந்தவள் சொல்லத் தேவர்களே புகழுவதற்கு வெட்கப்படும் மலர் போன்ற திருவடிகளை எளியதாக எங்களுக்குத் தந்தருளும் பொருட்டு இந்த உலகிற்கு வந்தருளிய ஞானாசிரியர், சிவலோகநாயகன், தில்லைச்சிற்றம்பலத்துள்ள ஈசன் ஆகிய சிவபெருமான்மீது செய்யப்படும் அன்பு எத்தகையதாக வேண்டும். அதற்கான நம் தகுதி என்ன? என்கின்றார்கள் வந்தவர்கள்.

இறைவன் புகழ் பேசப்படும்போது விளையாட்டாகக் கூட வீண்வார்த்தைகள் பேசக்கூடாது. இறைவன் திருவடி மகிமையைப் பேச விண்ணவர்களும் கூசுவார். அத்தகையவன் எளியானாகி “மலர்ப்பாதம் தந்தருள வந்தருளுவான்” அவன் திருவடி மலர்களிறறோய்ந்து இன்பறுவோம்.

திருவிவம்பாவை 2

முத்தன்ன வெண்ணகையாய் முன்வந் தெதிரெழுந்தென்
அத்தன் ஆனந்தன் அமுதனென் றன் னூறித்
தித்திக்கப்பேசுவாய் வந்துன் கடை திறவாய்
பத்துடையீர் ஈசன் பழவடியீர் பாங்குடையீர்
புத்தடியோம் புன்மைத்தீர்த் தாட்கொண்டாற் பொல்லாதோ
எத்தோநின் அன்புடைமை எல்லோம் அறியோமோ
சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம்சிவனை
இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கேலோ ரெம்பாவாய்.

முத்துப் போன்ற வெண்மையான பற்களை உடையவளாகி இனிய புன்முறுவலைச் செய்பவளே, முன்பு எங்களுக்கு முன்னரே துயில் நீத்து எழுந்து வந்து, என் தந்தை, இன்பமே வடிவானவன், அமுதமானவன் என்று வாயூறி இனிக்க இனிக்கப் பாராட்டிப் பேசுவாய். இப்போது எழுந்து வந்து உன் படுக்கையறையின் வாயிலையாதல் திறக்கின்றாயில்லை. இஃகுதென்ன காரணமோ! என்று துயிலெழுப்ப வந்த கன்னியர்கள் கூற, துயிலெழும் பெண், “நீவீர் ஆண்டவனிடம் மிகுந்த அன்புடையவர்கள் ; இறைவனுக்கு அடிமைத் திறம் பூண்ட பழமையானவர்கள் ; எனக்கும் நண்புடையவர்கள்; எனவே தொண்டிற்குப் புதியவர்களாகிய எமது குற்றத்தை விடுத்து அடிமை கொள்ளாதல் பொல்லாததாகிப் பொருத்தமற்றதாகுமா!” என்று கூற, துயிலெழுப்ப வந்த கன்னியர் உனது “அன்புடைமை இந்த வகையானதோ? யாம் அதனை அறியமாட்டோமா? புனிதமான மனமுடையவர்கள் எங்கள் சிவபெருமானைப் புகழ்ந்து பாடாமல் இருப்பார்களா? உன்னைத் துயிலெழுப்ப வந்த எமக்கு இதுவும் வேண்டியதுதான்” என்று பதில் உரைப்பதான சிந்தனை மணிவாசக சுவாமிகள் தருவது.

இறைவன் இன்ப வடிவானவன். “ஈறிலாப் பதங்கள் யாவையும் கடந்த இன்பமே என்னுடை அன்பே,” என்றும், “அனைத்தெலும் புண்ணெக ஆனந்தத் தேன் சொரியும் குளிப்புடையான்” என்றும், வருமிடங்கள் இந்தக் கருத்தினை வலிவுபெறச் செய்வன. நெஞ்சிற்கு அழகு மனந்தூயரானோர் பக்தி

நெறியில் தலைப்படுதல். அவர்களால் இறையுணர்வு களைப் பாடாமல் இருக்க முடியாது.

ஒளிநித் திலநகையாய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ
வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ
எண்ணிக்கொ டுள்ளவா சொல்லுகோம் அவ்வளவும்
கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே
விண்ணுக் கொருமந்தை வேத விழுப்பொருளைக்
கண்ணுக் கிளியனைப் பாடிக் கசிந்துள்ளம்
உள்ளெக்கு நின்றருக யாம்மாட்டோம் நீயேவந்
தெண்ணிக் குறையில் துயிலேலோ ரெம்பாவாய்.

“ஒளி பொருந்திய வெள்ளிய முத்துப் போன்ற பற்களை உடையவளாகி அப்புன்முறுவலைச் செய்பவளே, இன்னமும் பொழுது புலரும் நிலை தோன்றவில்லையா? என்று துயிலெழுப்ப வந்த கன்னியர் சொல்ல, அழகிய கிளியின் மொழி போன்ற மொழியைப் பேசும் பெண்கள் எல்லோரும் வந்துவிட்டார்களா? என்று துயில் நீத்தெழும்புவள் வினவுகின்றாள்.” “வந்தவர்களை எண்ணிக் கணக்கிட்டுச் சரியான எண்ணிக்கையைத் தெரிவிப்போம். நாம் எண்ணிச் சரிகண்டு எண்ணிக்கையைச் சொல்வது வரை நித்திரையாகி இறைவனைப் புகழ்ந்து பாடவேண்டிய நேரத்தை அநியாயமாக்கிவிடாதே! அயிர்தமாய் மருந்தாய், வேதப் பொருளாய், இனிய காட்சிப் பொருளானவனை, சிவபெருமானைப் புகழ்ந்து பாடி மனம் நிலையாக நிற்கக் கசிந்து உருகுவாய்” என்று துயிலெழுப்பிய கன்னியர்கள் கூறவும் படுக்கையில் இருந்தவள் தொடர்ந்தும் துயிலுதற்காகிய நிலையில் இருந்தலைப் பார்த்து, “வந்தவர்களைக் கணக்கிட்டு நாம் சொல்லமாட்டோம். நீயே வந்து கணக்கிட்டுக் குறைவு கண்டால் மீண்டும் துயில்வாயாக” என்றமைகின்றது மணிவாசக சுவாமிகள் சிந்தனை.

இறைவனைப் பூவுலகினர் நூலறிவாலும் அநுபவ அறிவாலும் உணரமுடியும். வேத விழுப்பொருள், கண்ணுக்கிளியான் என்னும் பகுதிகள் இக்கருத்தினைத் தந்து நிற்பதாகத் தெரிகின்றது. கண்துயின்ற உள்ள பொழுதை விரயஞ் செய்யாது பயனுள்ளதாகக் கருதும் பயன் பெறுவோம்.

திருவிவர்பாவை 3

மாலறியா நான்முகனுங் காணா மலையினைநாம்
போலறிவோ மென்றுள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
பாலுறு தேன்வாய்ப் படிநீ கடைதிறவாய்
ஞாலமே விண்ணே பிறவே யறிவரியான்
கோலமும் நம்மையாட் கொண்டருளிக் கோதாட்டும்
சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனேயென்
றோல மிடினும் உணரா யுணராய்காண்
ஏலக் குழலி பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

விஷ்ணு பிரமனால் அறியப்படாத அடியையும் முடியையும்
உடையமலை போன்றவனாகிய இறைவனை நாம் அறிவோம் என்று
பால் தேன் என்பவைபோல் இனிமை தோன்றப் பொய்பேசும்
வாயினையுடைய வஞ்சகி ! கடை வாயிலைத் திறப்பாயாக. இந்த
உலகினர், வானுலகினர், ஏனை உலகினர் யாராலும் அறிதற்கரிய
அப்பெருமானது வடிவியையும் இழிதகைமைக்குரியாகிய எம்மை
ஒரு பொருட்டாக மதித்து ஆட்கொண்டருளிச் சிறப்புச் செய்து
அருளும் உயர்குணத்தையும் புகழ்ந்து பாடி, சிவனே சிவனே என்று
அபயம் வேண்டிக் கூவியும் அறியமுடியாதவளாகி இருக்கின்றாய்.
இப்போதாவது துயில் நீத்தாயோவென்றால் அதுவுமில்லை. உன்
கூந்தலுக்குச் சாந்து முதலிய வாசனைப் பொருள்களைப் பூசி
அலங்கரித்துள்ளமையை என்னென்பது என்கின்றார் மணிவாசக
சுவாமிகள்.

எம்மை ஆட்கொண்டு அருளவேண்டும் என்னும்
கருத்தால் தானாகவே எளிவந்துள்ள எம்பெருமானை அழகு
செய்து கண் குளிர மணங் குளிரப் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம்
சிறிதுமின்றித் தன்னை அலங்கரித்து அழகு கண்டு இன்புறும்
நிலை இரங்குதற்குரியது என்பதைப் புலப்படுத்தவே “ஏலக்குழலி
பரிசு” என்னுந் தொடரைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.
ஒளிமலையாகி நின்ற எம்பெருமானைப் பிரம விஷ்ணுகளாலும்
கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. நான் என்ற மயக்க உணர்வுடனாகும்

சிந்தனை இலையென்றாகும் படி செய்ய வேண்டும். “சிந்தனை
நின்தனைக் காக்கி” என்னும் தொடர் இந்த இடத்து
உபயோகமுள்ளதாகின்றது. “ஞாலமே விண்ணே பிறவே
அறிவரியான்” எனவே எம்மால் முடியும் என்பார்க்கு முடியாது.
அவனருளே கண்ணாகக் காண வேண்டும். “நீ முந்திப்பாராதே”
என்பது உமாபதிசிவாசாரியார் கருத்து.

மானேநீ நென்னலை நாளைவந் துங்களை
நானே யெழுப்புவன் என்றலும் நாணாமே
போன திசைபகராய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ
வானே நிலனே பிறவே யறிவரியான்
தானேவந் தெம்மைத் தலையளித்தாட் கொண்டருளும்
வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்குள் வாய்திறவாய்
ஊனே யுருகாய் உனக்கே யறுமெமக்கும்
ஏனோர்குந் தங்கோனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

மான் போன்றவளே, நீங்கள் நித்திரைவிட்டெழுவதற்கு முன்பாக
நானே வந்து உங்களை நானே எழுப்புவேன் என்று நீ நேற்றுச்
சொன்ன அளவிற் போய்விட்டாய், அவ்வண்ணம் நீ சென்ற திசையை
நாணமின்றிச் சொல்ல வேண்டும். இருள் இன்னும் நீங்கவில்லையா?
வானோர், மண்ணுலகினர், ஏனையோர் ஆய எவராலும்
அறிதற்கரியவனாகிய சிவபெருமான் தானே வந்தான். எம்மைக்
காத்து ஆட்கொண்டரு ளுதற்குரிய அழகிய வீரக் கழலணிந்த
தீருவடிகளைப் புகழ்ந்து பாடினோம். எம் பொருட்டு வாயைத்
திறக்கின்றாயில்லையே! உடல் உருகப் பெறுகின்றாயுமில்லையே!
இது உனக்கு மட்டுந்தான் பொருந்தும். இனியாவது எழுந்து
இறைவனை எம்முடன் சேர்ந்து பாடுவாயாக. என்பது மணிவாசகர்
கருஞ் சிந்தனை.

அரிய தவம் புரிந்தும் இறைவனை அறிய முடியவில்லை.
தவ வலிமை இல்லாத எம்மிடத்துத் தானே வலிய வந்து ஆண்டு
கொண்டான். ஆன்மாக்களின் ஈடேற்றங் கருதிய இறைவனின்
எளிவந்த நிலை இங்கே புலப்படுத்தப்படுகின்றது. நாமும்
இறைவனைப்பாடி இன்புறுவோம்.

தீருவெம்பாவை -4

அன்னே இவையும் சிலவோ பலவமர்
உன்றற கரியான் ஒருவன் இருஞ்சீரான்
சின்னங்கள் கேட்பச் சிவனென்றே வாய்திறப்பாய்
தென்னாஎன் னாமுன்னம் தீசேர் மெழுகொப்பாய்
என்னாளை என்னரையன் இன்னமுதென் றெல்லோமுஞ்
சொன்னோங்கேள் வெவ்வேறாய் இன்றந் துயிலுதியோ
வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால்
என்னே துயிலின் பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

அன்னையே, நின் செயல்களுள் இந்த வகையினவஞ் சில உளவோ? தேவர்கள் பலராலுந் நினைத்தற்கரியவனும், ஒப்புயர்வு இல்லாதவனும், மிகுந்த பெருமையுடையவனும் ஆகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளி வருவதற்கு அடையாளமாக எக்காளம், சங்கு முதலியவற்றின் ஒலியைக் கேட்டவுடனும் சிவ சிவ என்று சொல்லி நீ வாயைத் திறப்பாயே! தென்னா என்று அவன் பெயரைச் சொல்லும் அளவிலேயே பிறர் சொல்வதற்கு முன்னாக தீயிலிடப்பட்ட மெழுகுபோல் நீ மனம் கசிந்துருகுவாயே! அப்படிப்பட்ட வளாகிய உன் முன்னிலையில், எனக்கு இனியன் என்றும், என் அரசன் என்றும், இனிய அமுதம் போன்றவன் என்றும் நாங்கள் எல்லோரும் தனித்தனியே சொன்னோம். அவற்றையெல்லாம் கேட்டும் இன்னும் உறங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றயே? குழைவில்லாத கல்நெஞ்சுடையவர் போல நீ உணர்ச்சியற்றுக் கிடக்கிறாயே! உறக்கத்தின் தன்மை இத்தகையதோ? என்பது மணிவாசக சுவாமிகள் சிந்தனை.

இழிந்த நிலையிலுள்ள எம்மை ஆட்கொள்ள வேண்டி எளியவனாகி எழுந்தருளிவந்து அருளுபவன் சிவபெருமான். இருஞ்சீரான் - அளவிட முடியாத பெருமைக்குரியவன் என்பது. எக்காளம், சங்கு முதலிய சின்னங்கள் மங்கல ஒலியை இசைப்பன. அவை ஒலிக்கின்றன என்றால் இறைவன் திருவுலா நினைவிற்கு வரும்.

கோழி சிலம்பச் சிலம்புங் குருகெங்கும்
ஏழில் இயம்ப இயம்புவெண் சங்கெங்கும்
கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங் கருணை
கேழில் விழுப் பொருள்கள் பாடினோம் கேட்டிலையோ
வாழியீ தென்ன உறக்கமோ வாய்திறவாய்
ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாறோ
ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை
ஏழைபங் காளனையே பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

சேவல் கூவப் பறவைகள் எங்கும் ஒலி செய்யும். நாதஸ்வர ஒலி இசைப்பதற்கு வழி செய்வதாகச் சங்குகள் முழங்குகின்றன. உவமையில்லாத பரம்பொருளாகிய ஒளி உருவானவனது உவமையில்லாத மேலான கருணை முதலிய ஒப்பற்ற சிறந்த பொருள்கள் அமைந்த புகழ்ப் பாடல்களை நாம் பாடினோம். நீ கேட்கவில்லையா? நீ வாழ்வாயாக. இதுவும் ஒரு உறக்கமோ? இதைக் கொஞ்சம் எடுத்துச் சொல்வாய், கேட்போம். அருட்கடலாகிய சிவபெருமானிடத்து அன்பு செய்யும் முறையும் இம்முறைதானோ! ஊழிக் காலத்து இறுதியில் அனைத்தும் ஒடுங்க எஞ்சுவன் அவன் மட்டுந்தான். உமையம்மையைப் பாகத்தில் அமர்த்திக் கொண்டவன். அத்தகையவனைப் பாடுவாயாக என்பது மணிவாசக சுவாமிகள் தருவது.

கோயிலில் இசைக்கப்படும் மங்கல ஒலிகள் சங்கொலியின் பின்னாக வேண்டும். முதலிற் சங்கொலியும் தொடர்ந்து ஏனைய ஒலிகளும் இசைக்கப்படும். ஏழில் இயம்ப இயம்பும் வெண்சங்கெங்கும் என்னுந் தொடர் இக்கருத்தைத் தந்து நிற்கின்றது. இறைவன் புகழ்சேர் பொருள்களைத் தன்னகத்துக் கொண்ட பாடல்களையே பாடவேண்டும். கேழில் விழுப்பொருள்கள் பாடினோம் கேட்டிலையோ என்பது இப்பாடல் தரும் செய்தி. கேழில் - ஒப்பில்லாத என்பது.

பரஞ்சோதி ஆகிய பரம்பொருள் ஏழை பங்காளனாகி அதாவது உமையைப் பாகத்துடையவனாகி எழுந்தருளி ஏழையோமாகிய நம்மை பாதுகாக்குமியல்பினன் என்பது. யாமும் அவன் அருள்வழி உய்திபெறுவோம்.

திருவெம்பாவை ~ 5

முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே
ஊன்னைப் பிரானாகப் பெற்றவுன் சீரடியோம்
உன்னடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்
அன்னவரே யெங்கணவ ராவார் அவருகத்து
சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
இன்ன வகையே யெமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
என்ன குறையு மிலோமேலோ ரெம்பாவாய்.

பழமை வாய்ந்த பொருள்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் பழமை
வாய்ந்தவனே, அதாவது எல்லாவற்றுக்கும் முதன்மை யானவனே!
பிற்பட்டவையும் புதியனவுமான பொருள்கள் எல்லாவற்றுக்கும்
புதுமையானவனே! அதாவது எல்லா வற்றுக்கும் பிற்பட்டவனே!
உன்னை ஆண்டவனாகப் பெற்றமையால், உன் சிறப்புக்களுக்
குள்ளாகிய அடியார்களாகிய நாங்கள் நின் அடியார் வணங்குந்
திருவடிகளை வணங்குவோம். அவ்வழி அந்த அடியார்களுக்கே
நாம் உரிமையுடைய வராவோம். அவர்களுக்கு அடிமைகளாகி
ஏவல்கள் செய்வோம். எங்கள் பிரானாகிய நீ எங்களுக்கு இந்தவகை
அருள் புரிவையேல் எந்த வகையான குறைபாடுகளும்
இல்லாதவராவோம், என்பதுதான் இப்பாடலிலிருந்து நாம் அறிவது.

இறைவனை வழிபடும் போது உள்ளத்தாலும் வழிபட
வேண்டும். “சிந்தனை நின்தனைக்காக்கி” என்னும் பாடலை இங்கு
நினைக்க முடிகின்றது. முழுமையாக அர்ப்பணிக்க வேண்டும்.
ஆங்கவற்கே பாங்காவோம். பாங்கு உரிமை.

பாதாளம் ஏழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்
போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள்முடிவே
பேதை யொருபாற் றிருமேனி யொன்றல்லன்
வேதமுதல் விண்ணோரும் மண்ணுந் துதித்தாலும்
ஓத வுலவா ஒருதோழம் தொண்டருளள்
கோதில் குலத்தரன்றன் கோயிற் பிணாப்பிள்ளைகாள்

ஏதவனுர் ஏதவன்பேர், ஆருற்றார் ஆரயலார்
ஏதவனைப் பாடும் பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

கீழேமூலகங்களுக்கும் கீழானவை இறைவன் திருவடி மலர்கள்.
அதேவேளை சொற்களால் அளவிட்டுச் சொல்லவும் முடியாதவை.
மலர்கள் நிறைந்து அழகொளிநுந் திருமுடியும் பொருள்கள்
அனைத்திற்கும் முடிவாகவுள்ளது. அதாவது முடிவிடங்
காணப்படாதது. ஒரு கூறுபெண்வடிவாகவுள்ளவன். ஒரே
வகையான திருமேனியை உடையவனு மல்லன். வேதங்களை
முதலாகக் கொண்டு தேவர் உலகத்தினரும், மண்ணுலகத்தினரும்
புகழ்ந்து பாராட்டினாலும் சொல்லுதற் கரியவனும், தொண்டர்
நடுவண் இருப்பவனும் ஆகிய சிவன் திருக்கோயிலிலுள்ள
குற்றமற்ற, நலம் நிறைந்த உதவுநர்களாகிய பெண்பிள்ளைகளே,
அவன் ஊர் எது? அவன் பெயர் என்ன? என்று பேசுகின்றது
இப்பாடல்.

அதிகாலையில் ஒன்று சேர்ந்து கன்னியர்கள், இறைவன்
திருக்கோயிலிற் பணிபுரிந்து கொண்டிருக்கும் பெண்களைத்
தங்களிலும் பார்க்க அவர்களுக்கு இறைவனிடம் நெருக்கங்
கூடுதலாக இருக்கலாம் என்பது கருதிக் கேட்கப்பட்டது போன்ற
ஒரு நிலைமையினை இங்கு உணருகின்றோம். திருமால் பிரமன்
என்போர் கர்வங்கொண்டு தனித்தனி தாந்தாம் முழுமுதல் என்று
போரிட்டு அடிமுடி காண முயன்ற செய்தி இப்பாடற் பகுதியில்
இழையோடி நிற்பது புலனாகின்றது. “பாதாளம் ஏழினுங்கீழ்”
என்னும் போது சொற்கழிவு என்றனர், சொற்களாற் சொல்லி
முடியாதென்பதை உணர்த்த. அஃதே போன்று முடி பற்றிய
செய்தியைப் “போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள் முடிவே”
என்கின்றனர். எல்லாப் பொருள்களுக்கும் முடியாக அவற்றது
அந்தத்திலே இருக்கும் பொருள் என்பதை உணர்த்த. அடியை
நோக்கும்போது சொல் அந்தமாகியது. முடிபற்றிச் சிந்திக்குபோது
பொருள் அந்தத்தின் முன்னாகி அந்தத்தைத் தாங்கி நிற்கின்றது.
ஆதியந்தமில்லா அரன் சிந்தனையை மனத்து நிறைத்து
வாழ்வோம்.

தீருவிவம்பாவை ~ 6

மொய்யார் தடம்பொய்கை புக்கு முகேரென்னக்
கையாற் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி
ஐயா வழியடியோம் வாழ்ந்தோங்காண் ஆரழல்போல்
செய்யாவெண் ணீறாடிச் செல்வா சிறுமருங்குல்
மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா
ஐயாநீ ஆட்கொண் டருளும் விளையாட்டின்
உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம் உய்த்தொழிந்தோம்.
எய்யாமற் காப்பாய் எமையேலோ ரெம்பாவாய்.

சுடர்கின்ற தீயைப்போன்ற செம்மைநிறம் பொருந்திய மேனியை உடையவனே, வெண்மை நிறம் பொருந்திய நிறை நிறைவாகப் பூசியவனே, சிற்றிடை யையும், அஞ்சனம் எழுதப்பெற்ற விசாலமான கண்ணையுமுடைய உமையம்மையின் கணவனே, எமது தலைவனே, வண்டுகள் நிறைந்த விசாலமான குளத்திலே புகுந்து முகேர் எனும் ஒலியுண்டாகும்படி நீரைக் குடைந்து வாரி இறைத்து முழுகி நின் திருவடிக்களைப் புகழ்ந்து பாடிப் பரம்பரை பரம்பரையாக உன் அடியவர்களாகிய நாம் நல்வாழ்வு எய்தினோம். தலைவனே, ஆண்டவனாகிய நீ உயிர்களை ஆட்கொண்டருளும் உன் திருவிளையா டலினால் நாங்கள் எல்லோரும் உறுதியாகவே உய்வடைந் திருக்கின்றோம். இனி யாம் தளர்வுறாதிருக்கும்வகை காத்தருள்வாய். பெண்ணே இக்கருத்துக்களைநீ சிந்தித்துப்பார் என்பது மணிவாசகர் சிந்தனை.

வழிபாட்டுடனாகியுள்ள காலத்து எந்தத் தொழிலைச் செய்தாலும் அங்கெல்லாம் இறைவனைப் பற்றியே சிந்திக்கவேண்டும். இறைவன் புகழே பாட வேண்டும். இறைவன் புகழே பேச வேண்டும். மார்கழி நீராலும் வழிபாட்டுத் தொடர்புடன் கூடிய போதும் ஐயா வழியடியோம் வாழ்ந்தோங்காண் என்று அவன் கழலைப் பாட வேண்டும் என்று காட்டுகின்றார் மணிவாசகர் இறைவன் முன்னிலையில் எல்லாம் எளிதானவை என்னுஞ் சிந்தனையை “ஐயா நீ ஆட்கொண்டருளும் விளையாட்டின் உய்வார்கள் என்பது உணர்த்துகின்றது.

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடநாம் ஆர்த்தாடும்
தீர்த்தன்நற் றில்லைச்சிற் றம்பலத்தே தீயாடும்
கூத்தன்இவ் வானுங் குவையமும் எல்லோமுங்
காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் விளையாடி
வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்ப வார்கலைகள்
ஆர்ப்பரவஞ் செய்ய அணிகழல்மேல் வண்டார்ப்பய்
பூத்திகளும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம்
ஏத்தி இருஞ்சுனைநீ ராடேலோ ரெம்பாவாய்.

எம்மைப் பிணித்துள்ள பிறவித்துன்பம் இல்லாதுபோக நாம் மகிழ்வாய் ஆரவாரித்து முழுகிப் பரிசுத்தராவதற்குரிய புனித நீரையுடையவனும், தில்லைச் சிற்றம்பலத்திலே உள்ள ஞானவெளியில் தீயேந்தி ஆடுகின்றவனும், இந்த உலகத்தையும் விண்ணையும் எம்மையும் படைத்துக் காத்து மறைத்து விளையாடுகின்றவனும் ஆகிய சிவபெருமான் பற்றிய புகழைப் பாடிக்கைவளையல்கள் ஒலிக்கவும் மேகலையுடனான ஒட்டியாணங்கள் பெருமித ஒலி செய்யவும் , அழகிய கூந்தலில் வண்டுகள் ஆரவாரிக்கவும், மலர்கள் நிறைந்துள்ள குளத்தில் முழுகி எல்லாவற்றையுமுடைய இறைவன் பொன்னடிக்களைப் பாராட்டிப் பெரிய சுனைநீரில் ஆடுவோம். பெண்ணே இவற்றை ஓர்வாய் உணர்வாய் என்பது மணிவாசகம்.

தீர்த்தன் - சிவன், பரிசுத்தன் என்னும் பொருள்களைத் தருவதொரு சொல். தீர்த்தன் அருளாகிய நீரையுடையவன் என்றும் பொருளுரை செய்யலாம். இறை வழிபாட்டுடனாகிய எந்தவொரு செயல் நிகழும்போதும் அங்கு தெய்வ சிந்தனை உடனாக வேண்டும். பொற்பாதம் ஏத்தி இருஞ்சுனை நீராடுதல் வேண்டும் என்பது குறிப்பு. வினைமாசு நீக்கும் அருள் நீராகவும் அமைய வாய்ப்புண்டாகும் என்பது மறைபொருள்.

பஞ்ச கிருத்தியம் இறைவனுக்கு விளையாட்டு. என்பது எளிய முயற்சி. விளையாட்டாய் அவை ஆவன என்பது , “.....யாவையுந் தாமுளவாக்கலும் நீக்கலும் நீங்கலா அலக்கிவிளையாட்டுடை யாரவர்” என்பது இங்கு கருத்தக்க்குது. யாமும் அவன் விளையாட்டுடனாகி இன்புறுவோம்.

திருவிவம்பாவை 7

பைங்குவளைக் கார்மலராற் செங்கமலப் பைம்போதால்
அக்கங் குருகினத்தாற் பின்னும் அரவத்தால்
தங்கண் மலங்கழுவு வார்ந்து சார்தலினால்
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த
பொங்கு மடுவிற்புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநஞ்
சங்கஞ் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்
கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்.

பசுமையான குவளை மலர்களும், செந்தாமரை மலர்களும் நிறைந்துள்ளமையாலும். அங்கு நீர் வாழ் பறவைகள் ஓலமிடுகின்றமையாலும். ஒன்றுடனொன்று மாறுபட்டுப் பின்னி அலைககள் வந்து எழுந்து விழுகின்றமையாலும். தங்களது அழுக்குகளைப் போக்க வேண்டியவர்கள் பலராக வந்து போகின்றமையாலும். குளம் சிவசக்தியாக உணர்விற்பட நிற்கின்றது. குருகு கைவளை எனினுமாம். இந்தப் பொய்கையில் நாம் பாய்ந்து நீராடுவோம். எமது சங்கு வளையல்கள் சப்திக்க காற்சிலம்புகள் உடனாகி ஒலிக்க, மார்க்கங்கள் குலங்க, நீராடுதற்குரிய நீர் மேலெழ, தாமரை மலர்களால் பொலிந்து விளங்கும் குளத்தில் குளிப்போம் என்பது பாடலிற் பெறப்பட்டது.

கருங்குவளை மலர் நீலமேனியளாகிய அம்மையையும் செந்தாமரை அப்பனையும் குறிப்பதாகி அர்த்தநாரீஸ்வர வடிவை நினைய வைக்கின்றன. பின்னும் அரவம் - எம்பெருமானிடமாகியுள்ள பின்னிக் கிடக்கும் பாம்பென்றும் தெளிகின்றோம். தம் உடம்பிலுள்ள அழுக்கைப் போக்க வந்தோர் ஆணவம், கன்மம், மாயை எனும் மனவழக்கைப் போக்க இறைவனை அணைந்தவர்களாகக் காட்சி தருகின்றனர்.

காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலண்டக்
கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாடச்
சீதப் புனலாடிச் சிறறம் பலம்பாடி

வேதப் பொருள்பாடி ய்ப்பொருளாமாபாடிச்
சோதித் திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
ஆதி திறம்பாடி யந்தமா மாபாடிப்
பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
பாதத் திறம்பாடி யாடேலோ ரெம்பாவாய்.

காதலிணைந்த தோடுகள் ஆடவும், ஏனைய பகுதிகளில் அணியப்பட்ட பசும் பொன்னாலான ஆபரணங்கள் ஆடவும், பூமாலை அணியப்பெற்ற கூந்தல் ஆடவும், அணிந்துள்ள மலர் மாலைகளைச் சுற்றி வண்டுக் கூட்டங்கள் ஆடவும், நாம் குளிர்ந்த நீரிலே நீராடுவோம். பின் ஞானசபையை, வேதப் பொருளமைதியாம் இறைவனைப் பாடி, இறைவன் அவ்வண்ணம் ஆமாறு இருத்தலைப் பாடிச், சோதி சொகுபனாகவுள்ள அப்பெருமான் பெருமையைப் பாடிச், சுற்றி வளைந்ததாக அணியப்பெற்ற கொன்றை மலர் மாலையைப் பாடி, எப் பொருட்கும் முதலாய் - முன்னவனாய் உள்ள முறைமையைப் பாடி, எல்லாப் பொருள்களுக்கும் பொருட்டன் மைகளுக்கும் இறுதியாயுள்ள நிலையையும் பாடிப், பிரபஞ்சத்தினின்று எம்மை வேறுபடுத்தி ஆட்கொண்ட வளையலை அணிந்த கைகளையுடைய உமை யம்மையின் திருவடிகளது பெருமையைப் பாராட்டிப் பாடுவோமாக என்பது பாடல் தருங்கருத்து.

இறைவன் திருமேனிகளால் முதன்மையானது ஒளி வடிவு. “சோதியாய்த் தோன்றும் உருவமே”, என்றும், “சோதிப் பிறம்ப்தோர் மேனியாகி” என்றும் வருமிடங்கள் இதனை வலியுறுத்துவன. “பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்தல்” கன்ம நுகர்ச்சியில் ஈடுபடுமாறு வேறுபடுத்தல், அன்னை தன் பிள்ளையிடத்துத் திருத்துவதற்கு வேண்டிய கண்டிப்பைக் கைக் கொண்டு திருந்திய குணநிலை காணும்போது அன்பு காட்டி ஏற்றுக்கொள்ளல் அது. கன்ம நுகர்ச்சியில் ஈடுபடுத்தலைப் பஞ்சகிருத்தியத்துள் மறைத்தல் என்றும் சொல்வர். பெய்வளை தன் பாதத் திறம்பாடுதல் அப்பன் திருவுளக்கிளர்ச்சிக்கு ஏதுவாகுமென்பது. நாமும் அன்னை திருவடிகளைப் புகழ்ந்து பாடி அப்பன் திருவுளப் பிரீதியிற் திளைப்போம்.

திருவெம்பாவை - 8

ஓரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான்
 சீரொருகால் வாயோவாள் சித்தங் களிசூர
 நீரொருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பணிப்பப்
 பாரொருகால் வந்தனையாள் விண்ணோரைத் தான்பணியாள்
 பேரரையற் கிங்ஙனே பித்தொருவர் ஆமாறும்
 ஆரொருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்தாள்
 வாருருவப் பூண்மலையீர் வாயார நாம்பாடி
 ஏருருவப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்.

கச்சணிந்த அழகிய ஆபரணங்களுடனான மார்க்கங்களை
 உடையவர்களே! ஓரொருவேளை எம்பெருமான் என்று
 சொல்லிவந்து இப்பொழுது வாய் ஓயாது நம் பெருமான் ஆகிய
 சிவபெருமானின் பெருமைகளைப் பேசுவாள். மனதில் மகிழ்ச்சி பொங்க
 விழிகளினின்றும் இடையீடுபடாது தாரை தாரையாகக்
 கண்ணீருகுப்பாள். நிலத்தில் வீழ்ந்து ஒரே வகையான
 வணக்கத்தைச் செய்வாள். வேறு தேவர்களை வணங்கமாட்டாள்.
 சிவபெருமானிடத்து ஒருவர் பித்துக் கொள்வதும்
 இவ்வாறாகலாமோ! இப்படி இவளை ஆட்கொள்ள வல்ல
 திறமையுடையவர் யாரோ? அவர் திருவடிகளை வாயாரப்
 பாடிக்கொண்டு அழகிய பூ நிறைந்த பொய்கையிலே குளித்து
 நீராடுவோம். பெண்ணே, இவற்றை நீயும் ஏற்றுக்கொள்வாயாக, என்பது
 மணிவாசகம்.

உலகியலை மறந்து, ஓரளவாவது அற்றினின்றும் விலகி,
 மனம், மொழி, மெய் என்னும் முப்பகுதியானும் இறைவனுடன் ஈடுபட
 வேண்டும். வணக்கம் சிவபெரு மானுக்குரியது. அவ்வழி
 சிவமூர்த்தங்களும் வழிபாட்டிற்குரியவை. ஏனை எவரையும்
 வழிபாட்டிற்குரியவராக தெய்வீக நிலையிற் காணவேண்டி யதில்லை.

முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி எழுந்துடையாள்
 என்னத் திகழ்ந்தெம்மை ஆளுடையாள் சிற்றிடையின்
 மின்னிப் பொலிந்தெம் பிராட்டி திருவடிமேற்

பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பித் திருப்பருவம்
 என்னச் சிலைகுலவி நந்தம்மை ஆளுடையாள்
 தன்னிற் பிரிவிலா எங்கோமான் அன்பர்க்கு
 முன்னி அவள்நமக்கு முன்சுரக்கும் இன்னருளே
 என்னப் பொழியாய் மழையேலோ ரெம்பாவாய்.

மேகமே, நீ கடலை அடைந்து அதன் நீரைக் குடித்து மேலெழுந்து
 எம்மை உடையவளாகிய உமையம்மையின் நிறமாகிய நீலத்தைப்
 பொருந்தி எம்மை ஆண்டு கொண்டு அருளியவளது சிறிய
 இடையைப் போல மின்னி, அதாவது இடையிடை விளக்கமாகி,
 தேவியின் திருவடியிலுள்ள சிலம்புகள் ஒலிப்பது போல
 இடிமுழக்கமாய் ஒலிப்பாயாக. அம்மையின் புருவம் போன்று
 வானவிற் காட்சி, எம்மை அடிமைகொண்டவளாகிய உமையை
 விட்டு நீங்குதலில்லாத சிவபெருமானுடைய அன்பர்க்கும்
 சிறியவர்களாகிய எம்க்கும் அம்மை முன்னதாகவே திருவருட்
 திறத்தால் மறைபொழிவது போல அருளைப் பொழிவாயாக;
 பெண்ணே நீயும் எண்ணிப் பார்ப்பாயாக, என்பது மணிவாசகம்.

மேகம் கடல் நீரை ஏற்றல், நீலநிறமாதல், மின்னுதல்,
 முழங்குதல், மறைபொழிதல் எல்லாம் இயற்கை நிகழ்வுகள். இந்த
 வகைச் செயல்களிடத்துத் தெய்வ நிலையைக் காண்பதுதான்
 மேலான இயல்பு. தெய்வீக நெறிநின்று -அவ்வகையான
 கண்கொண்டு பார்த்தோமானால் எங்கும் உயர்ந்தவற்றையே
 காண்போம். கயிற்றைப் பாம்பென்று கண்டோம். இது பார்வைப்
 பிழை. அஞ்சினவன் கண்ணுக்கு ஆகாயமெல்லாம் பேய் என்பர்.
 இது சிந்தனைப் பிழை. மறைவளம் வேண்டிக் கன்னியர் கூறியதான
 அக்கருத்தினை இத் திருப்பாடல் கொண்டுள்ளதென்று
 திருவெம்பாவை நோன்பைச் சிந்திப்போர் கூறுவர். மழைநலம்
 வேண்டியதுதான். உலகு நலம்பெற மழை நலம் வேண்டும்.
 அப்போதுதான் உயிர்நலம் சிறப்பாக அமையும். உலக நலத்திற்கு
 வேண்டிய மழை உயிர்நலத்திற்கு வேண்டிய அருளுக்கு
 ஒப்பானமைக்கு அதுவே காரணம். அந்தத் திருவருள்
 நலத்துடனாக நாமும் முயலுவோம்.

திருவிவம்பாவை ~ 9

செங்க ணவன்பால் திசை முகன்பால் தேவர்கள்பால்
எங்கு மிலாததோ ரின்பம்நம் பாலதாக்
கொங்குண் கருங்குழலி நந்தம்மைக் கோதாட்டி
இங்குநம் மில்லங்க டோறும் எழுந்தருளிச்
செங்கமலப் பொற்பாதம் தந்தருளுஞ் சேவகனை
அங்க ணரசை யடியோங்கட் காரமுதை
நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்.

இயல்பாக வாசனையுடைய கரிய கூந்தலையுடைய பெண்ணே,
திருமால், பிரமன், தேவர்கள் என்போரிடத்து இல்லாததாகிய
ஓரின்பம் எம்மிடத்ததாக, எம்மிடமுள்ள குற்றங் களைந்து இங்கு
இப்பூமி யிலுள்ள எமது இல்லங்களுக்கு எளியவனாகி
எழுந்தருளிச் செந்தாமரை போன்ற திருவடிகளைத் தந்த
விறலோனை, அழகிய தண்ணளி உடையவனை, அடியவர்களாகிய
எமக்குக் கிடைக்கமுடியாத அமுதம் போன்றவனை, எங்கள்
தலைவனைப் பாராட்டிப் பாடி நமக்கும் நம்மைச் சார்ந்தவர்களுக்கும்
நன்மை கிடைக்கத் தாமரை மலர்ந்து பொலிந்து நிறைந்து விளங்கும்
இந்தப் பொய்கையிற் பாய்ந்து ஆடுவோம் என்பது பாடல்
குறிப்பிடுவது.

“வாட்டலங்கண் மாதே” என்றும், “நேரிழையாய்”
என்றும், “முத்தன்ன வெண்ணகையாய்” என்றும், “ஒண்ணித்தில
நகையாய்” என்றும், “பாலாறு தேன்வாய்ப் படிநீ” என்றும்,
“வாருருவப் பூண்முலையீ” என்றும் கன்னியரின முன்புறமாய
நோக்கிற்குரிய பகுதிகளைக் கொண்டு விளித்த மணிவாசகர் இந்தப்
பாடலில் “கொங்குண் கருங்குழலி” என்று பின்புறத்தை நோக்க
வைக்கின்றார். விளையாட்டாக இறையுடன் ஊடினர் என்பது
புலப்படவோ! “செங்கமலப் பொற்பாதம் தந்தருள வந்தருளுஞ்
சேவகன்” என்பதால் திருவடி இன்ப உயர்வு உணர்த்தப்படுகின்றது.

அண்ணா மலையான் அடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீ றற்றாற் போற்

கண்ணா ரிரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்
தண்ணார் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாமகலப்
பெண்ணாகி யாணா யலியாய்ப் பிறங்கொளிரேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி யித்தனையும் வேறாகிக்
கண்ணா ரமுதமுமாய் நின்றான் கழல் பாடிப்
பெண்ணேயிப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்.

கரிய இருள் நீங்கும் படியாக எங்கும் பரவிய சூரிய ஒளியால்
விண்மீன்ககள் தமது ஒளிப் பொலிவிழந்து மழுங்கி மறைவது போல,
திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் பாத
கமலங்களை அணைந்து வணங்குகின்ற தேவர்கள் முடியிலுள்ள
நவரத்தினங்கள் ஒளியை இழந்துவிடுவனவாகும். பெண்ணாகி
ஆணாகி அலியாகி ஒளிப் பிரபையை உடையதாகிய
விண்ணகமாகியும், மண்ணகமாகியும், அவற்றின் வேறாகியும், ஞான
அனுபவமுடைய அமுதமாகியும் நின்றவனாகிய இறைவனது
திருவடிகளைப் புகழ்ந்து பாடிப், பொலிவுபெற்ற இந்த நீர்நிலையிற்
பாய்ந்து ஆடுவோம் என்பது பாடல் குறிப்பிடுவது.

உலகெலாமாகி வேறாய் உடனுமாய் நிற்பவன் இறைவன்.
அதனாலேதான் உலகத்தோற்றங்களுள் இயந்தற்குரியவையாகிய
பெண்ணாகி ஆணாகி அலியாகி என்றும் இயக்கமற்றவையான
மண்ணாகி விண்ணாகி என்றும் அவற்றின் வேறானவன் என்றும்
பேசப்பட்டது. ஒரு கால கட்டத்தில் திருவண்ணாமலை பேரொளிப்
பிழம்பாக விளங்கியது என்பது ஒரு கருத்து. இறைவன்
சோதிப்பிழம்பாகி நின்ற இடம் திருவண்ணாமலைதான் என்பதொரு
கருத்தும் உண்டு. எனவே அண்ணாமலையான் என்னும்போது
சோதிவடிவினன் என்ற தோற்றமே கண்முன் நிற்கின்றது.
அச்சோதியுள் ஏனைய ஒளிகள் எல்லாம் அடங்கிவிடுமாம். பல
காலம் தொடர்ந்து கடவுள் பக்தி உடையவர்களாய் இருந்தவர்கள்
சிவஞானம் கைவாப்பெற்றதும் பாசம் நீங்கப் பெற்று உலகியலில்
இருந்து விடுபட்டுத் தெய்வீகத்துட் கலந்து இன்புறுவர் என்பது.
அந்தப் பேரொளியுள் அடக்கமாகி நாமும் இன்பம்
அனுபவிப்போமாக.

திருவிவம்பாவை ~ 10

உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலமென்
றங்கப் பழஞ்சொற் புதுக்குமெம் அச்சத்தால்
எங்கள் பெருமான் உனக்கொன் றுரைப்போங்கேள்
எங்கொங்கை நினைன்பர் அல்லார்தோள் சேரற்க
எங்கை உனக்கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க
கங்குல் பகலெங்கண் மற்றொன்றுங் காணற்க
இங்கீப் பரிசே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
எங்கெழிலென் ஞாயி றெமக்கேலோ ரெம்பாவாய்.

உன்னிடம் சேர்க்கப்பட்ட இந்தப் பிள்ளை உன்னிடமே
அடைக்கலமாக இருக்கும் என்று அந்தக் காலமுதல் வழங்கிவரும்
வழி வழி மொழியை புதுப்பிக்க அஞ்சுகின்றோம். அது காரணமாக
உனக்கு ஒன்று சொல்லுவோம் ; கேட்பாயாக. நாம் தழுவக்
கூடியவகை நின் மெய்யன்பர்களையே மணந்துகொள்வோம். எமது
கைகள் உனக்கன்றி வேறு யாருக்கும் பணிவிடை செய்வனவாகா.
எமது கண்கள் இரவுபகல் உன்னையல்லாது மற்றெதையும் பாராது
ஒழியவேண்டும். இறைவனே, இந்த வாய்ப்பை எமக்கு எங்கள்
தலைவனாகிய நீ தந்தருளுவையேல், அதன் பின்னர் சூரியன்
திசைமாறிப் போனாலும் எமக்குக் கவலையில்லை. பெண்ணே
இதனை ஓர்ந்து பார் என்பது மணிவாசகர் தருவது.

பாவை நோன்பு நோற்றலின் சிறப்புக்களுள் ஒன்று கன்னியர்
நல்ல கணவரை வேண்டுகல் என்பது யாமறிந்தது. இந்த வகையிற்
கிடைக்குங் கணவர் சிவனிடத்து அன்புடையவராக
இருந்துவிட்டால் அவரோடு சேர்ந்து இல்லறம் நடத்தும்போது
சிவத்தொண்டில் ஈடுபட்டு இன்புறலாம் என்பது கருத்து. எம்
கொங்கை நின் அன்பர் அல்லார்தோள் சேரற்க என்னுந் தொடர்
கன்னியரின் நிலையினைத் தெளிவாக விளக்கி நிற்கின்றது.

போற்றி அருளுகநின் ஆதியாம் பாதமலர்
போற்றி அருளுகநின் அந்தமாஞ் செந்தளிர்கள்

போற்றிஎல் லாவுயிர்க்குந் தோற்றமாம் பொற்பாதம்
போற்றிஎல் லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் ஈறாம் இணையடிகள்
போற்றிமால் நான்முகனுங் காணாத புண்டரிகம்
போற்றியாம் உய்யவாட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்
போற்றியாம் மார்கழிநீ ராடேலோ ரெம்பாவாய்.

எல்லாப் பொருள்களுக்கும் முதலாகவுள்ள நின் திருவடிமலர்களை
எம்மைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டுத் தந்தருள்வாயாக. எல்லாப்
பொருள்களுக்கும் முடிபாக அந்தத்திலே உள்ளநின் செவ்விய
திருவடிகளை எம் பாதுகாப்பிற்காகத் தந்தருள்வாயாக. உயிர்கள்
அனைத்திற்கும் பிறப்பிடமாகவுள்ள உன் திருவடிகள் எம்மைக்
காத்தருளுவனவாக. எல்லா உயிர்களும் அனுபவித்தற்குரிய
இன்பமூட்டும் திருவடிகள் எம்மைக் காப்பனவாக. எல்லா
உயிர்களும் ஒடுக்கத்திற்கு இடமாகிய உன் திருவடிகள் எம்மைக்
காப்பனவாக. திருமாலும் பிரமனும் கண்டுகொள்ள
முடியாதனவாயிருந்த திருவடி முடிகளையுடைய நின் திருவருவின்
திருவடி மலர்கள் எம்மைக் காப்பனவாக. எம்மை ஆட்கொண்டு
இன்பம் அருளும் பொன்போன்ற நின் திருவடிகள் எம்மைக்
காத்தருளட்டும். நாம் ஆடுகின்ற மார்கழி நீர் எம்மைக் காப்பதாக;
பெண்ணே இவற்றை நீ ஏற்றுக்கொள்வாயாக என்பது மணிவாசகம்.

வணக்கம், தாழ்ந்த நிலையினை உடையது. “தாழ்த்தச்
சென்னியும்” என்பது இவ்விடத்திய சிந்தனைக்கு உரியதாகலாம்.
இந்தத் திருப்பாடலில் திருவடிகள் காப்பனவாகவேன்று ஏழு
இடங்களில் வருவதைக் காணுகின்றோம். போற்றி மால்
நான்முகனுங் காணாத புண்டரிகம் என்னுமிடத்து, எப்பொருட்கும்
முதலும் ஈறும் இறை திருவடிகள்தான் என்பதால் நான்முகன்
காணாததும் புண்டரிகத்தான் எனப்பட்டது. இறைவன் திருவருளைப்
பெற மார்கழி நீரால் காரணமாய் அமைந்தது. அதனால் மார்கழி
நீராலின்போது பயன் கொண்ட நீரிடமும் கன்னியர் காப்பு
வேண்டினார். மார்கழி நீராடற் செய்திகளுடனாகி நாமும் அருள்
பெறுவோம்.

நவராத்திரி

அன்னையை வழிபடும் சிறப்பு விழாவாகி ஒன்பது நாட்கள் நடைபெறுவதொரு விழா நவராத்திரி. இது ஒன்பது நாட்கள் கொண்டாடப்படுவதற்கு அமைந்த காரணங்களாகப் பல கூறப்படலாம். அவை எந்த அளவிற்குச் சரியானவை என்று கண்டுகொள்ள நாம் முயற்சிப்பது பயனற்ற காலக்கழி வேயாகும். கதைச் சம்பவங்கள் எமக்கு எந்தளவிற்குப் பயன்படும் என்று சிந்திப்பதுதான் சாலப் பொருத்தமாக அமையலாம். ஒரு கதையை இங்கு காண்பது எமது எண்ணத்தை வலுவூட்டியதாக்கும்.

தர்மங் குன்றி அதர்மம் மேலோங்கியதொரு காலத்திலே தேவர்கள் அசுரர்களின் கொடுமைக்கு ஆளாக நேர்ந்தது. தேவர்கள் மிகக் கொடூரமாக நடத்தப்பட்டார்கள். அவ்வளவுடன் நின்று விடவில்லை. மிகக் கொடூரமான செயல்கள் செய்யவுந் துண்டப்பட்டார்கள். வற்புறுத்தப் பட்டார்கள். பலாத்காரமாக வழிப்படுத்தப்பட்டார்கள். துன்பம் பொறுக்க முடியாதளவிற்குப் போய்விட்டது. மதுகைடபர், மஹிடாசுரன், சும்ப நிசும்பர் என்னும் அசுரத் தலைவர்கள் கோரச் செயல்களின் கோலங்களாக அவற்றின் சொருபங்களாகக் காட்சியளித்தனர். துன்பம் பொறுக்க முடியாத - அட்ரீடியங்களைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத நிலையில் தேவர்கள் திரிமூர்த்திகளிடஞ் சென்று முறையிட்டனர். அன்னை பராசக்தியினாற்றான் அசுரர்களை அழிக்க முடியும் அதனால் அன்னையிடமே விண்ணப்பிக்கும்படி வேண்டப்பட்டனர். தேவர்களது துன்பத்தை நீக்கும் பணியை ஏற்றுக் கொண்ட அன்னை பராசக்தி தூர்க்கை, இலக்குமி, சரஸ்வதி என்று மூன்று கூறுகளாகி அசுரர்களையெல்லாம் அழித்தனர். முறையே மும்மூன்று தினங்கள் ஒவ்வொருவரும் போரிட்டனரென்றும் இறுதித் தினத்தை வெற்றித்தினமாகக் தேவர்கள் கொண்டாடினர் என்றும் கூறுவர்.

இக்கதையின் வரலாற்று நிகழ்வுகள் எப்படியாயினும் ஆகட்டும். அவை பற்றி ஆய்வுகள் எமக்குத் தேவையில்லை. எமக்குக் கொடுமை விளைக்கும் பகைவர் பலர் எம்முடனேயே

இருக்கின்றனர். கோபம், வஞ்சினம், பகைமை முதலிய மதுகைடவர்களும், உலோபம், பேராசை, கயமை முதலிய மகிடாசுரர்களும், அகந்தை, மமதை, அஞ்ஞானம் முதலிய சும்ப நிசும்பர்களும் எம்முடனாகி எமது அனுசரணையுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். கோபம் முதலிய தீய குணங்கள் நீங்க வேண்டுமென்று கருதி மகா நோன்புக் காலத்தின் முதல் மூன்று தினங்களும் வழிபட வேண்டும். பேராசை கயமை முதலான பொருத்தமில்லா நிலமை எம்மை விட்டு நீங்க வேண்டுமென்று மகாலட்சுமியை நினைத்து அடுத்துள்ள மூன்று தினங்களும் வேண்ட வேண்டும். அறியாமை, அஞ்ஞானம் முதலிய இழிநிலைகள் நீங்க வேண்டுமெனச் சரஸ்வதி தேவியைப் பிரார்த்தித்து இறுதி மூன்று தினங்களும் வாணியை நினைத்து வழிபட வேண்டும். ஆகவே எமக்குள்ளேயே உள்ள அசுரர்களையும், அரக்கர்களையும் அழிக்க இந்த மகா நோன்புக் காலத்திலே முயல வேண்டும்.

இந்நோன்புக் காலத்தின் ஒன்பதாவது நாள் இரவு ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு தொழிற்றுறையினரும் தத்தமது ஆயுதங்களை, கல்விசார் உறுப்பினர்கள் தங்கள் புத்தகங் களைப் பூசையில் வைக்க வேண்டும். பத்தாவது நாள் விஜயதசமிப் பூசை நிறைவேறியதும் அவற்றைப் பெற்றுக் கருமமாற்றத் தொடங்கலாம். விஜயதசமி வாழ்வளிக்குந் தினம். வெற்றித் தினம். வாழ்க்கையை வெற்றியே வாழ்வின் கருதுகோள். இறைவனுடனாகி இன்புற்றிருத்தல் எமது இறுதி நிலையாக வேண்டும்.

“மனதிலுறுதி வேண்டும்; வாக்கினிலே இனிமை வேண்டும்; நினைவு நல்லது வேண்டும்;”

என்ற பாரதியின் சிந்தனை எமதாக வேண்டும். பானையுள் இருப்பதுதானே அகப்பையில் வரும். எமது உள்ளம் தூய்மையுடன் இருந்தாற்றான் செயல்கள் தூய்மையுடையனவாக இருக்கும். எனவே இந்தப் பொன்னான நவராத்திரி நாளிலே எமது உள்ளம் புனிதமடைய வேண்டுமென ஆழ்ந்து சிந்திப்போம். அபிராமியை வேண்டுகல் செய்வோம்.

நவராத்திரி - வீரம்

தேவி வழிபாட்டுடனாகிய ஒன்பது இரவுகள் நவராத்திரி எனப்படும். சிவமென்றும் அவன் வல்லமையென்றும் பிரிக்க முடியாத சம்பந்தமுடைய குணம் குறியினைக் கூறுபோட்டுக் குணத்தினைத் தேவியெனக் கண்டு வழிபடுகின்றோம். இறை குணத்தை - வல்லமையைச் -சக்தியைப்- பெண்மையாகக் காணுகின்றோம். அதனைக்கூட இன்னும் நுண்ணிய அளவிலான பகுதியாக்கிப் பார்க்கின்றோம். செம்மையான வாழ்வு முக்கூறுகளைப் பெரும்பான்மையாக உடையது. வீரம் செல்வம் கல்வி என்னுங் கூறுகள் ஒழுங்காக அமைவதுதான் பொருத்தமான வாழ்வு என்று சொல்ல முடியும். அந்த மூன்று கூறுகளையும் வேண்டுதல் செய்தற்கிடமாகச் சக்தியையும் மூவராக்கிக் கண்டனர். வீரத்தினை வேண்டித் தூர்க்கையையும், செல்வத்தினை வேண்டி மகாலட்சுமியையும், கல்வியை வேண்டிச் சரஸ்வதியையும் வழிபடத் தொடங்கினர். இந்த மூன்று கூறுகளும் சக்தி என்னும் ஓரிடத்தடக்கம் என்பதை யாம் என்றும் நினைவிற் கொள்ள வேண்டும்.

வீரம், உடலுடனாய வீரம் என்றும் உள்ளத்துடனாய வீரமென்றும் பார்க்கப்படும். உடலுறுதி சார்பான வீரம் ஒரு சிறு பகுதி யென்றுதான் கொள்ளவேண்டும். உளஞ் சார்பான வீரமே பெரிய அளவிலானது. வள்ளுவர் சொல்லுவார்;

உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்தாங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து.

என்பார். அறிவு என்னுந் தோட்டியால் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறிகளாகிய யானைகள் ஐந்தினையும் அவ்வவற்றின் வழிச் செல்லவிடாது காப்பவன்தான் வீட்டு நிலத்திற்கு வித்தாவான் என்பது அவர் விளக்கம். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் பொறிகள் ஒவ்வொரு பகுதியிற் சுவையை மிகுதியாக அனுபவிக்க விரும்புவவை. அவற்றின் தனித்தனி உணர்வு எமது தெய்வ சிந்தனைக்கு ஊறு விளைவிக்குமென்பது எமக்குத்

தெரிய வேண்டும். “ஐந்து பேரறிவுங் கண்களே கொள்ள” என்ற இடம் சிந்தனைக் குரியதாக வேண்டும். அப்போதுதான் மனத்துக்கண் மாசிலனாம் தன்மை கைவரப்பெற்று உறுதிபெறும். மனம் பொறி வழிப் போகாது தடை செய்யப்படும் பொழுது, புனிதநிலை ஏற்படுவது உறுதிதானே. இந்த உறுதி நிலை பற்றி வள்ளுவர் மற்றோரிடத்துங் குறிப்பிடுவார்.

“பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்
கறனொன்றோ வான்ற வொழுக்கு.”

பேராண்மை என்று இங்கே குறிப்பிடுகின்றார். ஆண்மை-வீரம். “புறப்பகையை அடக்கும் ஆண்மை உடையார்க்கும் உட்பகையாகிய காமம் அடக்குதற் கருமையின் அதனை அடக்கிய ஆண்மையைப் பேராண்மை என்றார்”, என்று பரிமேலழகர் விளக்கமுங் கூறுவார்.

சேக்கிழார் சுவாமிகள் இன்னும் மேலே ஒருபடி சென்று கூடும் அன்பினிற் கும்பிடலேயன்றி வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கியோர் வீரம் என்னால் விளம்புந் தகையதோ என்று கேட்கிறார். கூடும் அன்பினிற் கும்பிடுதல் அல்லாமல் வீட்டுப் பேற்றினைக்கூடக் கருத்திற் கொள்ளாத திறம் பொருந்தியவர்கள் பூசும் வெண்ணீறு போன்று உள்ளமும் புனிதமானவர்கள். ஓட்டையும் செம்பொன்னையும் ஒன்றாகவே காண்பவர்கள் இவர்கள்.

ஈசன் பணியல்லாத வேறெதுவு மில்லாதவராகிய ஈர அன்பை உடையவர்கள் வீரம் எத்தகையது என்பதை என்னாற் பேசவும் முடியாது என்று வாயிற் கை வைக்கின்றார்கள்.

ஏனாதி நாயனார் முன் “வெண்ணீறு நெற்றி விரவப் புறம் பூசி உண்ணெஞ்சில் வஞ்சக் கறுப்பும் உடன் கொண்டு” அதிகூரன் போர் செய்ய வந்து நிற்கின்றான். அண்டர்பிரான் சீரடியரை எதிர்க்கக்கூடாது. நிராயுபாணியை அவன் கொல்லக்கூடாது. எனவே எதிர்ப்பவன் போல வாளை ஏந்திப் போரிடுவான் போன்று நிற்க அதிதீரன் தன் எண்ணத்தை நிறைவாக்குகின்றான். ஏனாதியாரின் வீரமே வீரம். இவ்வண்ணம் வீரத்தின்தலை நின்றோர்வழி எம் வழிபாடு தலைப்படுவதாக.

நவராத்திரி - செல்வம்

புரட்டாதி மாதத்தில் வரும் சுக்கில பட்சப் (புரட்டாதி அமாவாசையின் பின்வரும்) பிரதமை முதல் ஒன்பது இரவுகளுடன் கூடிவரும் தினங்கள் நவராத்திரி விரதகாலமாகக் கொள்ளப்படும். வாழ்வின் பகுதிகளாகி, நாளாந்த நிகழ்வுகளில் தாக்கத்தை விளைவிப்பவனாய் உள்ளவை வீரம், செல்வம், கல்வி என்பன. இறைவன் வல்லமையைச் சத்தியெனக் கண்டு, அச்சக்திக்கோர் தனிவழிபாட்டு முறைமையினை அமைத்துக் கொண்டவர்கள் இந்த நவராத்திரி விரதகாலம் பற்றியும் சிந்தித்துள்ளார்கள். வாழ்வின் பிரதான கூறுகளாயமைந்த வீரம், செல்வம், கல்வி என்பவற்றையும் அதனுடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்த்துள்ளனர். அதனால் ஒன்பது நாள்களையும் மூன்று மூன்று நாள்களாக்கி முதல் மூன்று நாள்களையும் வீரம் பற்றி சிந்திப்பதாய், அதனை வேண்டி மகாசக்தியின் வீரத்துக்குரிய கூறாகிய தூர்க்கையை வழிபடுவதாய் அமைத்துள்ளனர். அடுத்து வரும் மூன்று தினங்களும் செல்வத்தை விரும்பி இறை வழிபாடு செய்வதாய், அக்கூறுக்குரிய சக்தியின் தோற்றமாகிய திருமுகள் வழிபாடு இடம்பெறும். இறுதி மூன்று தினங்களும் கல்வியை வேண்டி வழிபாடு செய்வதாய்க் கலைமகளைப் பணிதல் நடைபெறும்.

இந்தச் சிந்தனையிலே செல்வம் பற்றிய கருத்துக்கள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. செல்வம் என்று குறிப்பிடும்போது அது பரந்துபட்டதொரு பரப்பை உள்ளடக்குவது தெரிகிறது. ஆனாலும் செல்வமென்றவுடன் பொருளை மட்டும் சிந்திக்கும் இயல்பு எமது பழக்கத்திற்குள்ளாகி விட்டது. பொருள் செல்வத்தின் சிறியதொரு பகுதி. அது இழிந்தவரிடத்தும் இருக்கக்கூடியது என்று வள்ளுவர் சொல்லுவார். கொலை, கொள்ளை, களவு, ஏமாற்று முதலிய இழிவான செயல்களாலும் அதனை அடைந்துவிட முடியும். அத்தகு பொருளைச் செல்வமென்று மதிப்பதே பொருளற்ற செயலாகும். தேவைகளை நிறைவு செய்யப் பொருள் வேண்டுமென்ப தென்னவோ உண்மைதான். “வாணிபுத் செய்வார்க்கு வணியம் பேணிப் பிறவும் தம்போல்” சிந்திக்கின்ற சங்ககால மக்களது எண்ணப்படி

வந்த பொருள், உடலுழைப்பை உண்மை வழிப் பயன்படுத்திப் பெறும் ஊதியம், நேர்மையான முறையிற் கல்வியை ஊட்டுவதன் மூலம் பெறப்படும் சம்பளம், அரச ஊழியத்தைச் செய்யவேண்டிய முறைப்படி செய்து பெறும் சன்மானம் முதலியவை பொருள்தான். அவை செல்வ மென்படக்கூடியவையே! இருப்பினும் இந்தவகை நேர்மையான உழைப்பின் வழி வரும் பொருளுக்கும் கொள்ளை முதலியவற்றின் மூலம் வரும் பொருளுக்கும் வேறுபாடு கண்டுகொள்ள முடிவதில்லை. அதனாலேதான் செல்வம் என்ற தொகுப்பில் அதனை அடக்க வள்ளுவர் விரும்பவில்லை.

அந்தக் காரணத்தாலேதான், “அருட் செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம்” என்று திருக்குறள் அருளுடமை என்னும் அதிகாரத்துக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதற்கு உரையெழுதிய பரிமேலழகர், “செல்வங்கள் பலவற்றுள்ளும் ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட செல்வம் அருளான் வருஞ் செல்வம்” என்று குறிப்பிடுவர். “அ.: தொழிந்த பொருளான் வருஞ் செல்வங்கள் இழிந்தார் கண்ணும் உளவாம் ஆகலான்” என்று காரணமுற் தொடரும். “அருளான் வருஞ் செல்வமாவது உயிர்களை ஓம்பி அவ்வறத்தான் மேம்படுத்தல். உயர்ந்தார் கண்ணே யல்லதில்லாத அருட் செல்வமே சிறப்புடைய செல்வம்” என்று விளக்கமும் தருவார். திருக்குறள் கேள்வி என்னும் அதிகாரத்திலே, “செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வம்” என்று குறிப்பிடுவதைப் பார்க்கிறோம். கேள்வியறிவால் எல்லாவற்றையும் அறியக்கூடிய வாய்ப்பு உண்டாகின்ற காரணத்தால் மற்றைய செல்வங்களை விட இது மேலானதுதான் என்று உரை முடிகின்றது.

சைவத் திருமுறைகள் இவற்றைவிட மேலான ஒரு செல்வம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. அவை “செல்வன் கழலேத்துச் செல்வம் செல்வமே” என்று செல்வன் கழலேத்து தல்தான் மேலான செல்வம் என்கின்றன. அந்தப் பக்குவ நிலை மேலானதுதான். எனவே செல்வம் வேண்டி வழிபட வேண்டிய இந்தத் தினங்களிலே அதிலே மனமொன்றி ஈடுபாடுடையவர்களாகி வழிபடுவதற்கான பக்குவ நிலையை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நவராத்திரி - கல்வி

புரட்டாதி மாத வளர்பிறைக் காலப் பிரதமை முதல் ஒன்பது தினங்கள் நவராத்திரி விரதகாலமெனக் கொள்ளப்பட்டுச் சக்தி வழிபாடு நடைபெறும். சக்தி பின்னமிலான் இறைவன். சக்தி - வல்லமை. வல்லமை என்னும் பகுதிக்கான நினைவுகளில் வழிபாட்டினைச் செலுத்துங்காலம் அது. அந்த வல்லமையைக் கூட முப்பெரும் கூறுகளாக்கி வழிபட்டனர். அப்பகுப்பினுள் இறுதி மூன்று தினங்களும் கல்வியை நினைந்து கல்வித் தெய்வத்தை வேண்டுவதாக அமைந்தது.

கல்வி, அறிவு, வித்தை, தேர்ச்சி, தெளிவு, உணர்வு எனப் பொருள் விரிவு காணும். ஒரு உயிர் பிறவி பெற்ற அந்த விநாடியிலிருந்து கற்கத் தொடங்குகின்றது. அது இறுதி மூச்சுவரை தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கும். இந்த உலகில் முதன் முறையாகவந்ததொரு ஜீவன் காற்றின் ஸ்பரிசத்தினை, ஒளிதரும் உருவங்களின் பிரகாசத்தினை அன்னை முதலியோரின் பரிசு உணர்வினை எதிர்கொள்கின்றது. அவற்றை ஏற்று அனுசரித்து வாழவும் முடிகின்றது. அந்தச் சின்னஞ் சிறியதன் கல்வி இங்கேதான் ஆரம்பிக்கின்றது. வளரும் நிலையிற் பெறுவனவெல்லாம் கல்வி வளர்ச்சிக்கான கருவூலங்கள்தான்.

இவ்வண்ணம் வளரும் குழந்தை கல்வி நிலையங்கள் மூலம் மேலும் கல்வி பெறுகின்றது. ஒலிகளுக்கு உருவங்கொடுத்து, எழுத்துக்களாக்கி, சொற்கள் வசனங்கள் என்று வளர்த்துப் பேசுதல், எழுதுதல், வாசித்தல், கேட்டல், என்பவை வழி யாம் உயர்ந்து நிற்கின்றோம். விஞ்ஞானம், பொறியியல், தொழில்நுட்பம், இயைபாக்கம், நயப்பு என்று நமதாற்றல் மிக உயர்ந்து செல்கின்றது. சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலமமைப்போம் என்று அன்று பாரதி கண்ட கனவு இன்று ஏவுகணை மூலம் சந்திரனிலும் செவ்வாயிலும் இறங்கச் செய்துவிட்டது. குடியேற்ற நாடாகுவதும் விரைவிற் சாத்தியமாகலாம்.

இந்த அடைவுகளெல்லாம் மற்றோர் உயரிய கருதுகோளைச் சிந்திக்க வைக்கின்றன. காரணம் ஒரு தேக்கநிலை;

சிந்தனை தொடரமுடியாத நிலை. பதினோராவது வயதிலேயே ஒரு வயதின் பட்டப்படிப்பை நிறைவு செய்துள்ளான் என்பதறிந்து மூக்கில் விரலை வைக்கின்றார்கள். எம்மவர்கள். மூன்றாவது வயதிலேயே சிறப்பப்பட்ட தாரிகளான எமது பிள்ளைகளை அந்தவேளை எம்மால் நிலையை முடிவதில்லை. அதற்குக் காரணமும் உண்டு. சிறப்புப் பட்டம் ஆத்மீகத்துடனாகி வந்தது. தெய்வீகத்துடன் தொடர்புடையது. அந்தச் சிறப்படைவினை இந்த உலகியலுடன் சம்பந்தப்பட்ட அடைவுடன் நினைந்து பார்ப்தும் பொருத்தமில்லை.

மணி வெளுக்கச் சாணையுண்டு - எங்கள் முத்து
மாரியம்மா எங்கள் முத்து மாரி
மளம் வெளுக்க வழியிலையே.

என்று வேதனையடைகின்றார் மகாகவி பாரதியார். மனத்துக்கண் மாசிலானத் தன்மை கைவர வேண்டுமென்பது பாரதியாரின் எதிர்பார்ப்பு என்று புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. அப்போதுதான் அந்தத் தெய்வீக நிலையை உணரமுடியும். கல்வி அந்த நிலைக்கு உயர்த்துவதாக வேண்டும்.

கற்றதணா லாய பயன்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழஅ ரெனின்.

என்பது வள்ளுவம். கல்விப்பயன் ஐன்ஸ்ரீன் ஆர்க்கிமிடீஸ் போன்ற உயர் சிந்தனையாளர்களாய் வருவதன்று. சிவாஜி, சார்ளிசப்ளின் போன்ற நுண்ணறிவுமிக்கு நடிப்புக் கலைஞர்களாவதுமன்று. தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் போன்றோ மகாத்மா காந்தியடிகள் போன்றோ செய்யும் தொழில்கள் மூலம் தெய்வத்தை உணர்வர்களாய், தெய்வீகத்தைக் காண்பவர்களாய் மாற வேண்டும். உலக புகழ் வைத்திய கலாநதியாக, அண்டம் விட்டு அண்டம் பாயும் ஏவாயுதங்களைக் கண்டுபிடித்த விஞ்ஞானியாகலாம். அவர்கள் முயற்சியின் முடிவு தெய்வ உணர்வுகளுக்கு இட்டுச் செல்வதாக வேண்டும். அந்த வகைக் கல்வியையே வேண்டுதல் செய்ய வேண்டும். தெய்வமென்பதோர் சித்தத்தை உண்டாக்கக் கூடிய கல்வியை பக்தி வழிபாட்டிற்குரிய இறுதி மூன்று நாள்களிலும் வேண்டுதல் செய்வோம்.

தருமம் என்றொரு பொருள்.

"தருமம் என்றொரு பொருள் உளது", என்று சூரபுதுமன் முதலியோர்க்கு அவர்கள் தந்தை காசிபர் உபதேசம் தொடருகிறது. அவர்களைப் பெற்ற அன்னை மாயை, கணவன் காசிபரையும் பிள்ளைகளையும் பார்த்து நகைத்து, உன் பிள்ளைகளுக்கு இது கடினமான பாடம் என்கின்றாள். இந்தச் செய்தியைப் பார்த்ததும் எமக்கொரு ஐயம்; நாமும் ஒருகால், சூரபுதுமன் வழிவந்தவர் களாகலாமா! என்பதுதான் அது. தருமம் என்பது என்ன என்ற தெளிவு இல்லாமையாற்றான் இன்று இத்தனை அணர்த்தங்களும் என்று நாம் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

தருமமென்றால் என்ன? இதை உணர்ந்து கொண்டால் தருமத்தின் வழிச் செல்வது பற்றியும் சிந்திக்கலாம். திருத் தொண்டர்களது செயற்கருஞ் செயல்களைச் சிந்திக்க வைக்கும் பெரியபுராணம் மனுநீதிகண்டபுராணத்தில் ஓரிடம்; மனுநீதி கண்டசோழன் மைந்தன் வீதிவிடங்கள் தேரில் உலா வருகிறான். ஈன்று அண்மைக்காலத்ததாகிய இளைய பசுக்கன்று ஒன்று தேர்க்காலில் அகப்பட்டு இறக்கிறது. தாய்ப்பசு மனுநீதிகண்ட சோழ மன்னன் கோயில் வாயிலிற் கட்டப்பட்டிருந்த ஆராய்ச்சி மணியை அடிக்கிறது. மன்னன் அமைச்சர்களுடன் ஆலோசிக்கிறான். பிராயச்சித்தக் கிரியைகள் பற்றி அமைச்சர்கள் கூறுகின்றனர். ஆனால் மன்னன், வீதிவிடங்களை தன் குலத்திற்குரிய ஒரேயொரு மைந்தன் என்றுஞ் சிந்திக்கவில்லை; தருமம் தன் வழிச் செல்கைதான் தக்கது என்று தன் மைந்தன் நெஞ்சின் மேலாகத் தேரைச் செலுத்து கின்றான். கன்றை இழந்து கதறும் பசுவைப் போன்று மைந்தனை இழந்து யானும் வருந்த வேண்டும்; அதுதான் தருமம், என்று சிந்தித்தவன் செயலாக்கி நின்றான். மன்னன் குணாதிசயங்களை - பக்குவ நிலையை - உலகத் திற்குக் காட்ட வேண்டித் தருமமே அப்படி ஒரு வடிவட வந்து தேர்ச் சில்லில் அகப்பட்டு இறந்திருக்கலாமா என்பதொரு ஐயத்தைப் பெரியபுராண ஆசிரியர் சேக்கிழார் சுவாமிகள் உண்டாக்கியுள்ளார். சிந்தனைக்குரியதாகட்டும்.

தருமம் இம்மை மறுமை இன்பங்களைத் தரவல்லது. அதைப் போற்றுவதல் செய்ய அன்பு சாரும். அதனால் அருள்

கிடைக்கும். இந்த இரண்டும் தவம் என்னும் மேலான நிலைக்கு இட்டுச் செல்வன. அது தெளிந்த சிந்தையை உண்டாக்கி சிவசம்பந்தத்திற்குள் ளாக்கும். இக் கருத்துக்கள் கந்தபுராணத்திலிருந்து பெறப்பட்டவை.

நீதி நூல்கள் விதிப்பன தருமங்கள். கொல்லாமை, பொய்யாமை, கள்ளாமை, வெட்காமை, வெகுளாமை, அழுக்காறாமை, இன்னா செய்யாமை, பிறர் மனை நயவாமை, பயனில் சொல்லாமை, புறங்கூறாமை, பெரியாரை இகழாமை, சிற்றினஞ் சேராமை, ஒழுக்கமுடைமை முதலாயினவெல்லாம் தருமங்கள் தான்.

"மாநிலங் காவல னாவான் மன்னுயிர் காக்குங் காலை தானதனுக் கிடையுறு தன்னால் தன்பரி சனத்தால் ஊனமிகு படைத்திறத்தாற் கள்வரால் உயிர்தம்மால்"

வரக்கூடிய துன்பங்கள் தொல்லைகள் வாராவகை காப்பதுதான் அரச தர்மமாகும். இவ்வண்ணம் வெவ்வேறு நெறிக்கண் நிற்பவர் ஒவ்வொருவரும் தத்தமிடத்து நின்று அவரவர்க்கு உரிய கடமைகளை உரியமுறை நிறைவு செய்வதும் தருமம் என்றாகும். அவ்வண்ணம் நிறைவு செய்யும் போது அது அறம் என்ற உயர் நிலையிற் சிந்திக்கப்படும். அறம் - மனத்துக்கண் மாசிலனாதல் என்று குறிப்பிடுவர் வள்ளுவர். நினைவு நல்லதாக இருந்தால் மனம் புனிதமடையும். அவ்வழி செயலும் நல்லதாகவே அமையும். அதனாலேதான் வள்ளுவர் அவ்வாறு கூறினர் எனலாம். அறத்தான் வருவதே இன்பம்; அது இல்லறம், அதாவது மனையாளொடு கூடி வாழ்வது என்றும், துறவறம், அ:தாவது பிறப்பினை அஞ்சி வீடுபேற்றின் பொருட்டு உலகியலைத் துறந்து வாழ்வது என்றும் ஆகும். இந்த நெறி வாழ்வை விரும்பி, அதனை ஏற்று உயர்வடைய அறவாழி அந்தணன் திருவடி மலர்களை வணங்க வேண்டும். அறம், மனு முதலிய நூல்கள் விதித்தன செய்தலும் விலக்கியன ஒழிதலுமாம் என்பர் பரிமேலழகர். அது மனத்திற் குற்றமற்ற நிலையுடனாகி இருத்தல். புனிதமான உள்ளத்தோடு புனிதன்தான் போற்றி புண்ணியம் காண்போம்.

நாமார்க்குங் குடியல்லேம்

மக்களாட்சிக்குட்பட்டிருந்தாலென்ன முடியாட்சிக் குட்பட்டிருந்தாலென்ன மேனிலை அதிகாரிகளுக்கு, அவர்கள் ஆணைக்கு, அடங்கி நடக்க வேண்டியதுதான் முறைமை. அவர்கள் சொல்லைப் போற்ற வேண்டும். மதிக்க வேண்டும். அது நியதி. மதிப்பதுதான் மனிதப் பண்பு. எதையும் நாமே சிந்திக்க வேண்டும். சரியெது, பிழையெது என்று கண்டுகொள்ள வேண்டும். பிழையானவற்றை நாமாகவே நீக்கிக் கொள்ள வேண்டும். சரியானவற்றின் வழிச் செல்ல வேண்டும். சுருக்கமாகச் சொன்னால் தீர்மானிக்கும் உரிமை எம்முடையதாக வேண்டும். சுயமாகவே அடங்கிப் போக வேண்டும்.

இதற்கும் ஒரு எல்லையுண்டு. மேலே கூறிய உண்மை பொருத்தமான இடங்களுக்குத்தான் பொருத்தமானது. தலைமை சுயசிந்தனை அற்ற நிலையில், எடுபிடிகளின் கையிற் சிக்கி, வேண்டாத பணிப்புக்களுக்கு ஆளாகும் போது மாறான நடைமுறை ஏற்பட்டுவிடும். திருநாவுக்கரசு நாயனார் இந்த வகை பொருத்தமற்ற - துன்பங்களுடனாகிய நிலைமைக்கு உள்ளாகப்படுகின்றார்கள். சமண மதத்தைச் சார்ந்தவர், அங்கே தலைமை பெற்று விளங்கியவர். அவ்விடத்திய விடயங்களையெல்லாம் தெளிவாக உணர்ந்தவர். பொருத்தமற்ற முறைமைகளிலிருந்து விலகிவிட வேண்டுமென்றும் நோக்கில் மீண்டும் சைவ அனுட்டானவழி நின்றவர். இந்த மாற்றத்தை பொறுத்துக் கொள்ளமுடியாத சமணர்கள் மன்னன் அனுசரணையுடன் எத்தனையோ துன்பங்களுக்குள்ளாக்கினார். கல்லூன் கட்டிக் கடலிற் போட்டனர். களிற்றினை ஏவிக் காலால் மதிக்கச் செய்தனர். நின்றறையிற் போட்டுப் பூட்டிப் பார்த்தனர். எந்தச் செயலும் அவரைப் பாதிப்பனவாக இருக்கவில்லை. சமணர்கள் நாவுக்கரசு சுவாமிகளின் தூல உடம்பைமட்டுந்தான் சிந்தித்தார்கள். அவர் அக உணர்வு எத்தகையது என்று கண்டுகொள்ளவில்லை. அவர் எண்ணம் முழுமையாக இறை சிந்தனை நிறைந்திருந்தது.

அறிவியலுடன் சம்பந்தமான சிந்தனை ஒன்று. ஒரு பொருள் எந்தத் திரவத்தில் அமிழ்த்திருக்கிறதோ அப்பொருளின் அமிழ்ந்தும்

பாகத்திற்குச் சரியான கனவளவுள்ள திரவத்தின் எடையைச் சம்பந்தப்பட்ட அமிழ்ந்தும் பொருள் இழக்கும் என்பதுதான் அது. கப்பல்கள் கடலில் மிதப்பதற்கான விதி இந்த உண்மையுடனானது. திருநாவுக்கரசு நாயனார் கல்லூன் கட்டிப் போடப்பட்ட விடயத்திலும் இந்த விதி நிறைவாகத் தொடர்புடையதாய் இருந்திருக்கிறது. சமணக் கொள்கையுடையோர்க்கு இது தவறு போன்றிருக்கலாம். சமணர்கள் கல்லூன் கட்டிப் போட்டது சாதாரண கடலிற்றான். ஆனால் அப்பர் சுவாமிகள் இறை சிந்தனை நிறையப்பெற்று மிதந்தது அருட் கடலிலாகும். அருட்கடற் திரவத்தின் நிறைதான் மிதப்பிற்குக் காரணமாகியது. இதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு ஞான உணர்வு வெண்டும். எம் போன்ற, உலகியலுடன் இறுக்கமான தொடர் புடையவர்கள் இதனைக் கண்டுகொள்ள முடியாது. இந்த நிலையிற்றான் அப்பர் சுவாமிகளைத் தம்மிடம் வரும்படி பல்லவ மன்னன் பணிக்கிறான் அப்பர் சுவாமிகள் பல்லவ மன்னனின் மன்னனுக்கே அதாவது இறைவனுக்கு அடைக்கலமானவர். அவர் வேறு யாருடைய பணிப்பையும் ஏற்க வேண்டியதில்லை. நேரடியாகவே சொல்கிறார்.

நாமார்க்குங் குடியல்லேம் நமனை யஞ்சேம்
நரகத்தி லிடர்ப்படேம் நடலை யில்லேம்
ஏமாப்போம் பீளியறியோம் பணிவோ மல்லோம்
இன்பமே யெந்நாளந் துன்பமில்லை
தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மை யான
சங்கரனற் சங்கவெண் குழையோர் காதிற்
கோமாற்கே நாமென்றும் மீளா வாளாய்க்
கொய்மலர்ச்சே வடியிணையே குறுகி ணோமே.

என்று தம் நிலையைப் புலப்படுத்துகின்றார். தாம் யாருக்கும் குடிமையான வனல்லாத சங்கரன், தனக்கு மேலொருவன் இல்லாதவனாகிய அவனுக்கு யான் ஆட்பட்டுவிட்டேன். ஆகவே வேறு யாருக்கும் யான் பணிந்து நிற்க வேண்டிய தேவை இல்லை என்கின்றார்கள். மணிவாசகர் கூட “யாமார்க்கும் குடியல்லோம் யாதாமஞ்சோம்” என்கின்றார்கள். இவ்வண்ணம் தீர்ந்த ஆற்றலுடையோருடனாகிய யாமும் அச்சமற்ற மேலான வாழ்வு வாழ முயலுவோம்.

மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம்

மனித குலத்தின் ஒழுங்கான உயரிய வாழ்விற்கு உரியனவாக அமைந்தவை இறைவன் திருவிளையாடல்கள். இறைவன் சந்திதி என்று பார்க்கும் பார்வைக்கு அவை திருவிளையாடல்கள்தான். ஆனால் ஆழமான நுணுக்கமான உட்பொருளை உண்மையை அவை எல்லோரையும் சிந்திக்க வைப்பனவாக - சிறப்புற வாழ வைப்பனவாக - வாழ்வின் மூலங்களை விளங்க வைப்பனவாக அவை அமைந்துள்ளன. தெய்வ சிந்தனைக்கு வழி செய்வன என்பதால் திருவிளையாடல்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டன.

மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் என்று மூன்று பகுதியானால் சிறப்புறப் பெற்ற இடத்தில் தீர்த்தமாடுதல், இறைவனை வணங்குதல் பெரும் பேறெனப் பெரியவர்கள் சொல்வர். அவ்வாறான மகத்துவத்திற்குரிய தலம் எது என்றறிய விரும்பிய சம்புபாதர் முதலிய முனிவர்கள் சூதமுனிவரிடம் கேட்கின்றார்கள். சூதமுனிவரின் அறிவுறுத்தலின்படி நாரத முனிவரிடம் வினவி, பரமசிவன் விரும்பியுறையும் திருவாலவாய்தான் அந்த உயர் சிறப்புக்களைப் பொருந்திய தலம் என்று அறிந்து கொண்டனர். அந்தத் தலம் பரமசிவன் விரும்பி உறைவது. பொற்றாமரை வாவி என்னும் சிறப்புப் பொருந்தியதொரு தீர்த்தமும் அங்குண்டு. அந்தத் தீர்த்தத்திற்கு அண்மையாகச் சென்றுவிட்டாலே பாவங்கள், மலங்கள் எல்லாம் அகன்றுவிடுமாம். அவ்வளவு புனிதமும் தெய்வீகமும் வாய்ந்தது அந்தத் தீர்த்தம். அந்தத் தலத்திலேதான் அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களும் இடம்பெற்றன.

இந்த மேன்மைபெறு செய்தியுடன் மற்றொரு கருத்தினையும் அறிகின்றோம். மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்னும் மூன்று சிறப்புக்களையும் ஒருங்கு பெற்ற தலங்கள் பலவிருப்பினும் திருவாலவாய் முதலில் வைத்து எண்ணப்பட்ட கூடியதாய் அதியுயர் சிறப்பையும் பெற்றுள்ளது. மூர்த்தி, தலம், தீர்த்த விசேடங்களைப் பொருந்திய தலங்களுள்ளே மிக உயர்வான தலங்களாகக் காசி,

சிதம்பரம், திருக்காளத்தி, திருவாலவாய் என்பன குறிப்பிடப்படும். இறுதிக் கிரியைகள் காசியில் நடைபெறக்கூடிய வாய்ப்பு ஒருவனுக்கு வந்து சேருமானால் அதுதான் அவன் வாழ்விற்கு பெற வேண்டிய அதி உயர் பேறாகும். அதாவது காசியில் ஒருவன் இயற்கையாக இறுதிநிலையைத் தழுவுவானாயின் அவனுக்கு முத்தி நிச்சயம் என்பர். அந்தச் செய்தியை அறிந்த பலர் தம் இறுதிக் கிரியைகள் அங்கேயே நடைபெற வேண்டுமென்ற பேராவலினால் அங்கேயே சென்று தங்கியுள்ளனர். எது எப்படியானாலும் இறைவன் பணிப்பு என்று ஒன்றுண்டல்லவா? அதன்படிதானே எல்லாம் நடைபெறும். அடுத்தது சிதம்பரம்; அத்திருத் தலத்தைத் தரிசித்தாலே முத்தி கிடைக்கும் என்பர் அறிஞர். மற்றொன்று திருக்காளத்தி, திருக்காளத்தியை அடைந்து வழிபட்டாலே முத்தி யெனும் மேனிலை கிடைக்கும் என்பர். அடுத்துத் திருவாலவாய், நினைத்தல் மாத்திரையானே முத்திநிலை என்னும் வாய்ப்பைத் தருவது திருவாலவாய். திரிகரணசுத்தியுடன் திருவாலவாய் இறைவனை நினைந்து வழிபட்டால் முத்திப்பேறு கிடைக்கும் என்பர். நினைத்தல் மாத்திரையால் முத்தி நிலையை அடைய வாய்ப்பளிக்குந் தலம் மற்றைய தலங்களைவிடச் சிறப்பானது என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டியதுதான். இந்தச் செய்திகள் பரஞ்சோதி முனவர் செய்த திருவிளையாடற் புராணம் என்னும் நூலிலிருந்து பெறப்பட்டவை.

திருவாசூரிற் பிறந்தோர் அனைவரும் முத்திபெறுவர் என்னுங் கருத்து மற்றோரிடத்து உண்டு. இறைவன் திருப்பாதங்கள் பதிந்த நிலம் திருவாசூரில் உண்டு. சுந்தரருக்காக தூது போன நகர். மனுநீதி கண்ட சோழனின் மாட்சி நிறை ஆட்சி நடைபெற்ற நகர்.

“மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் முறையாய்த் தொடங்கினார்க்கு வார்த்தை சொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே.”

என்பது தாயுமானவர் தரவு ; வழிப்படுத்துவதாகி அமைவதாக.

குரு வழிபாடு

சுவர்க்கலோகத்தில் தேவ மங்கையரின் நடனத்தையும் கீதத்தையும் தேவேந்திரன் சுவைத்துக்கொண்டிருக்கின்றான். அந்தவேளை தேவ குருவாகிய வியாழபகவான் அங்கு எழுந்தருளுகின்றார். கலைச்சுவையை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தமை காரணமாக இந்திரன் குருவை உபசரிப்பதிலின்றுத் தவறினான். அச்செயல் வியாழ பாகவான் மனதில் வேதனையை உண்டாக்க அது கோபமாக மாறியது. எந்தவித உரையாடலுமின்றி அவர் அவ்விடத்தை விட்டகின்றார். அதனைத் தொடர்ந்து இந்திரன் செல்வங் குறையத் தொடங்கியமை, தவறு நிகழ்ந்தமையை உணர்ந்த இந்திரன் வியாழபகவானைக் கண்டுகொள்ள முயன்றமை, செய்த பிழையின் பேறாக அசுர குலத்து விசுவரூபனைக் குருவாகக் கொள்ள நேர்ந்தமை, அவன் வஞ்சனையை அறிந்தபின் அவனைக் கொன்றமை, பிரமகத்தியினின்றும் நீங்கத் தேவர்கள் உதவியமை, விசுவரூபனின் தந்தை இந்திரனைப் பழிவாங்க எண்ணி யாகம் செய்தமை, இந்திரனைக் கொலைசெய்யும்படி யாகத்திலே தோன்றிய விருத்தாசுரனை ஏவியமை, அஞ்சிய இந்திரன் பிரம்மதேவருடன் வைகுந்தன் சென்று விஷ்ணுவிடம் விண்ணப்பித்தமை, தத்சி முனிவரின் முதுகத் தண்டான குலிசத்தைப் பெற வழிசெய்தமை, மீண்டும் விருத்தாசுரனை எதிர்த்தமை, அவனைக் கொலை செய்தமை, தொடர்ந்த பிரமகத்தி கடம்ப்வனத்தைச் சமீபித்தபோது நீங்கியமை, பொற்றாமரை வாவியில் நீராடியமை, சோமசுந்தரரை வணங்கிச் செய்த பிழையைப் பொறுக்குமாறு வேண்டிக் குருவைப் பூசித்து அரச பரிபாலனத்தைத் தொடர்ந்தமை என்பனவாய் செய்திகள் திருவிளையாடற் புராணம் என்னும் நூலிற் காணப்படுவன.

பரஞ்சோதி முனிவர் தந்துள்ள இந்த நூலில் குரு வழிபாட்டின் உயர்வு சிந்தனைக்குரியதாகக் கப்பட்டுள்ளது. கலையார்வம் இந்திரனின் உண்மை அறிவை மழுங்கடித்தது. அங்கு வந்த தேவகுரு பிரகஸ்பதியை அவன் உதாசீனஞ் செய்தான்.

அந்தவொரு நிகழ்வு எத்தனையோ தொல்லைகளுக்குக் காலாயது. சைவ ஒழுக்கங்களுள் குரு வணக்கம் மிகமிக இன்றியமையாதது.

அரசன் உபாத்தியாயன் தாய்தந்தை தம்முன்
நிகரில் குரவர் இவரிவரைத்
தேவரைப் போலத் தொழுதெழுக என்பதே
யாவருங் கண்ட நெறி.

என்பது ஆசாரக்கோவை எனும் அருமந்த நூல் தருங் கருத்து . மன்னன், ஆசிரியன், தாய், தமக்கு முன்பிறந்தோர் ஆகிய இந்த ஐவரும் ஐங்குரவர் ஆவர். ஆசிரியர் என்னும்போது கல்வி தந்த ஆசிரியர், ஞானம் தந்த ஆசிரியர் என இரு வகையினரையுள் சிந்திக்க வேண்டும். இவர்களைத் தெய்வமாக வணங்க வேண்டும். பொருத்தமான முறைப்படி பொருத்தமான இடங்களில் வணங்க வேண்டும். ஒரு மாணவனைப் பற்றிய நல்லதோர் பதிவு குருவின் மனதில் இடம்பெற வேண்டும். இவன் என் மாணவன் என்ற மதிப்பீடு ஆசிரியர் வாயிலிருந்து வரவேண்டும். அவன்தான் அந்த ஆசிரியரின் உண்மையான மாணவன் என்று கொள்ளப்படத்தக்கவன். அவ்வகை இடம்பெறும் குருவின் மானசீகமான வாழ்த்துதல்களே மாணவனை வாழவைக்கும். புனிதமான நினைவுடன் ஆற்றத் தொடங்கும் செய்திகளை நிறைவு செய்ய முடியாது மனத்தில் ஏதாவது இடர்கள் தோன்றுமாயின் உடனுத் தம் அன்பிற்கும் மதிப்பிற்கு முரியகுருவை நினைய வேண்டும். வழி காட்டும்படி வேண்டுகல் செய்ய வேண்டும். இடர் தானாகவே அகன்றுவிடும்.

வாழ்வில் நல்ல கருமங்கள் நடைபெறும் வேளைகளில் எல்லோரும் வாழ்த்தும் முறைமை உண்டு. இங்கு வாழ்த்துபவர்கள் எல்லாம் குரவர்கள் என்றே கொள்ளப்படுவர். இவர்களுள் ஆசானாய் அமைந்தவர் சிறப்பிடம் பெறுகின்றார். “குருவாய் வருவாய் குகனே!” என்னும் மந்திரம் எம்மை வழிப்படுத்துவதாக அமையும்.

சாரீரத்தின் பயன்

“இந்தச் சாரீரம் நமக்குக் கிடைத்தது நாம் இறைவனை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறும் பொருட்டேயாம்.” என்பது நாவலர் எழுதிய இரண்டாம் பாலபாடத்துள்ளதொரு உண்மை. உயிர்த்தோற்றங்களை ஓரறிவு உயிரென்றும், ஈரறிவு உயிரென்றும், மூவறிவுயிரென்றும், நான்கறிவு உயிரென்றும், ஐந்தறிவு உயிரென்றும், ஆறறிவு உயிரென்றும் பாகுபாடு செய்துள்ளனர். இந்த உயிர்ப் பகுப்புக்களுக்கிடையே வேறுபாடு கண்ட புலமையாளர், இறுதி இடத்து வைத்துள்ள ஆறாவது அறிவுடன் கூடிய மனிதன் பகுத்தறிவு வுடையவன். எதையும் ஆராய்ந்து சிந்திக்கக் கூடிய தனியாற்றல் உடையவன். அவனாலேதான் இந்தச் சாரீரம் ஏன் கிடைத்தது என்பதைச் சிந்திக்க முடியும். சிந்தித்தான் பொருத்தமான முடிபையும் பெற்றுக்கொண்டான்.

முந்திய முந்திய பிறவிகளில் நாம் செய்த நல்ல தீய காரியங்களுக்கேற்ப, யாம் பெற்ற பொருத்தமற்ற பிறப்புக்களில், அனுபவித்த துன்பங்களுக்கேற்ப, இந்த மானிடப் பிறவி இறைவனாலே எமக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. “அரிது அரிது மானிடராதல்” என்ற உண்மையை ஒளவையாய்க் கேட்ட நாம் “என்ன புண்ணியம் செய்தனை நெஞ்சமே” என்று நெஞ்சைப் பெரிய அங்கலாய்ப்புடன் வினவுவதையும் பார்க்கின்றோம். சிந்தித்துச் செயற்படக் கூடிய நல்ல பிறவி கிடைத்த இந்த அரிய சந்தர்ப்பத்தைப் பொருத்தமான வழியிற் பயன் கொள்ள வேண்டும். எமக்குப் பொருத்தமான சிந்தனை எது? எமக்கு வேண்டாத போக்கு எது? என்று தீர ஆராய வேண்டும். பொருந்தும் வழி எம்மை நெறிப்படுத்தி, எமது நல்ல வாழ்விற்கு வேண்டுவனவற்றை ஒழுங்கான வழியிற் பெற்று எல்லோரும் போற்ற வாழ வேண்டும். நீதி வழிநின்று பொருளைச் சம்பாதிக்க வேண்டும். “கொள்வது உம் மிகை கொளாது, கொடுப்பது எங் குறை கொடாது” என்பதொரு பாடற்பகுதியை பண்டை இலக்கியத்திலே காணுகின்றோம். பொருள்களைப் பெறும்போது உரிய அளவிலும் கூடுதலாகப் பெறுவதோ கொடுக்கும் போது அளக்கப்பட வேண்டிய

அளவையினும் குறைத்துக் கொடுப்பதோ இன்றிச் சரியான அளவையே பயன்படுத்த வேண்டும். அதுதான் தர்மம். நீதி வழுவா நெறிமுறையிற் பொருள் சம்பாதிக்கப்பட வேண்டும். அளவிற்கு மேற்பட்ட பொருளை வைத்துக் கொள்வதும் நீதியாகாது. நீதிவழி அறக் கோட்பாடுகளுக்கு மாறுபாடு பெறப்பட்ட செல்வங் கொண்டு மனைவி மக்களுடன் இன்பமாக வாழமுடியும். உண்மையான வாழ்க்கைச் சுவையை அப்போதுதான் அனுபவிக்க முடியும். பெறப்படும் வருவாய் கொண்டு வறியவர்களுக்கு, ஊழலுற்றோருக்கு மனநிறைவோடு உதவவும் முடியும். புண்ணியச் செயல்கள், தான தர்மங்கள் என்பனவும் நல்லபடி நிகழலாம். புண்ணியமே செய்யத்தக்கது, பாபம் நீக்கப்பட வேண்டியது என்று உணரும் நிலை உயிருடன் கூடிய இந்தச் சாரீரத்துக்குத்தான் உண்டு. அ.:தாவது ஆராய்ந்து அறியும் நிலை இந்தச் சாரீரத்துடன் கூடிய உயிருக்குத்தான் உண்டு. அல்லாத, விலங்கினத்திற்கோ பறவை இனத்திற்கோ ஊர்வனவற்றிற்கோ அது முடியாததொன்று. இந்த நிலைமையைத் தெளிவாக உள்வாங்கிக் கொண்டு கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை எமதாக்கிக் கொள்ள முயல வேண்டும்.

“யாக்கையை யாப்புடைத்தாய்ப் பெற்றவர் தாம் பெற்ற யாக்கையாலய பயன்கொள்க”

என்று நாலடியார் அருமையாகச் சொல்லும். இது நிலையில்லாதது. இப்பவோ, பின்னையோ, மத்தியானத்திலோ, வீட்டிலோ, தெருவிலோ, திண்ணைதனிலோ உயிர் சாரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்து விடலாம். அதன் பின்,

“ - கரும்பூர்ந்த

சாறுபோல் சாலவும் பின்னுதவி மற்றதன்
கோதுபோற் போகு முடம்பு.”

என்பதை அறிந்து, உணர்விற்கொண்டு, வாய்ந்தது நத்தமக் கீதோர் பிறவி என்பதைத் தீர்க்கமாக எண்ணி நல்லனவற்றைச் செய்துவிட வேண்டும். இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ அறியோம். கிடைத்த இந்தச் சாரீரத்தை, அதிகூடிய பயன் பெறக்கூடிய வகை உபயோக முள்ளதாக்குவோமாக.

உணர்வொன்றிய வழிபாடு

உளப்பக்குவ நிலைக்கேற்ப மக்கள் வழிபாட்டு முறைகளும் மாறுபட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். நாளொன்றுக்கு ஒரு முறை வணங்குவது என்றும், காலை மாலை வணங்குவது என்றும், காலை நண்பகல் மாலை வணங்குவது என்றும், குளித்தபின் வணங்குவது என்றும், கை கால் முகம் கழுவிய நேரத்திலெல்லாம் வணங்குவது என்றும், வணங்குதல் விரிவடையும். இன்னும், விசேட காலங்களில் வழிபடுவது, விசேட தேவைகளின்போது வழிபடுவது, மகோற்சவ காலங்களில் வழிபடுவது என்றும் விரிவடையும். எந்த வேலையைத் தொடங்கும் போதும் இறைவழிபாடு செய்வது ஒன்று. ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், எழுத்து முயற்சிகளுடன் தொடர்பு கொள்பவர்கள் என்று உள்ளவர்கள் எல்லாம் பிள்ளையார் சுழியீட்டு முதலில் விநாயகனை வேண்டிக் கொண்டு பின்னர் எல்லாம் வல்ல பரம் பொருளை நினைந்து சிவமயம் என்று எழுதிப் பேனாவின் நுனி முதல் இதயத்தின் அடித்தளம் வரை சிவமயமாகக் கண்டு முயற்சியைத் தொடருவர். வாகனங்களை ஓட்ட ஆரம்பிப்பவர்களும் இந்த வகையிலான இறை சிந்தனையை மாணிக்கமாகச் செய்து கொண்டே தமது வேலைகளைத் தொடருவர். எந்தவொரு தொழிலைச் செய்பவரும் ஏதோ ஒரு வகையில் தெய்வ சிந்தனைக்கு உள்ளாகின்றனர்.

ஆலயங்களுக்குச் செல்பவர்கள் செல்லும் முறையிலும் ஆலயங்களில் இடம் பெறும் வழிபாட்டு முயற்சிகளிலும் வேறுபாடுகளைப் பார்க்கின்றோம். ஆலயங்களுக்குச் செல்லும் போதும், வழிபாட்டு நிறைவுடன் திரும்பும் போதும் இறை சிந்தனையுடனேயே போக்கு வரவு நிகழ வேண்டும். ஆலயத்தைச் சமீபித்தவுடன் தூல இலிங்கமாகிய கோபுரத்தையோ, ஆலய முன்றிலையோ வணங்கிக் கொண்டு நீரினாற் புனிதப்படுத்தி உள்ளே சென்று பரம் பொருளை வணங்கி மனதிலே திருமுறைகளை ஓதி வழிபடலாம். செய்ய வேண்டுவனவாயுள்ள சரியைத் தொண்டுகளில் ஈடுபடுவது மற்றொருவகை வழிபாடுதான். கோயிலுக்கு வேண்டிய பூசைத் திரவியங்களைக் கொடுத்தல் பூந்தோட்டம் அமைத்தல்,

குடை கொடி ஆலவட்டம் பிடித்தல், கோயிலைக் கூட்டுதல், மெழுகுதல், கழுவுதல், பாத்திரங்கள் தீபங்கள் முதலியவற்றை தூயதாக்கல், விளக்கேற்றுதல், பூ எடுத்துக் கொடுத்தல், மாலை கட்டிக் கொடுத்தல் முதலியன சரியை வழிபாட்டு முயற்சிகளாம்.

இந்த நிகழ்வுகளெல்லாம் உள்ளத்துணர்வுடன் ஒன்றியன ஆகவேண்டும். வழிபடும் நேரம் சிறியதாயினும் அது மனப்பதிவுள் சேர்ந்ததாக வேண்டும். மனம் மொழி மெய் என்பன ஒருவழிபட்டு இயங்க வேண்டும். ஐந்து பேரறிவுங் கண்களையாக, அந்தக் கரணங்கள் சிந்தையாகத் தொழிற்பட வேண்டும். கேட்டுப்பார்த்தல், சுவைத்துப் பார்த்தல், முகர்ந்து பார்த்தல், பரிசீலித்துப் பார்த்தல், கண்டு பார்த்தல் என ஐம்பொறிகளுமே பார்க்கவேண்டும். இந்த நிலை கைவரப் பெற்றால் புறநிகழ்வுகள் எதுவுமே புலப்பட முடியாது. அபிராமி அம்மையிடம் தம்மைப் பறிகொடுத்த அபிராமிப்பட்டர் சரபோஷி மன்னன் உரையாடிய போது அமாவாசையைப் பெளர்ணமி என்று குறிப்பிட்டதும், அன்னை அவரைக் காப்பாற்றியதும் நாம் அறிந்தவையே!

இந்த வழியில் நாம் இறைவனை யாசிக்கவேண்டும், அது பழக்கத்திற்குள்ளாகி இறையனுபவத்தில் ஒரு உயர்ந்த இடத்தை அடைய வைக்கும். இந்த அனுபவத்திற்கு உதவும் வகையில் ஆலயப் பணிகள் அமைகின்றன. ஒழுங்கு, அமைதி, நறுமணம், புனிதம், சுகந்த தூய்ம், இனிய பக்தி இசை என்று எல்லாமே எமக்குச் சாதகமாகின்றன. இவ்வழி, நாம் இறையனுபவத்துடனாகி, மனச்சஞ்சலங்களினின்றும் தூர விலகி வாழ முயலுவோம். எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளே! அடியேன் உன்னை நினைந்து வழிபடும் ஒரு கணப் பொழுதாவது உணர்வொன்றி உன்னுடனாகி இருக்க அருள்வாயாக,

“ சிந்தனைநின் தனதாக்கி நாயி னேன்தன் கண்ணிணைநின் திருப்பாதப் போதுக் காக்கி வந்தனையும் அம்மலர்க்கே யாக்கி வாக்குன் மணிவார்த்தைக் காக்கி ஐம்புன்கள் ஆர வந்தெனையாட் கொள்”
என்று வேண்டுகுதல் செய்து பயன் காண்போம்.

மனிதப்பீடுவீ

பூவுலகத் தோற்றங்களுள் மனிதப்பிறவி மேலானது. உயிரினங்கள் எல்லாவற்றினும் மேலானவனாக மனிதன் எண்ணப்படுகின்றான். அவ்வண்ணம் எண்ணுபவனும் மனிதன்தான் என்பது யாம் அறிந்ததுதான். அவனிடந்தான் பகுத்தறிவு உண்டு. எனவே சிந்தித்துத் தெளியக் கூடிய நிலைமையும் அவனுடையதாகவே இருக்கும்.

அறிவும் உணர்வும் உடையவன் மனிதன். மெய்ப்பாடுகளும் நிறைந்தவன். சிந்தனைவளம் நிறைவாக உண்டு. அதனாற் தன்னைப் பற்றிச் சிந்தித்தான். மேலே ஒரு சக்தி உண்டு என்பதைத் தெளிந்தான். மேலான வல்லமை, வழிபாட்டிற்குரியதாயிற்று. சமய ஒழுக்கலாறுகள் உண்டாயின. இதுதான் ஆரம்ப காலம் என்று சொல்ல முடியாத காலத்திலிருந்தே சிவ வழிபாடு நடைமுறையில் இருந்திருக்கிறது. மொஹஞ்சதாரோ, ஹரப்பா முதலிய இடங்களின் பண்டை நாகரிகம் சிவ வழிபாட்டைப் பிரதிபலிப்பதாக இருந்தனவென்று ஆய்வுகள் கூறுகின்றன.

இந்த அமைதியில் உடலும் உயிரும் இணைந்த நிலைதான் வாழ்க்கைக்கு உரியதாகின்றது. இந்த வாழ்வமைதி உயிருக்கும் இறைவனுக்கிடையேயும் உண்டு. சீவன், உயிர்; சிவன் உயிருக்குயிராய் நிற்பவன்.

“சிவனைப் பரமனுட் சீவனுட் காட்டும்” (திருமந்திரம்- 2397) என்னுமிடத்தும் அந்த உண்மை தெளிவாகின்றது.

சீவ னெனச்சிவ னென்னவே றில்லை
சீவ னார்சிவ னாரை யறிகிலர்
சீவ னார்சிவ னாரை யறிந்தபின்
சீவ னார்சிவ னாயிட் டிருப்பரே

என்னும் மற்றோர் திருமந்திரத் திருப்பாடல் சீவன் சிவன் என்பவற்றின் ஒருமைப்பாட்டினை விளக்குகின்றது. சீவன் சிவனாய் விடின் எல்லாம் சிவமயமாகும். சிவமயமாய் வாழ்ந்தோர் அநுபூதிச் செல்வர்கள், அவர்கள் பிறப்பை வெறுத்தவர்கள். “முன்னம் பிறந்த

பிறப்போ முடிவில்லை, இன்னம் பிறப்பிக்க எண்ணாதே” என்கின்றார் ஒருவர். “பிணிப்பட வாய்ந்துடலம் இறக்குமாறுளாதே” என்றும் “இன்ன மோரன்னை கருப்பையூர் வாராமற் கார்” என்றும் பலர் பிறவியை இழித்துக் கூறிய அதே வேளையில், மனிதத்தப் பிறவி மூலமே எமக்கு இறையன்பு கிட்டு மென்று பேசியவர்களும் உளர். “இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ” என்பர் தாயுமானவர். அரிது அரிது மாண்டிராதலரிது” என்றார் ஓளவையார். “வாய்ந்தது நந்தமக் கீதோர் பிறவி மதித்திடுமின், ...மதித்திடுமின் ஆடல் காண்பான் அடியனேன் வந்தவாரே”, என்பது அப்பர் சுவாமிகள் மறைமொழி. “மனிதத்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே” என்று அவர்கள் பின்னும் வற்புறுத்துகிறார்கள்.

குனித்த புருவமுங் கொவ்வைச் செவ்வாயிற் குமிழ் சிரிப்பும் பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியிற் பால்வெண்ணீறும் இனித்த முடைய எடுத்த பொற்பாதமும் காண்ப்பெற்றால் மனிதத்தப் பிறவியும் வேண்டுவ தேயிந்த மாநிலத்தே.

சூத்திரானின் ஆடல் காணக் கிடைக்குமேயானால், குனித்த புருவம், சிவந்தவாயிற் குமிண் சிரிப்பு பார்க்க முடிந்தவையெனில் மனிதத்தப் பிறவியுடனேயே இருந்துவிடலாம் என்பது அப்பர் சுவாமிகளின் அங்கலாய்ப்பு. உற்றாரை யான் வேண்டேன், ஊர் வேண்டேன், பேர் வேண்டேன் என்ற மாணிக்கவாசகர்சூட “சூத்தா உன் குரைகழற்கே கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே”, என்று கேட்பதோடு நில்லாது பாடவேண்டும், ஆடவேண்டும், அம்பலத்தாடும் நின்கழற் போது கூடவேண்டும், என்று வேண்டுகல் செய்கின்றார். இந்தப் பூமிதான் சிவனுய்யக் கொள்கின்ற ஆறு என்று தெரிந்து கொண்டபின் அதனை உதற முடியுமா! பெறுதற்கரிய மாண்டிப்பிறவியைச் சைவமாஞ் சமயஞ் சார்ந்து பெற்றுள்ளோம். சிவனுய்யக் கொள்கின்ற இடமாகிய பூமியில் சிந்திக்கக்கூடிய மனிதனாகப் பிறவி பெற்றுள்ளோம். அதுவஞ் வைசவ சமயத்துடனாகி வந்துள்ளோம் இந்த அரிய சந்தர்ப்பத்தைப் பயன் கொண்டு பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெற முயலுவோம்.

மனித்தப் பீழவியும் வேண்டுவதே

யாம் செய்த புண்ணிய பாவங்களுக்கேற்ப எமது பிறப்பு அமைகின்றது. ஏதோ நல்லது செய்துவிட்டோம். அதனால் இந்தப் பிறவி அமைந்தது. இந்தப் பேற்றினைப் பார்த்து தேவர்கள் ஆசைப்படுகின்றார்கள். இது மேலான பிறவி என்பது அவர்கள் கருத்து. அவர்கள் நிலை மேலானது என்று நாங்கள் ஏங்குகின்றோம். இக்கரைக்கு அக்கரைப் பச்சை என்னும் நிலையோ என்னவோ.

எமது இந்தப் பிறவி நிலையில்லாதது. எந்த நேரத்தில் அழிவுபடுமோ எமக்குத் தெரியாது. நேற்று எம்முடனாகியிருந்து எல்லாவிதமான களியாட்டங்களிலும் பங்கு கொண்டவர். இன்று அவரில்லை; நம்முடிகிறதா? நம்பத்தான் வேண்டும்; நம்பித்தான் ஆகவேண்டும். மனிதப்பிறவியின் நிலை அத்தகையது. எப்படியோ நாம் பிறந்துவிட்டோம். இங்கு நாம் இருக்கக்கூடிய கால எல்லை எமக்குத் தெரியாது. ஆனால் சிந்திக்கவல்லது இந்தப்பிறவி. புகுத்தறிவு என்பதொரு சிறப்பாற்றல் இதற்குமுண்டு. சரி எது பிழை எது என்று சிந்திக்கவல்ல திறன் இதற்குண்டு. எனவே புல், பூண்டு, மரஞ், செடி, ஊர்வன, பறப்பன, நடப்பனவாய் உயிர்த் தோற்றங்களைவிட இது மேலானதுதான். இது மேலானது, இது மேலானது என்று எத்தனை நாட்களுக்கு எம்மால் சொல்லிக் கொண்டிருக்கமுடியும். இன்றோ, நாளையோ, நாளை மறுதினமோ இதற்கு ஒரு முடிவு வந்துவிடும். அதற்கு முன்பாகச் செய்ய வேண்டுவனவற்றை நிறைவாக்கிவிட வேண்டும். நாளை செய்வோம், நாளை செய்வோம் என்று காலத்தைப் போக்குவது பொருத்தமில்லை.

இன்று கொல் அன்று கொல் என்று கொல் என்னாது பின்றையே நின்றது கூற்றமென் றெண்ணி ஒருவுமின் தீயவை ஒல்லும் வகையால் மருவுமின் மாண்டார் அறம்.

என்பது நாலடியார் என்னும் நூல் கூறும் புத்திமதி அது - இந்த உடம்பிற்கும் உயிருக்குமாகிய தொடர்பு அற்புதமானது. சாதாரணமாகப் போகிறபோக்கிற் தங்குவதற்குக் கிடைத்த இடம்

போன்றது இந்த உடம்பு. தேவை நிறைவெய்த உடம்பும் தவிர்க்கப்படும்.

“குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பற்றத்தற்றே உடம்போ டுயிரிடை நட்பு.”

என்பது திருக்குறள் தரும் செய்தி. முட்டையுள்ளிருந்து வெளிப்பட்ட குஞ்சு மீண்டு எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் தான் புறப்பட்ட இடத்தைப் பார்ப்பதில்லை. உயிரினுடைய நிலையும் அத்தகையதே!

சின்னஞ் சிறுவர்களுக்கான புதியதொரு கல்வி முறை; செய்து கற்றல் அது. அதற்காகப் பொருட் செலவு செய்யக்கூடாது. கிடைக்குங் கழிவுப் பொருட்களையே பயன்கொள்ள வேண்டும். ஒதுக்கப்பட்ட வெட்டுத்துணிகள், இனிப்புவகை சுற்றப்பட்ட கடதாசிகள், பழைய நெருப்பப் பெட்டிகள், சோடாப் போத்தல் மூடிகள் என்று கிடைக்கும் கழிவுப் பொருட்கள் எல்லாமே பயன்படுத்தப்படலாம். கற்பித்தல் முடிந்து நோக்கம் நிறைவேறியதும் அப்பொருள்கள் நீக்கப்படலாம். வான்வெளியிற் காணப்படும் சந்திரத் தரையில் இறங்க ஒரு வாகணம் பயன்படும். திரும்பிப் பூமியை வந்தடையவும் உதவும். அதன்மேல் அதன் பயன் முந்தியது போன்றதாகாது.

கரும்பாட்டிக் கட்டி சிறுகாலைக் கொண்டார் துரும்பெழுந்து வேம்கால் துயராண் டுழுவார் வருந்தி உடம்பின் பயன்கொண்டார் கூற்றம் வருங்கால் பரிவ திலர்.

ஆலையொன்றில் கரும்பினை ஆட்டிச் சருக்கரைக் கட்டியைச் செய்து கொண்டவர் அக்கரும்பின் சக்கை நெருப்பில் வேகும் போது துன்பப் படமாட்டார். உடம்பினதும் உண்மையான பயனைக் கொண்டவர்கள் இறப்பு நிகழும்போது துன்பப்படமாட்டார்கள் கரும்பூர்ந்த சாறுபோல் சாலவும் பின்னுவலி மற்றதன் கோதுபோல் போகும் உடம்பு. உடம்பு சக்கை. வேண்டிய அளவு பயன்பெற்ற பின் அதனை உதறிவிட வேண்டியதுதான். தேவையின் அளவிற்கு எதையும் வைத்துக்கொண்டு பயன் பெறுவோமாக.

பீற்றவீப்பயன்

மூன்று வயது நிரம்பிய குழந்தை ஞானசம்பந்தர். அப்பா குளிக்கச் சென்றபோது தானும் உடன் செல்கின்றது. தந்தையின் உருவம் தண்ணீரிலே மறைய “அம்மே அப்பா” என்றழைத்து அழுகிறது. அருகே இருந்த தோணியப்பர் கோயிலின் கோபுரத்தைப் பார்த்து அது அழுதது. இறைவன் இறைவி காட்சி கிடைக்கின்றது. உமையம்மையார் பொற்கிண்ணத்திலே தமது திருமுலைப்பாலை எடுத்து ஊட்டுவித்து மறைகின்றார். பால் குடித்த அடையாளத்தின் அறிகுறியாக வாயின் பக்கலிலிருந்து பால் ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது. நீராடி முடித்த தந்தை குழந்தையிடம் வருகின்றார். குழந்தையின் வாயிற் பால் வடிந்திருப்பதைக் கண்டார். ஒரு கணம் பதட்டமடைந்தார். “யார் உனக்குப் பால் தந்தவர்” என்று அச்சுறுத்துவது போன்று வினாவுகின்றார். ஞானப் பாலுண்ட ஞானக் குழந்தை, அச்சமடைந்ததாகத் தெரியவில்லை. இறைவனொடு வந்த இறைவி பால் தந்ததாகச் சொல்லியிருக்கலாம். ஆனால் குழந்தை அப்படியுஞ் சொல்லவில்லை. “தோடுடைய” செவியன் என்று ஏதோ சிறுபிள்ளைத்தனத்தாற் சொன்னது போற் சொல்கின்றது. தோடு பெண் பாலுக்குரியது. செவியன் ஆண்பாலுக்கு உரியது. பெண்ணும் ஆணும் கலந்த வடிவமோ? அதுதான் காரணம். குழந்தை உயர்ந்த தத்தும் பேசுகின்றது. எவ்வித களங்கமும் இல்லாத குழந்தை உள்ளம், கண்டதைக் கண்டபடியே சொல்கிறது. தந்தையைக் காணவில்லை என்று அழுத குழந்தை தோணியப்பர் கோயிற் கோபுரத்தையல்லவா பார்த்து அழுதது. உண்மையாகவே குழந்தை அப்பாவைக் காணவில்லை யென்றுதான் அழுதிருக்குமா? சிந்தனைக்குரியது.

குழந்தைச் செல்வம் இல்வையே என்ற ஏக்கத்துடனிருந்த அச்சதாளப்பாதர், அவர் குருவாகிய அருணந்தி சிவாச்சாரியாரிடம் பெற்ற அறிவுறுத்தலுக்கமையத் திருமுறை ஓதும் விரதத்தைத் தொடருகின்றார். ஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிய திருவெண்காட்டுப் பதிகம் - பேயடையா பிரிவெய்தும், என்னுந் தொடக்கத்தை யுடைய தேவாரத்தைக் கொண்ட பதிகம் - கணவன

மனைவி இருவராலும் பாராயணஞ் செய்யப்பட்டது. திரு வெண்காட்டுத் தலத்திலுள்ள முக்குளநீரில் நாளும் நீராடித் தூயராகி அத்தேவாரத் திருப்பதிகத்தைப் பாராயணஞ் செய்து பிள்ளைச் செல்வம் வேண்டினார். தெய்வீகக் குழந்தை கிடைக்கின்றது. மூன்று வயதிலே ஞானப்பாலுண்டு ஞானம் கைவரப் பெற்ற குழந்தையாலே அருளப்பட்ட தேவாரத் திருமுறைப் பாராயணம் தந்த செல்வம் மூன்று வயதிலேயே போதனை செய்யும் ஆசானாகியது. மூன்றாவது வயதிற்கு கிடைத்த தேவாரத் திருமுறையைப் பாராயணஞ் செய்தமையால் வந்த பிள்ளையும் மூன்றாவது வயதிலேயே மிக உயர்ந்த சித்தாந்த சாஸ்திரமாகிய சிவஞான போதம் என்னும் நூலைத் தந்தது.

ஐந்தாவது வயதுவரை வாய் பேசாது இருந்தவர்கள் குமரகுருபர சுவாமிகள். பெற்றோர்க்குப் பெருங்கவலை. இறைவனை வேண்டினார்கள். தம்பிள்ளைக்கு ஏற்பட்ட பேசா நிலையாகிய ஊனத்தை மாற்ற வேண்டுமென நாளும் வேண்டினார். முருக உபாசனை; பேசா நிலை மாறியது. அருமையான சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் நிறைந்த கந்தர் கலிவெண்பா என்னும் பாடற்றொகுதி வெளிவந்தது என்று நூல்கள் கூறுகின்றன.

இந்தச் சம்பவங்களின் உண்மை என்னவாக இருக்கலாம் என்பது எல்லோர் உள்ளத்தையும் குடைவ தொன்று. உன்னதமான பக்குவ நிலையை அடைந்த ஆன்மாக்களின் இறுதி நிலைத் தோற்றங்கள்தான் அவை என்று சிந்திக்கலாம் போலும். ஆலாலசந்தரர் கயிலையிலிருந்து மீள் பிறவி எடுத்தார். அப்படியாக அவர்கள் தோற்றம் பெறும் போது பூமியிலுள்ளோர் பெரும் பயனடைகின்றனர். சம்பந்தர் தோற்றம் மிகக் குறுகிய காலத்தில் மூன்று திருமுறைகளைத் தந்தது. திருமுறைப் பயன் - பெரும்பயன் மெய்கண்டதேவர் . அவர் தந்த அற்புதமான சாஸ்திரம் சிவஞானபோதம். குமரகுருபரர் கந்தர் கலிவெண்பா, சந்தராகி வந்த ஆலால சந்தரர் தந்தது ஏழாந் திரு முறை - திருத்தொண்டத் தொகை, பெரிய புராணத்திற்கு மூலமாய் அமைந்தது. இந்த உயர்நிலைகள் எம் உள்ளத்தை வளஞ் செய்து வளர வழிசெய்வனவாகும்.

சிவகதி பெறுவோம்

சிவசிவ என்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ என்றிடத் தீவினை மாழும்
சிவசிவ என்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவசிவ என்னச் சிவகதி தானே.

சைவத் திருமுறைகளுள் பத்தாவதாகவுள்ள திருமந்திரத் தருஞ் செய்தி இது. அருமையானதொரு செய்தி. எம் வாழ்வின் இலட்சியத்தை அடைய வழிப்படுத்துஞ் செய்தி. இந்த உலகம் - எமக்குக் கிடைத்துள்ள பிறவி - எல்லாம் சிவானுபவம் பெறுவதற்கு உபகாரமாகும் வகை தரப்பட்டவை. ஏனைய தோற்றங்கள் கூட அந்தவகையிலான தேவைக்கு உதவும் வகையிலேயே தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த வழியில் எமக்கு மிகமிக வேண்டப்படுவதாகிய பிறவியையே நாம் பெற்றுள்ளோம். அதனால் இதுவும் நிலையானதன்று. படுமழை மொக்குளிற் பல்காலுந் தோன்றிக் கெடுமிதோர் யாக்கை ; மழை பெய்யும் போது ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோன்றி மறையும் குமிழி போன்றவை நாம் பெறும் உடம்புகள் ஆன காரணத்தால், யானை எருத்தம் பொலியக் குடைநிறற்கீழ்ச் சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரும் ஏனை வினையுலப்ப வேறாகி வீழ்வார் என்ப துணர்ந்து குஞ்சரம் மீதும் பஞ்சணை மீதுங் குலவியர்கள் ஒருநாள் சாதாரண நிலைக்கு வரவங் கூடுமென்பதிலிருந்து - தாம் பெற்ற யாக்கையாலாய பயனை, நின்றன நின்றன எல்லாம் நிலலாவென உணர்ந்து செய்ய வேண்டியவற்றை வாழ்நாள் அற்றுப் போகுமுன் நிறைய செய்யவேண்டும்.

இந்த வேளையிற் தமிழ்க்கிழவி ஓளவை எமக்குக் கை கொடுத்துதுவுகின்றார். வேண்டிய புத்திமதிகளையுஞ் சொல்லிப் புண்ணியங்களே செய்யப்படக்கூடியன என்றும் பாவங்கள் ஒழிக்கப்பட வேண்டியனவென்றுங் குறிப்பிடுவர்.

“புண்ணியமாம் பாவம்போம் போனநாட் செய்தவவை
மண்ணிற் பிறந்தார்க்கு வைத்தபொருள் - எண்ணுங்கால்
ஈதொழிய வேறில்லை எச்சமயத்தோர் சொல்லுந்
தீதொழிய நன்மை செயல்

என்பது ஓளவையாரின் அறிவுறுத்தல். அல்லாத மற்றைய முயற்சிகளெல்லாம் புழியாகி விதியென்ற ஒன்றின் தலையிற் கட்டுப்படும் என்பதும் ஓளவையார் தரவிற் தொக்கு நிற்கும் கருத்தாகும்.

இறைவன் என் சிந்தையில், எண்ணங்களில் நின்ற காரணத்தால் அவன் அருளிய கருணையுடனாகி நின்று அவனை வணங்கினேன். அவன் கருணை வழியில் புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப் பல்வகை மிருகங்களாகிப், புறவைகளாகிப், பாம்புகளாகிக், கல்லாகி மனிதர்களாகி எத்தனையோ கோடானுகோடி பிறவிகளைப் பெற்றுக் களைத்துவிட்டேன் என்பது மணிவாசகனார் அனுபவ உண்மை வெளிப்பாடு. இந்த இளைப்பிற்கிடையேயும் ஏதோ நல்லது செய்துவிட்டேன் போலிருக்கிறது, என்று சிந்தனை தொடருகிறது. அங்கே ஒரு அறிவுறுத்தல் நெஞ்சிற்குக் கிடைக்கிறது. முன்பு நீ செய்த இரண்டொரு நல்ல காரியங்கள் இருந்திருக்கின்றன. முழுமணித் தரளங்கள் மன்னு காவிரி குழி திருவலஞ்சுழி வாணனை வாயார ஏத்தியிருக்கிறாய். பன்னி ஏத்தியும் பாடியும் வழிபட்டிருக்கிறாய். அது உனது உயர்விற்குக் காரணமாகிவிட்டது என்பது சம்பந்தர் அருள் மொழி. சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுராணங்களை ஓதவேண்டும். முந்தை வினைகள் அடங்கும் வரை ஓத வேண்டும். வாய் நிறைய மனமார ஓத வேண்டும் , என்பது மணிவாசகனார் தெளிந்த சிந்தையிலிருந்து பெறப்படுவது.

நாமெல்லாம் பகுத்தறிவு என்னும் ஆறாவது அறிவை உடையவர்களாகி இந்தப் பூமியில் வந்து பிறந்துள்ளோம். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இரண்டு விடயங்கள் சிந்தனைக் குரியனவாக வேண்டும். ஒன்று, சிந்தனை ஆற்றலைப் பொருந்தியதாகிய மனிதப் பிறவியைப் பெற்றிருக்கின்றோம் என்பது. மற்றொன்று சிவனை அடைவதற்குரிய இடமாயமைந்த பூமியிலே தோன்றியிருக்கின்றோம் என்பது . உண்மை பொய், நிலையானது நிலையற்றது என்னுங் கருத்துக்களை நாம் பொருத்தமான வழி பெற்றுக்கொள்ள வாய்ப்பாயமைந்தது இந்தப்பிறவி. அந்த வருகையை முழுமையாகப் பயன்படுத்தி இறை சிந்தனையுடனாகி வாழப் பயில்வோம்.

பாத் மாதொடுங் கூடிய பான்

குளிப்பதற்காகக் குளத்தை நோக்கிச் சென்ற அப்பாவைக் தொடர்ந்து மூன்று வயதுக் குழந்தை சம்பந்தர் செல்கிறார். குழந்தையைக் கரையிலே இருக்கச் செய்து அப்பா குளத்திலே நீராடுகின்றார். அப்பாவின் உருவம் நீரினுள்ளே மறைந்தபோது, அப்பாவைக் காணாத பிள்ளை “அம்மே அப்பா” என்று அழுகின்றது. முன்வினைத் தொடர்பினாலோ என்னவோ, குழந்தை அருகேயிருந்த தோணியப்பர் கோயிலைப் பார்த்து அழுகிறது. இறைவன் உமையுடனாகி வந்து ஞான்ப்பாலை ஊட்டுகின்றான். நீராடி வந்த தந்தையின் கண்ணில், குழந்தையின் வாயிலிருந்து பால் வடிவது தெரிகிறது. ஏதோ தவறு நிகழ்ந்துவிட்டது என்று நினைத்தவர், கோபங்கொண்டவராய், உனக்குப் பால் தந்தவர் யார்? என்று குழந்தையை அதட்டுகிறார். பால் தந்தவரை உடனுங் குழந்தை காட்டுகின்றது.

தோடுடைய செவியன் விடையேறி யோர்தாவெண் மதிக்கிக்
காடுடைய சுடலைப் பொடிபூசி யென்னுள்ளங் கவர்களவன்
ஏடுடைய மலரான் முனைநான் பணிந்தேத்த அருள்செய்த
பீடுடைய பிரமாபுரம் மேவிய பெம்மான் இவனன்றே.

என்று தம் உள்ளங் கவர்ந்த கள்வனின் அடையாளங்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. அந்தக் குறிப்புகளிலே முதலாவதாக உள்ளது தோடுடைய செவியன் என்பது. தோடு, பெண்கள் அணிவதொரு ஆபரணம். செவியன் என்னும் ஆண்பாலை உணர்த்தும் சொல்லுடன் தொடர்கின்றது அது. எனவே ஆணும் பெண்ணும் ஆகிய அர்த்தநாரீஸ்வரர் வடிவில் இறைவன் அங்கு தோன்றியுள்ளார் என்பது உணர்விற்படுகின்றது. பாலூட்டப்படுதல் அன்பே வடிவான பெண்மைக்குரிய செயல். கருணை, இரக்கம், போன்ற குணவியல்புகளின் இருப்பிடம் பெண்மை. இறைவனிடத் தேயமைந்த இந்த இயல்புகள் பெண்மைக்குரியன என்ற வகையில் அவ்வியல்புகளின் தொகுதியாகிய அர்த்தநாரீஸ்வரர் வடிவங் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கலாம். அவ்வழி, தோடுடைய செவியனாகி

இறைவன் குழந்தையின் கண்ணிற் பட்டிருக்கின்றான்.

மற்றோர் சந்தர்ப்பத்தில் வேயறு தோளி பங்கன் விடமுண்ட கண்டன் மிகநல்ல வீணை தடவி மாசறு திங்கள் கங்கை முடிமேலணிந்து என் உளமே புகுந்த அதனால் கிரகங்கள் நல்ல நல்ல என்கின்றார்கள். அன்னையுடனாகி நின்றமை கருணைப் பொழிவிற்கு இடமாயிருந்திருக்கின்றது. அந்த நிலை பாற்கடலில் வந்த ஆலகால விடத்தை ஏற்கச் செய்து தேவர்களை அருக்கிரகித்தது. திங்கள் கங்கை வாழ்வும் கடைக்கணிக்கப்பட்டது. அவற்றை இறைவன் சடாபாரத்திற் காண்கின்றோம். உமையுடனாகி இறைவன் எமதுள்ளத் துறைவதொரு நிலை கைவரப் பெற்றால் கிரகங்களை வழிபட வேண்டியதில்லை. கிரகங்களும் எமக்கு நல்லனவற் றையே செய்து கொண்டிருப்பனவாக, மாற்றத்திற்குரியனவான செயலினவாகும்.

“மாவடு வகிரன்ன கண்ணி பங்கா”
“பண்ணினோர் மொழியாள் பங்கநீ யல்லால்”
“பஞ்சின் மெல்லடியாள் பங்கநீ யல்லால்”
“பந்தனை விரலாள் பங்கநீ யல்லால்”
“சூரிமுற் பணைமுலை மடந்தை பாதியே பரனே”
“தையலோர் பங்கினர் தாபதவேடத்தர்”

என்பன மணிவாசகம் அம்மையப்பர் பற்றிப் பேசும் சில இடங்கள். இந்தவகை அமைப்பு, இறைவனது அன்பை அரவணைப்பை மிகுதியும் வேண்டிய இடத்திலேயே காண முடியும். உமையம்மையைப் பங்கினளாக உடையவனே! என்னை நினைந்தமக அழைத்துக்கொள்வாயாக. நீ எது செய்வாய் என்பதை யானறியேன். நரகத்திற் தள்ளினாலும் தள்ளுக என்று அலட்சியமாகக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அதற்கான காரணமொன்றுண்டு. அன்னை உடனாகிய அப்பனுக்குத்தானே சொல்கின்றோம். தவறு நிகழ அன்னை விடமாட்டாள் என்பது தான் மனோபலத்திற்குக் காரணமாகின்றது. பாத்மாதொடுங் கூடிய பரனை வழிபட்டு நாமும் பெரும்பயனடைவோம்.

குட முழுக்கு என்னும் கும்பாபிஷேகம்.

குடமுழுக்கு, கும்பாபிஷேகம், பெருஞ்சாந்தி என்பன ஒரு பொருளையே குறிப்பன. குடம் - கும்பம், குடமுழுக்கு - கும்பாபிஷேகம். ஆலயங்களில் நடைபெறும் கிரியைகளிற் கும்பாபிஷேகந்தான் மிக மிக உயர்வானது. இந்த கும்பாபிஷேகத்தைத் தரிசிக்கக்கூடிய வாய்ப்பு எல்லோருக்குங் கிடைத்துவிடுவதில்லை. கும்பாபிஷேகத்தைச் செய்வதற்கோ அல்லது செய்விப்பதற்கோ அல்லது தரிசிப்பதற்கோ வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள் பூர்வ புண்ணியபலம் பெற்றவர்கள் என்று அறிந்து கொள்ளவேண்டும். பூர்வத்திற் பெருந்தவம் செய்தவர்கள் என்றுஞ் சொல்லலாம். இதனைத் தெளிவாக உணர்ந்துள்ள மக்கள்வெள்ளம் கும்பாபிஷேகம் நடைபெறும் ஆலயத்தில் முட்டி மோதி நிற்பர். திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள், பூம்பாவையை மீண்டும் உயிர் பெற்றெழுச் செய்வதற்காகப் பாடியதொரு திருப்பாடலிற் “கபாலீச்சரமமர்ந்தான் பெருஞ் சாந்தி காணாது போதியோ பூம்பாவாய்” என்கின்றார்கள். பெருஞ்சாந்தியென்னுங் குடமுழுக்குக் காணாது போதியோ என்று குறிப்பிடுவது கொண்டு அதன் முக்கியத்துவம் உணர வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதுவுஞ் சம்பந்தர் வாயிலிருந்து வரும்போது அதன் உயர்வு சிந்தனைக் குரிதாகின்றது.

கும்பாபிஷேகத்திற்கென வைக்கப்படும் கும்பம் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் இருந்து எடுத்துவரப்பட்ட புனித நீரால் நிறைவு செய்யப்படும். அபிஷேகத் திரவியங்களுடன், சுவர்ணம் வெள்ளி, நவரத்தினக் கற்கள் முதலியனவும் இடப்படும். சம்பந்தப்பட்ட மூர்த்தியை ஆவாகனஞ் செய்து மந்திரங்களால் உருவேற்றுவர். வேதபாராயணம், திருமுறைகள் சமர்ப்பணம் என்பவற்றை முறையாக ஓதுவது மூலம் அந்தக் கும்பமூர்த்தியின் சக்தி மேலும் வலுப்படுத்தப்படும்.

கும்பாபிஷேகம் நடைபெறுவதற்குரிய புனிதமான நாள் சுபவேளை என்பன அத்துறையிற் புலமை வாய்ந்த சிவாசாரியர்களால் முன்பாகவே நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கும். அந்தத் தீர்மானங்க

ளுக்கு அமைவாக மூர்த்தி உரிய இடத்தில் மந்திரத் தாபனத்துடன் மருந்து சாத்தப்பட்டு இருத்தப்பட்டிருப்பார். யாக சாலையில் ஓமகுண்டங்க ஞடனாக வைக்கப்பட்டு வல்லமை வளர்ச்சியடையும்படியாக மந்திர உரு வேற்றப்பட்ட கும்பம்வீதி வலமாக, சங்கு, சேமக்கலம், மணி, மேளம் முதலாம் மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலிக்கச் சிவாசாரியர்களின் வேத ஒலியும், ஓதுவார்களின் திருமுறைப் பண் ஒலியும் உடனாக, ஒரு சிவாசாரியர் தலையிளமீது வைத்துக் கொண்டு வருவார். மூர்த்தி வீதியுலா வருவதாகவே கொள்ளப்பட்டு குடை கொடி ஆலவட்டம் எல்லாம் பிடிக்கப்படும். அர்ச்சகர்களுள் ஒருவரை நந்தி கணத் தலைவராகப் பூசை செய்து அவருக்கு வேண்டிய அலங்காரங்கள் உபசாரங்கள் எல்லாம் செய்து பிரதான கும்பம் அவர் சிரசினீது வைக்கப்படும். சர்வ சாதகர், பிரதம குரு, சிவாசாரியர் குழுவின் ஏனையோர் சுற்றிநின்று தருப்பையாற் தொட்டுவரப் பக்தர்கள் புன்பாஞ்சலி செய்வர். ஊர்வலம் மிக மிக ஆறுதலாக நடைபெறும். அவ்வண்ணம் கொண்டுவரப்பட்ட கும்பங்கள் மூலமூர்த்திக்கு முன்பாக நியமனம் பெற்றதோரிடத்தில் வைக்கப்படும். கும்ப மூர்த்திக்கும் தொடர்புண்டாக்கி உரிய சுப வேளையின் போது பக்தர் கூட்டம் அரகர ஒலி எழுப்பச் சிவாசாரியர்கள் தேவகீதம் இசைக்க, ஓதுவார்கள் திருமுறைகளைப் பண்ணுடன் இசைக்க, மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்க, பிரதம சிவாசாரியர் முதன்மைக் கும்ப நரை மூர்த்தியின் மீது அபிஷேகிப்பார். மந்திர வலுவுடன் கூடிய நீரினால் அபிஷேகிக்கப்பட்டமையால் தெய்வ சாந்நித்தியம் அங்கு நிறைவாக இருக்கும். இந்த அருள்பொலி தரிசனத்தைப் பெற நாமெல்லாம் பூர்வ புண்ணிய பலமுடையவர்களாய் தரிசனத்திற்கான முயற்சிவழி நிற்கவேண்டியது நங்கடன். அபிஷேகத்தைத் தொடர்ந்து தீபாராதனை நடைபெறும். பின் மூர்த்தி அலங்கரிப்பு நிவேதனம் என்பவற்றுடனாகக் கும்பாபிஷேக பூசனை நடைபெறும். கும்பாபிஷேகத்திரவியங்களுள் குறைந்தது, சில பூக்களுடனாவது சென்று பங்கு கொண்டு பயன்பெற வேண்டும்.

கடவுள் இருக்கிறார்

இலக்கணவித்தகர் இ. நமசிவாயதேசீகர்

நாங்கள் ஒரு பொருள் இருக்கிறது என்பதைத் தொட்டுப் பார்த்தல், நாவால் உருசித்துப் பார்த்தல், கண்ணாற் காணுதல், மணந்து பார்த்தல், காதாற் கேட்டல் என்பவற்றுள் ஒன்றாலோ பல வற்றாலோ அறிகிறோம். இது உயிர்கள் எல்லாவற்றுக்கும் பொது வானது. மனிதர்களாகிய நாம்

இவைகளால் மாத்திரமன்றி அறிந்தவர்கள் சொல்லக் கேட்டலாலும்

எமது சிந்தனை யினாலும் பொருள் இருக்கிறது என்பதை அறிகிறோம். இலண்டன் என்றொரு நகரம் இருப்பதை நாம் நேரேயறியோம். அறிந்தோர் சொல்லக் கேட்டலாலோ அவர்கள் எழுதியதை வாசித்தலாலோ அறிகின்றோம்; இருக்கிறது என்பதை நம்புகின்றோம். ஒருடலில் உயிர் இருக்கிறது என்பதை அவ்வுடலின் அசைவு, மூச்சு வருதல், இரத்தம் ஓடல் என்பன கொண்டு சிந்தித்து அறிகிறோம். ஆனால் அவ்வுயிரை நேரே அறியோம். எனினும் அவ்வுயிர் இல்லை என்று நம்ப மாட்டோம். இங்குக் கூறியதிலிருந்து நாம் நேரேயறியாத பொருளை இல்லையென்று சொல்லுதல் பொருந்தாதது என்பதை விளங்குகின்றோம். கடவுள் என்றொரு பொருளை நாம் காணவில்லை; எமக்குக் காட்டு வாருமில்லை. ஆதலால் கடவுள் என்றொரு பொருள் இல்லை என்று முடிவு செய்தல் அறிவுடமை ஆகாது. கடவுள் எல்லாவற்றையும் கடந்த பொருளாதலால் அளவுபட்ட எம் கருவிகளால் அவரைக் காணல் கூடாது